

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Witch of Wild Things

"A PERFECT MIX OF
MAGICAL REALISM AND
SWOONY ROMANCE."

—Bestselling author Elissa Sussman

Raquel
Vasquez Gilliland

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Witch of Wild Things

*Raquel
Vasquez Gilliland*

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Copyright © 2023 by Raquel Vasquez Gilliland Okuyucu
Rehberi copyright © 2023 by Raquel Vasquez Gilliland

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Vasquez Gilliland, Raquel, yazar.

Başlık: Vahşi şeylerin cadısı / Raquel Vasquez Gilliland.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022058280 (basılı) | LCCN 2022058281 (e-kitap) | ISBN 9780593548578 (ticari cilt) | ISBN 9780593548585 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3622.A834 W58 2023 (baskı) | LCC PS3622.A834 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20221213 LC kaydı

<https://lcn.loc.gov/2022058280> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022058281> adresinde

mevcuttur Birinci Baskı: Eylül 2023

Kapak tasarımı Sarah Oberrender Kapak

illüstrasyonu Carrie May

Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.1_144872012_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLE R

Kapak

Başlık Sayfası Telif

Hakkı İthaf Epigraf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[*Teşekkür Okuyucu*](#)

[*Rehberi*](#)

[*Tartışma Soruları Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Jagel için, en iyi

arkadaşım

OceanofPDF.com

*Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz ve bizi
besleyen her şey Dünya'dan, onun toprağından, ,
güneşinden ve ötesindeki yıldızlardan gelir. Biz sadece
yürüyoruz
toprak parçaları.*

-MARY REYNOLDS

*Benim bir sürtük
olduğumu söylüyorlar.
Ya da cadı. Ben iddia
ettim
ve hiç yüzünü buruşturmadı.*

-SANDRA CISNEROS, "LOOSE WOMAN"

OceanofPDF.com

M Bir hayaletten hediye.

Çünkü hayaletler her türlü dünyaya girmeyi severler. Sadece yaşayanların ya da ölülerin dünyasında dolaşmazlar. Karışmak için rüya dünyalarımızda ortaya çıkabilirler. Gölgeleer dünyasına dokunabilir ve kendi evinizin ışığını yiyebilirler, gece lambalarının ve armatürlerin uzun, kalın altınını ölü kara delikler gibi emerler. Nadia her zaman, şarap kırmızısı akrilik tırnağıyla yüzümü işaret ederken, "Prima Cleotilde'ine sor," der. "Bir keresinde abuelo'sunun hayaletini gücendirdi ve bum. Lambalar *yıllarca* onun etrafında çalışmadı."

Hayaletlerin dokunabileceği en korkutucu dünya tanrıların dünyasıdır. Eski tanrılar. Kadim tanrılar. Adını duyduğumuz tanrılar ve duymadığımız daha da çok sayıdaki tanrılar. Nadia her sabah bu tanrılara bir fincan espresso döküyor. Bu kadın, bu günlük sunuyu atlamaktansa St. Theresa'yı ateşe vermeyi tercih eder.

Ve eğer size musallat olan bir hayalet varsa, bu hayaletin *Bu* tanrılar *o* hayalete iyilik yapıyor. Yani bir hayalete hakaret mi ediyorsun? Onun hediyesini mi reddediyorsun?

Bir tanrıyı gücendiriyor olabilirsin.

Görünüşe göre, tanrıları gücendirmek *gerçekten* kötü bir fikir. Ailemizdeki kadınlara ve *hediyelerimize* böyle sahip oluyorsunuz.

Bu, külüstür minivanıma bindiğimde konsolda bir fincan kahve gördüğüm anlamına mı geliyor? Evet, *o* fincan kahve - eski öğrencilerimden birinin hediyesi olan, elle fırlatılmış ve şimşekli bir fırtınaya karşı leylak rengine sirlanmış kupa. Ahududu ve bir parça çikolata notalarıyla dumanı tüten. Kesinlikle oraya yerleştirmedığım bir tane. İkincisi

Kokusunu alıyorum -çünkü evet, önce ben alıyorum- kendimi koltuğuma atıyorum ve yüzümü direksiyona bastırıyorum. "Kahretsin," diyorum uzun bir nefes vererek.

Hayaletlerden gelen hediyelerden nefret ederim.

Etrafımda dönen tatlı buhardan kendimi uzaklaştırmak için telefonumu elime alıyorum ve parmaklarımın gidebildiği kadar hızlı bir şekilde tuşlara basıyorum.

Laurel daha ilk zil sesi bitmeden telefonu açar. "Hey! Daha gelmedin mi?"

Minibüsümün arkasına bakıyorum. Her koltuk yarım düzine kutuya, onun üç katı kadar bitkiye ve antika bir okuma koltuğuna yer açmak için aşağı itilmiş. Kutuların çoğunda kitaplar *var* - Joy Harjo'nun *She Had Some Horses* kitabının bir parçası, bantlama zahmetine katlanmadığım kartonun arasından görünüyor. Bu onun koleksiyonları arasında en sevdiğim kitap, çünkü bana Teal, Sky ve ben tek kişilik yatağa sığacak kadar küçükken Nadia'nın bize anlattığı hikâyeleri hatırlatıyor. Nadia'nın odamızı dolduran dumanlı sesini hâlâ duyabiliyorum. "Başlangıçta sadece tanrılar vardı. Tanrılar ve bu dünya..."

Artık Teal, Sky ve ben bir daha *asla bir* arada olamayacağız. Bu gerçek, bir kasırganın lal taşı keskinliğindeki rüzgârları gibi sekiz yıl içinde milyonuncu kez üzerimden geçerken ürpertici bir nefes alıyorum. Orada ve bir anda yok oluyor ama ardında acı verici, yıkıcı bir yıkım bırakıyor. Keder böyle işler.

"Sage Flores, beni görmezden mi geliyorsun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzümü konsola doğru çeviriyorum. Kahve hâlâ orada. Pislik. "Hayır, tabii ki değil. Yola çıkmak üzereyim. Minibüsteyim ve her şeyim hazır."

"Tamam, bu iyi bir başlangıç. Bir sonraki adım, anahtarınızı alın, hani şu anda elinizde tuttuğunuz parlak gümüş şeyi, ve yan taraftaki şu ufacık delikten geçirin-"

"Şu anda sana tam anlamıyla orta parmağımı gösteriyorum," diyorum ama gülüyorum.

"Cidden, Sage. Bu iş sende."

Daireme bakıyorum - sanırım artık benim değil. Üçüncü katta ve balkonun parmaklıklarında fesleğen bitkilerimi biraz fazla şiddetle suladığım için hâlâ toprak var. Fesleğen kokusunun beni sakinleştireceğini derin bir nefes alıyorum.

Tek kokladığım hayalet
kahve. "Dikkatini
dağıtmamı ister ?"

Telefonun hoparlörünü açtım ve kupanın yanındaki bardak tutucuya
yerleştirdim. "Devam et."

"Dün gece kimi gördüğümü asla tahmin edemezsin. Piggly Wiggly'de her
yerde."

Koltuğuma geri oturdum. "Piggly Wiggly?" derken anahtarı kontağa
sokuyorum. Kimin orada ölü bulunmayacağını düşünüyorum. "Amá Sonya?"

Laurel yanıtını uzun ve yavaş bir şekilde verir. "Tennessee. Reyes."

Bu onun söylemesini beklediğim en son isim olabilir. Amá Sonya
olduğunu Piggly Wiggly'de çırılçıplak, eriklerin ortasında hokkabazlık
yaparken açıklasaydı sanırım daha az şaşırdım.

Nefesim çok sığlaştı, elim anahtarı o kadar sıkı kavıyor ki parmaklarımı
kesiyor. Kontağı sertçe çeviriyorum ama boğazımı temizlerken park halinde
kalıyorum. "Tennessee Reyes?" Sanki gezegende başka biri varmış gibi.
"Emin misin?"

"O yaptı, Sage. Güven bana."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ama Denver'a taşındı ve sonra sosyal medyayı
bıraktı ve-"

" kayboldu mu? Evet, öyle. Ama sanırım bir kez daha yeryüzünde
dolaşmaya tenezzül etti, çünkü Cranberry, Virginia'daki Piggly Wiggly'de. Ya
da dün itibarıyla öyleydi."

Kalbim nihayet normal ritmine döndü ve ben de başımı geriye doğru
eğerek yavaşça minibüsü geri geri sürmeye başladım. "Nasıl görünüyor?" Soru
ben daha durduramadan ağzımdan çıktı.

"Oh, Tanrım. Bir şekilde *daha iyi*."

"Daha iyi mi?" Bir gıcırtı gibi çıkıyor. *Daha iyisi* mümkün görünmüyor.

"O Bilmiyorum. Bacakları büyümüş. Ve neredeyse sakal gibi nefis bir
şeyi var ... bekle." Sesi uzaklaşıyor. "Hayır tatlım, tabii ki senden
bahsediyorum! Yani, *eğer* sakal bırakırsan!" Laurel iç geçirir. "Sanırım kocam
az önce başka bir erkeğe sözlü olarak sarkıntılık ettiğimi duydu."

Normalde güler ve birbirlerine takılmalarına ayak uydururdum, ama midem göğüs kafesimde bir şekilde aptalca, roller-coaster benzeri döngüler yapmaya devam ediyor. Çünkü Tennessee Reyes Cranberry'ye geri döndü.

Tenn, Cranberry'ye geri döndü.

"Bu da bir şeydir." Bu duygusal halimle park etmiş hiçbir araca çarpmadan otoparkın kenarına kadar gelebildim. Bu da bir şeydir.

"Sanırım bu senin dikkatini iyi dağıttı, ha? Sesin bir tür zombiye dönüşmüş gibi geliyor." Ben düz bir kıkırdamayla karşılık verince Laurel yumuşak bir sesle "İyi misin Sage?" diye ekliyor. Bu sestten nefret ediyorum. Sadece ağlamak üzereyken çıkar. Peki ya benim için? Ağlamanın sonuçları tanrıları gücendirmekten daha kötüdür.

Göz kırpıyorum, göz kırpıyorum ve sonra cevap veriyorum. "Ah, evet." Sesimi yumuşatmaya çalışıyorum ama çamaşır ütölemek kadar faydasız. "Sadece dört gözle beklemiyorum

-Bilirsin işte. Nadia ile geri dönüyorum." Teal ile.

Laurel benim söylemediklerimi duyuyor. "Belki de hatırladığın kadar kötü değildir."

Kız kardeşimi son gördüğümde dudağımı öyle bir patlattı ki dört dikiş atılması gerekti. Daha sonra bunu kastetmediğini, o gün o kadar keskin bir yüzük taktığını unuttuğunu söyledi ama bu bana diğer her şeyi kastettiğini gösteriyor. Yumruğunu suratıma indirdiği olayda olduğu gibi.

"Oh, evet." Arkamdan biri korna çalmaya başladığında nihayet sağa dönüp ana yola çıkıyorum. "O kadar da kötü olmayacak."

"Buraya gelir gelmez sana pollo a la plancha yapacağım."

Gülümsemeyi başarıyorum. "İşte şimdi konuşmaya başladın."

"Yerleşmek için Küba yemeği gibisi yoktur." Arka planda boğuk bir ses var. "Ah, gitmeliyim."

"Jorge'ye selamımı söyle."

"Dikkatli sür ve Nadia'nın evine varır varmaz bana mesaj at, tamam mı?" "Elbette. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

Otoyola girdiğimde dikiz aynasındaki yansıma bir kez daha bakıyorum. Gözlerim kocaman, kahverengi güneş ışığında neredeyse sitrin rengi ve rimelim daha az sürmüş olmama rağmen çoktan bulaşmış

bir saatten fazla oldu. Saçlarım -ördüğüm ve tutturduğum buklelerden oluşan bir yığın- aşağı uzanmasını ve benim yardımım olmadan bu arabayı yönlendirmesini engelleyen saç bağıni koparmaya çalışıyor gibi görünüyor. Yirmi dokuz yaşında, kafayı yemiş biri gibi görünüyorum.

Ben yirmi dokuz yaşında, üzere olan biriyim. Tenn neden Cranberry'ye geri döndü?

İlk çıkışına doğru yönelirken derin bir nefes alıyorum. Bunun bir önemi yok. Aramızda ne olduysa, on yıldan fazla bir süre önce oldu, ki bu artık bir düzine yaşam gibi geliyor. Ve Tenn'le aramızdaki her şey tam olarak orada kalacak; kalp kırıklığının bir insanın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşündüğüm on yedi yaşındaki halimin anılarında gömülü kalacak.

Artık endişelenmem gereken daha önemli şeyler var. Artık ılık olan kahvemden uzun bir yudum alıyorum.

Hayaletler gibi.

OceanofPDF.com

2 MART 2001
14 YIL ÖNCE

silvergurl0917: Bugün neyi fark etmedin?

RainOnATennRoof: Vay canına

RainOnATennRoof: Ne söylemedin?

silvergurl0917: neye gülmedin

RainOnATennRoof: Ne yapmadın?

silvergurl0917: silvergurl0917 hakkında ne
düşünmedin: . . orada mısın?

RainOnATennRoof: Sen

RainOnATennRoof: Seni hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar. :)

RainOnATennRoof: Bu da kim?

silvergurl0917 Messenger'dan çıkış yaptı.

HAZIR BULUNAN

Cranberry'deki Catalina Sokağı'na varmak tam dört saat on yedi dakika sürüyor. Hiç düşünmeden arabayı Nadia'nın evinden çok önce yavaşlatıyorum ve sonunda İhtiyar Noemi'nin cadde üzerindeki park yerinin önünde kenara çekiyorum. Buradan yeterince görebiliyorum. Nadia'nın evinin üzerinde pençeli, yapraklı bir el gibi kıvrılan zümrüt rengi bir sarmaşık var. Boynumu biraz eğdiğimde,

Biz küçük bir çocukken kendi diktiği papatya desenli perdelerin arasından mutfağının ışıltısını seçiyorum.

Buradan yeni hayatıma bakabilir ve beni bu ana getiren tüm anlamsız hataları düşünebilirim.

Bölüm başkanıyla yatmak.

Bölüm başkanıyla bir daha asla yatmamaya karar vermek.

Tüm bu aptallıklar, bütçe kesintileri bahanesiyle çok uygun bir şekilde işten çıkarılmalarına yol açtı.

Zihnimin gözünde, Gregory'nin Temple Üniversitesi'nin sanat bölümünün bodrum katındaki ofisine geri döndüm. Penceresi olmayan büyük bir kare ve her yerde rastgele nesnelerden oluşan yığınlar var. Bir zamanlar bu dağınıklığı büyüleyici bulmuştum ama bugün tek gördüğüm çöpler. Masasının altından bir Skittles takımyıldızı görünüyor. Soyut dışavurumcuların biyografilerinden oluşan bir yığının en dibinde *For Whom the Bell Tolls*'un ilk baskısı, kahve döküldükten sonra ince bir küf tabakasıyla kaplanmış.

Sınıfım hemen üstümüzde, mücevher atölyesi. Kampüsteki, hatta belki de tüm şehirdeki en sevdiğim yer. Her biri rustik, topuzlu ahşaptan yapılmış bir düzine mücevher tezgahı var. Bir pencere duvarı kuzeybatıya bakıyor, bu da derslerimin en tatlı altın öğleden sonra ışığını aldığı anlamına geliyor - bitmiş parçaları fotoğraflamak için mükemmel bir ortam. Derin deniz fotoğrafları kadar mavi, ham bir turkuaz, pirinçten çerçeve seti. Peygamberçiçeklerinden yapılmış bir fener gibi parlayan fasetli bir Montana safirine açılan gümüş bir madalyon.

Öğrencilerim her gün beni şaşırtıyor ama öğretmenliğin en sevdiğim yanı, onların kendilerini nasıl şaşırttıklarına tanık olmak. *Bunu yapamamdan, "Vay anasını, bunu yaptım "a nasıl geçtiklerini görmek.*

Ve şimdi Greg hepsini elinden alıyor.

Greg kollarını kavuşturmuş, sahte bir iç çekiş yapıyor. "Her şeyi denedim, Sage. Sadece ..." Ellerini sallıyor. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Ve beni yoktan var ettiğim hayatımdan böyle kovdu. Minibüsümde uyuduğum hayattan. Çiftçi pazarlarında fesleğen sattığım. Diktiğim, kazıdığım ve oyduğum

en ince hava, hepsi bir daha asla yaşamak istemediğim bir yerden uzaklaşmak için.

Ve şimdi tam ona bakıyorum.

Kızılçık.

Gözlerim daha durduramadan yaşlarla doluyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, hayır, *dur-*"

Tek bir damla gözyaşı kirpiklerime kadar ve onu şiddetle siliyorum.

Ama artık çok geç.

, yolcu koltuğunda, kahve buharının soluk bukleleri gibi bir figür beliriyor. Sadece bir gözyaşı, bu yüzden kenarları bir rüya kadar bulanık kalıyor. Sadece bir gözyaşı, bu yüzden ikimiz de bir şey söyleyemeden hayalet kayboluyor.

Ne diyecektim ki? *Seni öldürdüğüm için üzgünüm mü? Kahve için teşekkürler mi? Şimdi beni yalnız bırak, lütfen?*

Bir nefes , alabildiğim kadar derin ve uzun, ve arabayı geri çeviriyorum üzerinde.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

S ."
bugün çünkü, lanet olsun, kız kardeşimin erkek arkadaşı geldi. Kamyoneti garaj yolu ile Nadia'nın sürünen kekikleri arasına sıkışmış, büyük ve mat Siyah ve yatak o kadar küçük ki işe yaramaz.

Sokağa geri dönüp çantamı alıyorum. Dışarı çıktığımda, Nadia'nın evinin ne kadar destansı olduğunu hayatımda ilk kez görmüyorum. İki katlı ve devasa bir tavan arası var, soluk çivit rengi dış cephe kaplamasıyla kaplı, pencerelerin etrafına kazınmış vitray resimleri var, çoğunlukla böcek ve çiçek resimleri. Küçükken, güllerin ve keleklerin parke zemin üzerindeki ilerleyişini izler, gerçekmiş gibi davranırdık. Onlara Nadia'nın patiska kedisi Vieja'nın yalayıp yuttuğu patlamış mısırlardan bırakırdık.

Bahçe için kocaman bir ön bahçe var - çünkü evin arkasında hiçbir şey yok. Bir uçuşuma bakıyor ve çatı katındaki balkona çıktığınızda aşağıya bakıp ağaçların sonsuz zümrüt rengini, dışarıya bakıp denizin sonsuz lapis rengini ve yukarıya bakıp gökyüzünün sonsuz safir rengini görebiliyorsunuz.

Bir keresinde kız kardeşlerime "Bu biziz" demiştim. Biz, hep birlikte, manzaraydık.

Teal ve Sky ve Sage.

Ama artık değil.

Kapıya doğru ilerleyip açıyorum ve Nadia'nın mutfağının ayçiçeği sarısı rengiyle karşılaşıyorum. Yakın zamanda yeniden mi boyattı? Yoksa ne kadar parlak olduğunu unutmuş muyum?

"İMija!" Nadia bir anda ortaya çıkıyor ve beni kollarına atıyor. Yüzümü öpücöklere boğuyor ve bir anda yeniden on yaşıma dönüyorum, gülümsememi tutamıyorum. Her gibi kokuyor, eski kitaplar ve

Tarçın, espresso ve bahçe hepsi bir arada. Keşke kendimi her türlü yalnız hissettiğimde yakmak için bir mumun içine koyabilseydim, ki bu günlerde neredeyse her zaman böyle.

"Yolculuk nasıldı?" Nadia kolumdaki çantayı çekiştirerek soruyor.

"Fena değildi."

Nadia elimden toprak bir çömleği itiyor. İçindeki fesleğen yapraklarını değerlendiriyor -mavi baharat. Bütün fesleğenlerin en kokulusu ve vanilya ve meyan kökü kokusu etrafımızı sarıyor. En sevdiklerimden biri. "Bıraktığını sanıyordum," diyor, beni yakından süzerek.

"I-" *Yaratıldığın bir şeyden nasıl vazgeçebilirsin?* Sormak istiyorum ama sonra kız kardeşim odaya giriyor. O girer girmez pencerede şimşekler çakıyor, ardından gelen gök gürültüsü beni ve Nadia'yı zıplatıyor.

Nadia fırtınayı işaret ederek, "şunu," diyor.

Teal gözlerini devirir. Nadia bu konuda hiçbir şey yapamayacağını çok iyi biliyor. Eskiden onun için üzülürdüm - en azından yeteneğim herhangi bir duygusal durumumu açığa vurmuyor. Teal şu anda üzgün, bu yüzden şimşek ve gök gürültüsü

-Çünkü ben buradayım. Yüzüme yumruk attıktan sonra artık kendimi kötü hissetmiyorum. Onun yerine, o okları nasıl nişan alacağını henüz öğrenmemiş olması için dua ettim.

"Hermana," diyor, yanağımı öpmek için dikkatle Nadia'nın etrafından dolanarak. "Teal." Son moda, dar, sıcak pembe bir tayt giymiş. Bir mağazada çalışıyor.

Spor salonu ve omuzlarını ve kollarını kesen uzun, güzel kaslara kadar rolüne uygun görünüyor.

Nadia uzun, derin bir nefes veriyor. Teal ve ben otuz saniye içinde yumruklaşmadık. Tüm eski tanrılara şükürler olsun. "Bunu yukarı götüreceğim," diyor bana.

"Bekle, Nadia, geliyorum-"

"Woah! Bu Sage mi?" Teal'in erkek arkadaşı, büyük teyzemin sürünen kekiklerinin üzerindeki kamyon benzeri statü sembolünün sürücüsü Johnny Miller odaya dalıyor. "Buraya herkesin girmesine izin veriyorlar, ha?" Tüylerimi diken diken eden bir kahkaha atıyor ve bana sarılıyor, karşılık vermediğimi fark etmiyor. Yanağımı öpüyor ve yanağım ıslanıyor. El dezenfektanımı çıkarıp tüm vücudumu ona bulamamak için kendimle mücadele etmem gerekiyor.

"Nasılsın Johnny?" Gerçekten bilmek istemesem de soruyorum. Kız kardeşime bakıyorum ama o ocağın başında, harika kokan bir şeyler pişiriyor. Göz göze gelmiyoruz ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum. Üç yıl önceki son ziyaretim. Gece yarısı soğuk su almak için aşağı inerken neredeyse ona çarpıyordum ve merdivenlerde ağlıyordum. "Aman Tanrım, sorun ne Teal?" diye sormuştum. Şimdi keşke diyorum. Belki o zaman dudağımda bu yara izi olmazdı.

"Oh, biliyorsun!" Johnny'nin sesi bir bağırış seviyesinin hemen altında, hafıza şeridindeki yolculuğumu bozuyor. "Kanalla meşguldüm. Bilirsin işte. Takipçi sayım sürekli artıyor, bebeğim."

Johnny YouTube'da tepki videoları çekiyor. Şimdi, teoride buna karşı değilim. Ama yemin ederim, bu soluk benizli adamın tek yaptığı, sanki bir fuckboy tarikatının lideriymiş gibi "NE?" ve "BRUH" diye bağırarak kendini tekrar tekrar filme almak. Bu işten para kazanabilmesi için yeterince insanın izlediğine inanamıyorum. Ve bu en kötü kısmı bile değil.

Hayır, işin en kötü yanı, bu hareketli YouTube kariyeri bir şekilde Johnny'nin beyninin ürettiği her bir düşünce ve keşfin değerli olduğunu düşünmesine neden oldu. Ona bir bakın. Teal'in yanına gidiyor. Evet. Duvara yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, yüzünde bir gülümsemeyle onun yemek pişirmesini izliyordu. Şimdi, her şeyine bahse girerim-

"Bilin bakalım ne oldu millet? Bir *kadın* tamirci buldum. Onu *hemen* işe aldım. Kaç tane kadın tamirci var biliyor musunuz? Ve Cranberry, Virginia'da bir tane olduğu gerçeğini?" Gülüyor ve başını sallıyor. "Kaç erkeğin bir bayana, bir *kadın* tamirciye *güveneceğini* biliyor musun?" Yumruklarını göğsüne bastırıp, "*Ben iyi bir adamım*" diye homurdanabilir. *Büyük kamyonlu bir bayana güvenirim.*

Evet. Johnny Miller, YouTube tepki yıldızı, birkaç yıl önce feminizmi keşfetti. O zamandan beri en sevdiği hobisi, yakınındaki herkesin canını sıkmanın yanı sıra, Teal'e, Nadia'ya ve şanssızsam bana ne kadar çığır açan bir feminist olduğu konusunda ders vermek.

Teal hipnotize olmuş bir Stepford karısı gibi, "Bu harika, bebeğim," diyor. Uzaktaki küçük bir şimşek çakması bana onun gerçekte ne düşündüğünü söylüyor.

Johnny'nin kendisinin ötesinde zerre kadar farkındalığı olsaydı, şimdiye kadar fırtınaların Teal'i arıların tek çiçekli yıldız çiçeklerini takip ettiği gibi takip ettiğini fark ederdi. Fark etmediğine göre, Cranberry'nin ilişkilerinin başlangıcından beri rastgele kasvetli -ve genellikle şiddetli- bir havaya sahip olduğunu düşündüğünü varsayabilirim.

Johnny beklentiyle bana bakıyor. Doğru. Alkışlamamı ve tezahürat yapmamı istiyor çünkü kamyonunda çalışması için bir kadını işe aldı. Ve ben artık bunu yapamam. Kadınların da insan olduğunu yeni keşfettiği için bu erkek çocuğunun omzunu sıvazlayamam. *Özellikle de* bu doğru bile olmadığı için. Eğer buna gerçekten inansaydı, üç yıl önce kız kardeşimi merdivenlerde hıçkırı hıçkırı ağlarken bulmazdım.

"Nadia'ya yardım etmeliyim," diyorum hızla ve odadan çıkıp merdivenleri tırmanıyorum.

OceanofPDF.com

L 1920s. Her şey gıcırdıyor ve çatırdıyor ve her sesin döşeme tahtalarından kayan bir hikaye olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum. Merdivenleri hızla çıkıyorum, bu duvarların içindeki belirli hikayelerden kaçmaya çalışıyorum

-Ama yine de bana doğru koşuyorlar. Bu rafların yerleştirilmesine yardım eden Sky'ın erkek arkadaşı Ramón var. Ben alt katta bir sınava çalışırken, onların gülüşmelerini ve flört etmelerini dinlerken bu yüzlerce kitabı nasıl istiflediklerini. Yakın zamanda sosyal medyadan Ramón ve eşinin bebek beklediğini öğrendiğimi, bunun küçük kız kardeşimin artık anne olacak yaşa geldiği anlamına geldiğini ve hayatın onsuz devam etmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu.

İkinci katı aceleyle geçip tavan arasına ulaşana kadar devam ediyorum. Nadia'yı orada, ufacık hobbit dolabından bir saman çiçeği yorganı çıkarırken buluyorum. "Burada geceler soğuk olabiliyor," diyor beni görünce gülümseyerek. "Battaniyeleri unutmuşum."

"Biliyorum. Eskiden burada yaşadım, hatırladın mı?"

"Oh, beni rahat bırak, Sage. Bırak da yaşlı bir kadın yeğeniyle ilgilensin."

Bir öfke dalgası, söyleyecek kaba bir şeylerle dolup taşıyor. *Bunun için biraz geç* belki.

Aklımdan geçenleri söylemek yerine, kızgınlık yüzeye çok yakın olmayana kadar yavaşça nefes alıyorum. Etrafıma bir göz atıyorum. "Hiçbir şey değişmemiş." Duvarların kalın beyaz boyası hâlâ dökülüyor ve alttaki orman yeşilini ortaya çıkarıyor. Vintage botanik illüstrasyon koleksiyonumu yatağın üzerindeki duvarda, parlak altından mat turkuaza kadar değişen uyumsuz çerçeveler içinde bırakmış. Yatak pirinç bir tel çerçeve üzerinde alçakta durmaktadır. Güneybatı duvarı boyunca, hemen altında raflar bulunan küçük pencereler var.

Onlar. Gençken tohum atmaya başladığım yer. Yatağın karşısında da balkon var. Oraya gitmeye cesaretim yok.

Nadia omuz silkerek, "Geri döneceğini biliyordum," diye cevap veriyor.

Donup kaldım, çünkü kim *sana söylemiştim* lafını duymak ister ki? Çünkü kalacağımı düşünüyor gibi geldi. Ki kalmayacağım. Kalamayacağım. Etrafımızda gürleyen gök gürültüsü bana bunun tüm nedenlerini hatırlatıyor.

Bu kez Nadia beni aklımdan geçenleri söylemekten kurtarıyor. "Hadi, mija. Bakalım dost canlısı komşumuz feministten eşyalarını taşımaya yardım etmesini isteyebilecek miyiz?"

Aşağı inerken kahkahalarım merdiven boşluğunda yankılanıyor. Sanırım ne kadar sıkıcı olduğunu sadece ben fark ediyorum.

OceanofPDF.com

şarap ve mantar soslu tavuk göğsü. Yanında fındık ve kızılıcıklarla dolu bir salata var. Tavuğunu bir dizi kare şeklinde dilimliyor, salata çatallarını yanındaki salata sosuna zar zor batırıyor. Çocukken yaptığımız patlamış mısır partilerini düşünüyorum, sıcak ekstra ekstra süper tereyağlı çıtırları acı sostan çikolata şurubuna kadar her şeye batırırdık. Yüzlerimizi tıka basa doldurur, mutfak masasının üzerine çekirdekleri püskürtmeden en çok kimin yiyebileceğini görmeye çalışırdık. Teal her zaman kazanırdı.

Fırtına biraz dindi ama bu Teal'in tabağına ters ters bakmadığı, varlığıma duyduğu düşmanlıkla beni boğmadığı anlamına gelmiyor. Nadia da oldukça çekingen. Yine de hiçbirimiz ağzımızı açıp tek kelime edemiyoruz. "Sonra bir adım geri çekildim, ellerimi uzattım ve dedim ki, vay canına. Hayır. Bu *hırsızlık*. O kulaklığı ön tarafa götür ki parasını ödeyebileyim." Johnny başını sallar, gülümseyerek gözlerini kısa bir süreliğine kapatır. "Yüzünü görmeliydiniz. Neredeyse ağlayacaktı. Hiçbir influencer'ın bedava mallarını geri çevirdiğini sanmıyorum. Çalıntı olsa bile." Başımızı salladığımızdan, palmiye yaprakları salladığımızdan, muhtemelen tek bir insanda böylesine derin bir ahlaka tapınmak için diz çöktüğümüzden emin olmak için masanın etrafına bakıyor. Ne kadar sessiz olduğumuzu görünce dehşete düşmüş görünüyor. "Yani, bu *hırsızlık*," diyor tekrar, tavuğunu vurgulamak için bıçaklayarak.

"Ama burası Best Buy," diyor Teal sonunda. "Zararı karşılayabilirler." "Bebeğim." Cümlesini bitirmesine zar zor izin veriyor. "Bu yine de hırsızlık." "Yani çalmaya çok karşısın, öyle mi Johnny?" Ben de öyle diyorum.

"Evet, tabii ki. Bu-"

"Çalmak, doğru. Emirlerden biri ve her şey." alaycı ama Johnny fark etmiyor. Nadia ve Teal'in fark ettiği kesin. Nadia bana yalvaran gözlerle bakıyor ve *"Bir bok başlatma, Sage,"* diyor, Teal'in gözleri ise *"Devam et, bakalım ne olacak,"* der gibi bakıyor.

Boğazımı temizliyorum ve aşağı bakıyorum. Asıl söylemek istediğim kelimeler sarmaşıklar kadar keskin ve köşeli, ama bir anda kuruyup soluyorlar ve etrafıma dökülüyorlar. Onun yerine o yaprakların gölgesi çıkıyor. "Hangi LandBack aktivizm grubunun bir parçası olduğunu merak ediyordum. Bilirsiniz işte. Yerli halktan çalınan toprakları geri vermek gibi."

Johnny tam beş saniye boyunca ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakıyor. "Ah, şey, biliyorsun bu gerçekten uzun bir zamandı-"

"İnternette haritalara bakabilir ve mülkünüzün hangi kabile ulusuna ait olduğunu görebilirsiniz." Son tavuk lokmamı ağzıma atıyorum.

"Yani, evimin parasını ben ödüyorum. Sanki *benimmiş* gibi." Johnny homurdanıyor. "Şimdi ciddi ciddi neyi düşüneceğiz? Erkeklerin abortio konusunda söz hakkı olmadığını mı-"

Teal tabağıma o kadar hızlı uzanıyor ki neredeyse su bardağına devirecek. "Tamam, vay canına, saate bak. Yetişmem gereken bir vardiya var."

Johnny saatine bakar. "Kahretsin, bebeğim. Benim de film çekmek için eve erken gitmem gerekiyor."

Johnny, Teal'in ağzına iğrenç bir öpücük vermeden önce tabağını ellerime tutuşturuyor. Öpücükten çok yalamaya benziyor. "Sonra gelir misin?"

"Elbette."

Temizliğe yardım etmeyi teklif etmeyi düşünmeden ayrılıyor. Kapı kapanmadan önce bize "Huzur içinde yatın, bebeğim," diye sesleniyor.

Kız kardeşim altı yıldır bu adamla birlikte. Altı yıl. Neden kendinden bu kadar nefret ediyor? Adam sevimli bile değil. *Hiçbir şey* o berbat kişiliği kurtaramaz.

O gider gitmez Teal bana döndü. "Bu da böyle?" "Ne?" Aptal rolü yapıyorum. "Sohbet mi ediyordunuz?"

"Hayır. Onu küçümsüyorsun. Her zaman yaptığın gibi."

Johnny'nin tabağını lavaboya götürürken homurdanıyorum. "Alınma ama Teal, Johnny benim yardımım olmadan da kendini gayet iyi küçümsüyor."

"Sage," diyor Nadia, sesinde kalın bir uyarı var. Oh, Ğimdi de yorum yapmak istiyor ve tabii ki bana yönelik. Johnny ya da Teal'e değıl. Hep bana.

"Buna inanamıyorum. Bir buçuk saattir buradasın ve şimdiden saçmalıklarına geri döndün." Teal bana doğru bir adım attı. Dudağımdaki yara izine dokunma isteğıimle savaşarak bir adım geri çekiliyorum. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, bir nehir kadar yoğun, papatyalar gibi beyaz sarı. Bir anda evin tüm ışıkları sönüyor. Sadece ufuktaki turuncu gün batımı çizgisi bizi aydınlatıyor ve garip bir şekilde her şey mavinin tonlarında. Sanki erken dönem bir Picasso tablosuna adım atmışız gibi.

"Kahretsin," diyor Nadia, ışık düğmesini ileri geri oynatarak. "Elektrikler kesik."

"Bana ne yaptırdığını gördün mü?" Teal tersliyor. Bütün çatal bıçak takımlarını lavaboya fırlatıyor, tiz sesler çıkararak yankılanıyor ve önlüğünü çıkarıyor. Nedense şimdiye kadar fark etmemiştim. Pembe ve üzerinde küçük bir kaplumbağı deseni var.

"Şirin önlük," diyorum.

"Siktir git, Sage." Anahtarlarını aldı ve kapıdan çıktı.

Kapı kapandığında Nadia da ben de irkildik. Çok ama çok derin bir iç geçiriyor. "Bundan kaçınabilirdik." Sesi nazik ama sözleri Teal'in az önce lavaboya çarptığı çatal bıçak keskin.

"Ona katlanamıyorum." Ve onunla birlikte. Çok daha iyisini yapabilirdi. Üç yıl önce, gecenin bir yarısı merdivenlerde, parmaklarımla usulca gözyaşlarını silerken ona bunu söylemiştim.

"Çok şey yaşadı, mija. Sky'ı kaybetmek. Bu onu ."

Şimdi Nadia'nın sözleri kılıç gibi içime saplanıyor. Büyürken neredeyse aynı cümleyi kaç kez duymuştum? *Çok şey yaşadı, Sage. Özellikle de annen çekip gittikten sonra.* Nadia benim de annemi kaybettiğimi ne zaman anlayacak? Kız kardeşimi de kaybettiğimi? Bu olayların *beni* o kadar derinden etkilediğini, daha önce kim olduğumu bile hatırlayamadığımı?

"Özür dilerim," diyorum ona. "*Beni hâlâ berbat biri olarak gördüğün için üzgünüm*" kısmını . "Bulaşıkları yıkayacağım. Geç oldu. Neden gidip bir resim çizmiyorsun?"

Banyo mu?"

"Ah, yapmamalısın-"

"Git, Nadia. Yemek boyunca omzunu ovuşturdun. Acıdığını biliyorum."

"Ama güç-"

"Onları arayacağım. Ama bol miktarda sıcak suyumuz var." Bir süre önce Nadia, uzun duşları ve banyoları seven genç kızlarla birlikte yaşadktan sonra buz gibi sudan bıkmıştı. Appalachian dağı büyüklüğünde bir su ısıtıcısına yatırım yaptı ve o zamandan beri sıcak suyunun bitip bitmediğinden emin değilim.

Nadia başını sallar ve döner. O ilerledikçe döşeme tahtaları ayaklarının altında gıcırıyor ve daha fazla hikâye ortaya çıkıyor. Bir anda sekiz yıl öncesine döner. Yaz mevsimi, orman ekşi, tatlı meyvelerle dolu, ağaçlardaki yapraklar yeşilliğini koruyor. Sky kolunu bana doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. *Bizimle gelmek istemediğine emin misin?*

Bu soru hakkında çok düşünüyorum. Cevabımın hayatımızın akışını nasıl değiştirdiğini, tek bir kararın her birimizin kalbinden nasıl derin, kanlı parçalar kopardığını ve bir daha asla göremeyeceğimizi. Nadia eski tanrılara ne kadar espresso dökerse döksün, o parçaları geri alamayacağız.

Eğer evet deseydim, Sky hala burada olurdu. Hayatta olurdu. Ama demedim.

Gözyaşlarımı geri getirmek için sadece üç nefes alıyorum ve sonra ellerimi sabunlu suya sokuyorum. Bunu yaptığım anda ışıklar bir rüya gibi yanıp sönüyor. Sanki Cranberry, Virginia'da denize bakan bir uçurumun kenarındaki bu evde başka bir hikâye üzerime çöküyor. Son sekiz yıldır, hayatımın öyküsünü yumruklarımda sıkı sıkı tuttum, ellerim, kollarım ve tüm vücudum bronz zırhlarla süslendi, böylece bir daha asla incinemezdim.

Ve şimdi, uzun zamandır ilk kez, sırada ne olduğunu bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Lerkek arkadaşının evinde, çünkü sabah aşağı indiğimde onu hiçbir yerde bulamadım. Nadia iş için giyinmiş, Cranberry Wood Eyalet Parkı Karşılama Merkezi'nde karşılama görevlisi. Ocağın üzerindeki nane yeşili süzgeci göstererek, "Kahve hâlâ sıcak," diyor.

"Teşekkürler." Dolaptan bir kupa aldım, *benim kupam* olduğunu görünce donakaldım. Hayalet kupası. Dün gece paketten çıkardığım tek şey diş fırçam, diş macunum ve bir tişörttü. Yani bu buraya nasıl geldi bilmiyorum.

"İyi misin?" Nadia blazer ceketini giyerken durakladı. Gözleri bronz çizgilerle kaplı, mükemmel cımbızlanmış kaşları çatık.

Başımı sallıyorum ve bardağı doldurmak için dönüyorum. "Ben iyiyim." Nadia'ya, Teal'e ya da herhangi birine hayaletimden hiç bahsetmedim. Bana inanacaklarını biliyorum, yani sorun o değil. Sanırım korktuğum için. Ona bir şans verirsem Hayalet Sky'ın ne söyleyebileceğini biliyorum. Çirkin gerçeği duymak istemiyorum ve başka kimsenin de duymasını istemiyorum. Teal beni yeterince suçluyor zaten.

"Ah, Sage, neredeyse unutuyordum." Nadia omzunda devasa siyah deri çantasıyla döner. "Dale Bowen'a şehre döndüğünü haber verdim. Muhtemelen yakında seni arar."

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum masanın üzerinde vızıldadı. Tabii ki ekranda *Dale Bowen* yazıyor.

"Cevap ver. Seni işe almak istiyor. Ve paraya ihtiyacın *olduğunu biliyorum*." Nadia bir öpücük göndermeden önce bana uzun uzun bakıyor. "İyi günler!" Kapı arkasından kapanıyor.

İç çekiyorum. Nadia'nın yeteneği bir şeyler *bilmek*. Her şeyi değil ama burnunu kadarını. Dale'in beni işe almak istediğini söylerse Yanılmayacaktır. Kısaca, paraya gerçekten ne için ihtiyacım *olduğunu bilip bilmediğini* merak ediyorum - Cranberry'den bir an önce kurtulmak için.

Aramayı kabul ettim ve telefonu kulağıma götürdüm. "Dale! ?"

"Sage Flores. Küçük bir kuştan duyduğuma göre bir süreliğine şehre dönmüşsün." Dale'in sesi tam olarak hatırladığım . Gür ve neşe doluydu.

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Evet, şey, bir süre demezdim. Belki biraz."

"Bunu duyduğuma üzüldüğümü söyleyemem. Çiftlikte fazladan bir çift ele ihtiyacımız vardı."

"Evet?" Kupama krema koyarken telefonu hoparlöre alıyorum. "Ama festival Temmuz'a kadar değil, değil mi?" Eskiden çoğunlukla orada çalışırdım.

"Ah, evet. Ama sebze yataklarına bakmak için hala yardıma ihtiyacımız var. Hatırladın mı? Eskiden en iyilerimizle birlikte ot biçer ve gübreleme yapardın! Neden bugün uğrayıp biraz evrak işi yapmıyorsun, olur mu?"

Neredeyse kahveden boğuluyordum. Bu çok *hızlı* oldu. Ne kadarını Nadia'nın yaptığını merak ediyorum. Tanrı korusun, bir mantar ya da virüsün gül tarlalarını yok etmesi ihtimaline karşı, çiftlikteki birçok popüler gülün yedeği yıllardır onun bahçesiydi. Bir iyilik istemiş olmalı... ya da belki yirmi. Bu beni tedirgin ediyor. "Şey, ah. Mesele şu, Dale. Önce bir iş aramayı düşünüyordum, anlıyor musun? Nadia sana ne dedi bilmiyorum ama ihtiyacın yok-"

"Saçmalık! Bakın, sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız. En kısa zamanda bize uğrayın."

Sessizce iç çekiyorum. "Senin için ne zaman uygun?"

"Ben!" Dale gülüyor. "Nadia sana söylemedi mi? Altı ay önce emekli oldum. Nate devraldı."

Beni işe alarak teknik olarak hâlâ çalıştığını belirtmek için biraz fazla telaşlıyım. "Nathaniel mi demek istiyorsun?"

"Oh, evet. Gemide olacağın için çok heyecanlı. Ona seni her an bekleyebileceğini söyleyeceğim, tamam mı? Gitmem gerek! Kendine iyi bak, Sage!"

Sandalyeme yavaşça oturup kahvemden bir yudum alıyorum. Artık soğuk ama fark etmiyorum bile.

Olay şu.

Bir süredir Nathaniel Bowen ile ilgileniyorum.

Yaklaşık on bir yıldır.

Dale ve kardeşlerinin milyonlarca yıl önce kurduğu Cranberry Rose Company tarafından düzenlenen Heritage Rose Festivalinde on yedi yaşımdan on dokuz yaşına kadar üç yaz üst üste çalıştım. İlk yaz, masaların tabelaların kurulmasına yardım ettim ve insanları evet, ikinci bir İngiliz çayına ihtiyaçları olduğuna ve kesinlikle o kabağın kabak böceğine dayanıklı olduğuna ikna etmek için gül ve sebze sıralarını dizdim. İkinci yaz da aynı şeyleri yapmak için gittim ama sonra festival koordinatörü Joan biraz çıldırdı. Gül çeliklerinin etiketlerini bulamadı.

Bu gül çelikleri oldukça gençti - plastik saksılarda Virginia çamurunu delen yeşilimsi kahverengi çubuklar gibi. Bazılarının henüz yaprakları bile yoktu. Hiçbiri çiçek açmamıştı. Onları birbirinden ayırmanın neredeyse hiçbir yolu yoktu.

Eğer ben olmasaydın, .

Bir anda oradaydım, küçümsenmiş hayaletlerin ışıktan daha hızlı bir şekilde zamanda geriye gidiyordum. Güllerin şehir merkezine giden kamyonu yüklenmek üzere olduğu ahırın kenarındayım. Sabahın erken saatleri, bu yüzden ışık yoğun ve soluk, gökyüzü gün doğumunun pembelerini ve turuncularını yuttuktan sonra olduğu gibi. Joan neredeyse ağlayacak. "Bunları satamayız," diyor. "Kimse gizemli gülleri satın almak istemiyor."

"Bana bırak," diyorum. Kollarındaki saksılardan birini alıyorum, parmaklarımın ucunu sapının üzerinde gezdiriyorum. Yaprakları inceliyormuş gibi yapıyorum ... oysa aslında *dinliyorum*. Sanki o çubuklar, o çelikler kendi bedenimin bir uzantısı haline geliyor - beni oluşturan hücreler onların etrafında dönüyor ve bitkinin hücreleri de benim etrafımda dönüyor, ta ki bizi ayıran hiçbir şey kalmayana kadar. Çeşitleri tanımlamak, kendi ayak parmaklarımı oynatmak ya da kendi parmaklarımı işaret etmek kadar doğal olana kadar. "Bu Balerin gülü," diyorum.

"Öyle mi?" Joan şüpheli ama deniz çiçeği gözlerini dolduran umudu gizleyemiyor.

"Evet. Ve şu-" Kucağındakini gösteriyorum. "Bu Kraliçe Elizabeth. Arkanda üç, hayır, dört tane vahşi Amerikan var. Soluk pembe."

Çok geçmeden Joan her şeyi not kâğıtlarına yazıyor ve onları toprağa yapıştırıyor. Virginia çamurunun nemi kâğıtlara sızıyor ama Joan ya fark etmiyor ya da umursamıyor.

Sonra Dale geçiyor, uzun boylu ve gümüş saçlı, kirli tulumuyla. "Neler oluyor millet?" Joan onu bilgilendirir ve o da kıkırdar. "Susan sana söylemedi mi? Bu yıl etiketleri alta koyduk. Hatırladınız mı? Hem plastik hem de tahta çubuklarımız bitti ..." Ona göstermek için birkaç tencereyi kaldırırken homurdanıyor.

Dale'in not kartları ve etiketlerin nasıl eşleştiğine bakması birkaç saniye sürüyor. Hepsi doğru. "Söyle ..." Bana baktı. "Neyin ne olduğunu nasıl anlayabildin, Sage?"

Omuz silkiyorum, yanaklarım ısınıyor. "I . . . Bitkiler üzerine çalışıyorum."

"Huh." Dale bana bakıyor, gözleri fikirlerle parlıyor.

Bir de baktım ki festivalde kendime ait bir masa kurmuşum. Başımın üzerinde büyük yeşil harflerle "*The Plant Whisperer*" yazan bir tabela var. İnsanlar bana etiketsiz çelikler, sebze başlangıçları, hatta tohumlar getiriyor. Onlara ne olduğunu söylüyorum. Yanılırsam, bedava bir gül kesimi alıyorlar.

Ben asla yanılmam.

Aslında hepsi Johnny Miller tipinde olan bir grup adam beni kandırmaya çalışana kadar oldukça eğleneliydi. Ellerindeki dört inçlik saksıların etiketlerini değiştirdiklerini bile saklamıyorlar. Yüzüme doğru tuttukları saksılara bakıyorum. "Bu bir Black Beauty domatesi. Diğer Sunrise Bumble Bee."

"Yanlı!" Adamlar sarhoş ve kelimeleri geveliyorlar - belli ki yerel bira fabrikasının standında biraz fazla zaman geçirmişler. Gülüyorlar ve gülüyorlar. "Bize bir bedava ver." Biri üstümdeki tabelayı işaret ediyor. "Bize borçlusun."

"Etiketleri değiştirmiştin," diyorum sıkılarak.

"Bana yalancı mı diyorsun?" Sesindeki tehdit hırıltısını asla unutmayacağım, en büyüğünü. Güçlü yumruklarını nasıl sıktığına bakınca başımın gerçekten belada olabileceğini anlıyorum.

" oluyor?"

Birdenbire başka bir adam çıktı. Onu ofisteki fotoğraflarından hemen tanıdım. Gülünç derecede uzun, altı-dört gibi ve zayıf. Saçları kumral, gözleri domates yaprağı gibi yeşil, gülümsemesi sadece bir resme bakarak bile midemi bulandıracak kadar güzel. Bu Nathaniel Bowen, Dale'in tek torunu, üniversiteden eve döndü. Ve şu anda gülümsemiyor.

Çocuklar onları nasıl kandırdığımı açıklamaya çalışıyorlar ama Nate bitkileri inceliyor. "Black Beauty domatesinin uçları maviye dönen yaprakları var," diyor, "Sunrise Bumble Bee ise bir üzüm. Daha küçük bir domates, o yüzden daha küçük yaprakları var." Etiketleri tekrar değiştiriyor. "İyi denemeydi beyler, ama bu gece başka birini taciz ettiğinizi görürsem, güvenlik size dışarı kadar eşlik eder." Onlara bakarken daha da uzun görünüyor ve homurdanarak hepsi ortadan kayboluyor.

Bana döndüğünde ise nazik davranıyor. O gülümseme yüzünde genişliyor. "Hey. İyi misin?"

Başımı salladım.

"Güzel. Geri gelirlerse bana ya da başka birine haber ver, tamam mı?" Tekrar başımı salladım. "Tabii. Evet. Tamam."

Uzaklaşıyor ve ben de onun bitki meraklısı kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum. Yemin ederim, son on yıldır ayda en az bir kez o adamın gülümsemesini düşünüyorum.

Gözümü kırpıyorum ve buraya, Nadia'nın mutfağına geri dönüyorum. Ayçiçeği duvarlar, pürüzsüz beyaz eşyalar, elimdeki kahve fincanına Adem'in yaratılışı kadar nazikçe dokunan kuşluk güneşi.

O yaz, on sekiz yaşımdayken -ne yazık ki Nathaniel Bowen'ı son görüşüm o oldu.

Bugüne kadar, sanırım.

OceanofPDF.com

9 MART 2001
14 YIL ÖNCE

Hey, Silvergurl RainOnATennRoof: Eğer bu
senin gerçek adınsa.

silvergurl0917: ben de senin için aynısını söyleyebilirim.

RainOnATennRoof: Öyle mi? Sanırım beni tanıyorsun.

Bugün neyi fark etmedin, Tennessee Reyes?

Beni tanıyorsun! RainOnATennRoof: Bu
Kayla mı?

silvergurl0917: :(

RainOnATennRoof: Swati?

silvergurl0917: :(

RainOnATennRoof: Hmm.

silvergurl0917: soruya cevap ver ve sana kimliğimle ilgili bir ipucu vereyim;)

RainOnATennRoof: Tamam. Tamam. Tamam. Neyi fark etmedim. Bu zor bir soru.
Çünkü hafızamda sadece fark ettiğim şeyler var.

silvergurl0917: bence bu felsefe adamının (soruyu soran - bir kitapta okumuştum)
yapmaya çalıştığı şey buydu. insanların neyi kaçırdıklarının farkına varmaya
başlamalarını mı istiyordu?

RainOnATennRoof: Görünüşe göre ev ödevim var.

HAZIR BULUNAN

Cranberry Rose Company for Heritage Roses, mavi Appalachian benzeri bir tepenin yamacında, belki de milyarlarca yılda aşınarak on binlerce fit yükseklikten bu hale gelmiş bir tepenin yamacında; akçaağaç, dişbudak ve beyaz dut ağaçlarıyla çevrili, dumanlı tepelere ve tam ortalarından kırık süt camı gibi kesilmiş beyaz otoyol parçasına bakan düzleştirilmiş bir tümsek.

Uygun bir şekilde Rosy Lane olarak adlandırılan toprak yola sapıyorum ve minibüsüm, çiçek açmamış yabani otlarla dolu küçük, çakıllı bir otoparka ulaşana kadar zıplıyor ve homurdanıyor. Restore edilmiş ve sarı aşı boyasına boyanmış küçük bir ahır ve lacivert süslemeli beyaz küçük bir çiftlik evi var, ofisler, mutfak ve yüksek cam pencereli bir banyo o kadar eski ve kalın ki, içinden bakmak manzarayı gerçek bir Monet tablosuna dönüştürüyor.

Bunları çevreleyen devasa çember evler var: toplam beş tane, her biri ağzına kadar çoğunlukla -sürpriz- güllerle dolu. Çiftlik evinin arkasında, allium, sarımsak ve mavi yalancı çivit ve yabani acı bakla gibi azot fiksatörleri arasında dönüp kıvrılan ve menekşe rengi çiçekleriyle hatmi bulutlu gökyüzüne doğru uzanan, dağınık bir labirent gibi sıralar halinde -sürpriz- daha fazla gülün bulunduğu bir tarla var.

Park ettiğim yerin hemen yanında, Dale ve kardeşlerinin tarlayı ilk kurduklarında tarladan çıkardıkları taşlardan yapılmış bir bitki spirali var. Neredeyse üç metre boyunda ve ben orada son çalıştığımдан beri terk edilmiş durumda. Yabani otlar ve kuru, hüznü toprakla dolu olduğunu görünce şaşırdım.

"Eyvah," diyorum minibüsten iner inmez. Avucumu spiralin kaba taş kenarlarına sürüyorum. Bu benim eserimdi. Dale'i sebzelerin yanı sıra ot da satmaya ikna etmenin bir yoluydu, özellikle de fesleğen. Bunu nasıl neredeyse unuttuğum, bilmiyorum.

Arkamdan derin bir kıkırdama sesi geliyor ve dönüyorum, Nate'i orada görünce midem biraz bulanıyor. Daha yaşlı olması dışında tamamen aynı görünüyor. Ağzının etrafında, muhtemelen o günkü kıkırdamadan dolayı belli belirsiz çizgiler var.

gündoğumu gülümsemesi. Gözlükler, etrafımızdaki Virginia sürüngeğine tam olarak uyan gözleri çerçevesiyor. Çok rahat giyinmiş; ince bir tişört ve kot pantolon, elleri ceplerinde. "Büyükbabam sen gittikten sonra devam etmeye çalıştığını söyledi ama ..." Kollarını kaldırıp yabancı otlarla kaplı alanı işaret ediyor. "Burayı yeniden güzelleştirmeye hazır olup olmadığını merak ettim. Seni maaşa bağladığımızda ilk görevin bu olacak."

"Evet," diyorum, Nate'in *güzel* kelimesini benim tarzımda telaffuz etmesiyle ne kadar nefessiz kaldığımı görmezden gelmeye çalışarak, sadece eski bitki spiralimi kastediyor olsa bile. "Bunu çok isterim."

Çiftlik evini işaret ediyor. Parmağında alyans yok. "Başlamak istersen orada bir sürü tohumumuz var."

"Elbette. Hemen."

Sırıttıyor. "Öyle mi? Eğer şimdiden bu kadar hevesliysen, bugün başlayabilirsin. Olivia'ya saatlerini kaydettiririm." Kıyafetime ilk kez bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ama belki de ?"

İtiraf etmeliyim ki bir çiftlikte görünmek için kesinlikle fazla giyinmiştim. Mavi gül desenli beyaz keten bir sundress. Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm -mavi güller bir gül koleksiyoncusunun rüyasıdır, uzun zamandır aranır ve Dünya gezegeninde bulunmaz- ama şimdi endişeli görünüyor.

"Evet. Yani, ne, evet, bununla *iyiyim*." Eteğimi yarım santim yukarı çekip hemen indiriyorum. "Bugün spiral üzerinde çalışabilirim. Evet, kesinlikle." Aferin, Sage. Artikülasyon için tebrikler.

Başını eğiyor. ", seni ."

Belki de altın sarısı güneş ışığında yakışıklı ve mutlu görünmesiyle ilgili bir şeydir, ama birdenbire Cranberry'ye geri dönmek artık son zamanlarda verdiğim en aptalca kararım gibi gelmiyor.

Daha önce burada çalıştığım için evrak işleri çok fazla değil. Ne yazık ki ofis müdürü Olivia, doldurmam gereken vergi formu için yazıcıyı çalıştıramıyor. "Ah, bu eski hurda parçası," diyor ve devasa makineyi tekmeliyor. "Bak ne diyeceğim. Gitmeden önce bir uğra, tamam mı? O zamana kadar halletmiş olurum."

Bir saat sonra, bugün bunu yapmayı akılsızca kabul ettiğim için geçmişteki kendime kesinlikle lanet ediyorum. Birincisi, hava *çok* sıcak.

Güneydeki yaz mevsimimiz sıcaktır ve ikinci olarak da nemlidir - bir bardağı rüzgâra tuttuğunuzda sıcak, yapışkan ve nemli suyla dolar.

Ahırdan dört el arabası dolusu kompost çıkardım, hepsi koyu renkli ve güzel kokulu. Halihazırda spiralin içindeki toprağa karıştırmaya çalışıyorum ama o kadar uzun süredir ihmal edilmiş ki, kuru çömlek parçalarını kesmek gibi. Her şeyi suluyorum, toprağı yumuşatmaya çalışıyorum ve ancak o zaman bir kürek alıp gerçek kirli işe başlayabilirim.

Spiralin zeminini hazırlamayı bitirdiğimde ter içinde kalmıştım. Kompost, elbisemde siyah lekelerden oluşan soyut bir tablo bırakmış, kil ise turuncu kırmızısıyla vurgular katmış. Beyaz Converse'lerim de tamir edilemeyecek kadar kararmış. Yüzümün her yerinde kir olduğuna eminim ve saçımda da kesinlikle kir -ve belki bir iki böcek- var.

Ne kadar rahatsız olsam da tüm vücudum garip bir şekilde iyi hissediyor. Son sekiz yıldır konteynerlerde -küçük konteynerlerde- bahçecilik yapıyorum, bu yüzden toprağa kürekle vurmak ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir noktaya denk geliyor.

Bence pek çok insan toprağa bakıp onun sadece üzerinde yürüdüğümüz hareketsiz bir madde olduğunu düşünüyor ama ben yeteneğim ortaya çıktığından beri toprağın *canlı* olduğunu iliklerime kadar hissediyorum. Bir kaşık toprak, metrelerce mikroskobik mantar iplikçığı ve bir milyar bakteri içerebilir. Yemin ederim, bazen kulağımı dayayıp aşağıda ne kadar gürültülü olduğunu duyabiliyorum. Toprağın sesi bir şarkıya benziyor, ama kırık saplardan ve meşe palamutlarından, kemiklerden ve taşlardan ve dikenli ve pürüzsüz omurgasızların sıska, sinsî göçlerinden oluşan bir şarkı.

Yeteneğimle toprakla bağlantı kurmak benim için her zaman kolay olmuştur, muhtemelen çoğu bitkinin yetiştiği yer orası olduğu için gözlerimi kapatıyorum ve tam da bunu yapıyorum. Elimi spiralin üzerinde gezdiriyorum ve yeni bedenini hissediyorum, kompost organik madde ile kili yavaşça yumuşatıyor. Yine de elim yabancı ot tohumlarını "gördüğünde" duraksıyorum - menekşe ve fiğ. İkisi de çok güzel ama yanlarında başka bir şey yetişemeyecek kadar hızlı yayılıyorlar. "Çık oradan," diye mırıldanıyorum, tohumlar sol elimin avucunda toplanana kadar kazıyorum. Onları doğum günü mumları gibi ağaçlara doğru üflüyorum.

Elimi su kovama daldırıyorum ve ismimi o toprak karışımının içine doğru izliyorum. *S-A-G-E*. En sevdiğim peyzaj tasarımcılarından biri olan Mary Reynolds şöyle yazıyor: "Bedenlerimiz topraktan yapılmıştır ve eninde sonunda toprağa dönecektir, ancak toprak her zaman canlı kalacaktır." Topraktan geldiğimiz ve eninde sonunda toprağa dönüşeceğimiz gerçeğini aynı anda düşünmek hem ürkütücü hem de inanılmaz. Kız kardeşim de artık toprak oldu. Tüm atalarımız da öyle. Bu da toprağı kutsal kılıyor olmalı, eski tanrıların zaman zaman üzerinde yürüyebileceğı kadar kutsal, Nadia'nın her sabah içmesi için ona küçük bir fincan espresso verecek kadar kutsal.

Olivia yanıma geldiğinde ofislerden birinde büyük kovalarda saklanan tohum paketlerine bakıyordum. " bakalım, hayatım." Formu bana uzatıyor, kabul ederken elime bulaşan çamura gözünü bile kırpmıyor. "Nate bana, fırsatın olduğunda onu ofisinde görmeni istediğini söyledi."

"Elbette." Nate'i tekrar görme fikri midemi alt üst ediyor. Buzdolabından aldığım suyla sakinleştirmeye çalışıyorum. *Bekâr olmasına imkân yok*, diye hatırlatıyorum kendime. *Yüzük olsun ya da olmasın, hiçbir yolu yok*.

Dale'in eski ofisinin kapısını çalıyorum, Nate'in oraya yerleştiğini varsayıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyor dostane sesi. Hemen gülümseyerek kapıyı açıyorum ve Nate'in masasının arkasındaki mutlu yüzüyle karşılaşıyorum. Ne yazık ki, kapı açılmaya devam ediyor ve odadaki diğer kişiyi ortaya çıkarıyor - tüm dünyada gördüğümde kalbimin çarpmasına ve dizlerimin zayıflamasına neden olacak tek kişiyi.

Tennessee Reyes.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Lyaşındayım.

Kulaklarında kulaklıklar, okulda arabanın alınmasını bekliyor, güzel ve düşünceli bir genç kız gibi uzaklara bakıyordu. Saçları koyu kahverengi, fazla uzamış ve kıvrıkcık, gözleri koyu ve yoğun, teni pürüzsüz ve kahverengiydi. Çenesi - yani, bir erkeğin çenesinin camı kesebileceğini söylemenin klişe olduğunu biliyorum, ama Tenn'in çenesi öyleydi. Montana safirlerini kesebilirdi. Gri, siyah ve beyaz elmasları. Ve okuldaki sırık gibi ve sallantılı, garip, ergen vücutlu erkeklerin çoğunun aksine, o kalın ve sağlamdı, omuzları o kadar genişti ki, ona aşık olduktan bir saniye sonra, bana sarılmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim, o geniş sıcaklığı saçma bir şekilde güneşle aydınlanmış bir dağ gibi etrafımda hissettim.

Bir şey söyle, dedim kendime. Nadia'nın gelip beni almasını bekliyordum ve Tanrı biliyordu ki zamanım vardı.

İlk görüşte aşk hafife alınacak bir şey değildi. Hamlesini yapmayan ve pişman olan insanlarla ilgili her türlü hikâyeyi okumuştum. Tamam, *bir* hikâye okumuştum, Nadia'nın aşklarından biriydi ve sonunda çift yeniden bir araya gelmiş ve sonsuza dek mutlu olmuşlardı, ama her neyse. Bunun hayatta bir kez yaşanacak bir an olduğunu *biliyordum*, bu yüzden kalbim hızla çarparak yanına gittim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Güzel sırt çantası."

Kulaklığını boynundan aşağı indirdi. "Yine mi geldin?" "Sırt çantayı beğendim."

Kaşlarını çattı ve kirpiklerinin haksız yere ne kadar kalın olduğunu fark ettim. Maskara için modellik yapabilirdi. Falsies için. Arkasından, pek de dikkat çekici olmayan siyah Jansport' baktı ve "Teşekkürler. . . ?"

"Elbette." Gitmem gereken bir yer varmış gibi davranarak yürümeye devam ettim. Yanaklarım yanıyordu. *Sırt çantan güzel mi? Sırt çantanı beğendim mi?*

Hayatımda bir kez yaşayacağım anı, konuşma beceriksizliğimle mahvettim.

Bunu düzelteceğime dair kendime yemin ettim. Tennessee Reyes üzerinde bir etki bırakmanın bir yolunu bulacaktım.

Ne yazık ki sadece ben değildim. Onu ne zaman öğle yemeğinde ya da okul çıkışında görsem, her zaman en az iki ya da üç kızla flörtleşme yarışına giriyordu. Onun sınıfında olan, dolayısıyla daha büyük, dolayısıyla daha havalı, muhtemelen boş zamanlarının her saniyesini küçük kız kardeşlerini izleyerek geçirmeyen kızlar.

Bu yüzden bir sonraki yıl Yıllığa girene kadar şansım olmadı. Öğrencilerin e-posta adresleri de dahil olmak üzere iletişim bilgilerine erişimimiz vardı. Ve o zamanlar, internetin taş devrinde, çoğumuzun America Online ile çevirmeli bağlantısı vardı. AOL'nin en iyi özelliklerinden biri anlık mesajlaşmaydı. IM ekran adları her zaman e-postalarla eşleşirdi. Bu yüzden Tenn'inkini gördüğümde (tabii ki dersin ilk günü aradım) - RainOnATennRoof - ezberledim ve eve gidip iki ay boyunca çoğunlukla Cuma geceleri giriş çıkış yapmasını izledim.

Laurel onunla sanat tarihi dersi alıyordu ve benim ona olan aşkımı az çok biliyordu. Yani, onun tereyağlı tortilladan bu yana en ateşli şey olduğunu düşündüğümü biliyordu ama sırlıslıkla aşık olduğumu, koktuğunu merak ettiğimi, her gece onun dolgun ağzını öpmeyi hayal ettiğimi bilmiyordu.

Dersten sonra, bunun beni tarifsiz bir şekilde mutlu ettiğini bildiği için, Tenn hakkında "Bugün Bayan St. Clair'in taklidini yaparak herkesi güldürdü" ya da "Sınavdan sonra gizlice fıstık ezmesi aldı" gibi bilgiler paylaşırdı. Bir gün, "Sanırım felsefeyi çok seviyor." dedi.

"Felsefe mi?" Yemekhanedeydik, uzun bir masanın en ucuna sıkışmıştık. Laurel benimle paylaşmak için fazladan yemek hazırlamıştı. Teal ve Sky'ın öğle yemeklerini sabahları hep ben hazırlardım ve kendi yemeğimi yapmaya nadiren vaktim olurdu ve Laurel'in annesi *en iyi* aşçıydı.

"Evet. Elinde bir sürü kitap vardı ve başka bir adamla tartışıyordu, ne bileyim. Hayatın anlamı mı? Ders başladığında."

Bir şekilde bunun anahtar olduğunu biliyordum.

Okul kütüphanesine gittim ve bulabildiğim tüm felsefeye giriş kitaplarını kontrol ettim. Ne yazık ki hepsi ölümcül derecede sıkıcıydı ve umudumu hızla kaybediyordum. Ama sonra rastgele bir tanesini karıştırırken bir soru buldum.

Bugün neyi fark etmediniz?

Hangi yaşlı, havasız beyaz adamın sorduğunu bile yazdığımı sanmıyorum. Sadece aklımda kaldığını biliyordum. Bir Cuma gecesi herkes yattıktan sonra RainOnATennRoof'un oturum açtığını gördüm. Derin bir nefes aldım, bir mesaj kutusu açtım ve tam olarak bu soruyu . *Bugün neyi fark etmediniz?*

Sonuç mu?

Umduğum *her şey*. Tenn ve ben arkadaş olduk. Sırdaş. Sırlarımızı, umutlarımızı, hayallerimizi ve korkularımızı paylaştık. Ve sonunda o da bana karşı bir şeyler hissetmeye başladı. Sonlara doğru, Tenn'in beni gerçekten sevmesini sağlama hedefimin gerçek bir olasılık olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bir yıldan fazla bir süre sonra mı? Ben on yedi yaşındayken? Kalbimi yüz bin parçaya ayırdı. Bazen hala o parçaların kağıt inceliğindeki gül kuvarsı gibi yere çarpışını duyabiliyorum. Bazen kalbimin parçalarının hâlâ yerde olup olmadığını, kalp kırıklığının hikâyesinin parkede saklı olup olmadığını merak ediyorum.

Tenn Reyes'i en son gördüğümde on dokuz yaşındaydım ve bir kez daha Heritage Rose Festivali'nde Bitki Fısıldayıcısı olarak çalışıyordum. Ve bana karşı tam bir pislikti. İlk yılımdaki Johnny Miller kadar kötü değildi, ama yeterince yakındı.

Kendimi onu, daha doğrusu yanlış bir şekilde hayal ettiğim kişiyi sevmekten vazgeçirdim.

Ve bunu aştım. Gerçekten. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Şimdiye kadar. Onu Nate'in ofisinde görene kadar. Yeniden on altı yaşındayım, tüm endişem ve güvensizliğim, henüz nasıl şekillendireceğimi bilmediğim kıvrıkcık saçlarım, sürekli kız kardeşlerimle ilgilenmekten bitkin düşmüşüm, sadece benim tam tersim olan mükemmel kızlarla flört eden bir adama deliler gibi aşığım. Gerçek adımlı bile bilmeyen bir adama.

İşte Cranberry, Virginia, beni bir kez daha böyle sikti.

düşmemek için kapı kolunu tut. Tenn daha iyi görünüyor. İnanılmaz, imkansız derecede daha iyi.

Hâlâ sağlam ve kalın, ama belki bir iki santim daha uzun. Belki bir metre ya da biraz altında. Saçları hâlâ tam olarak yağmura maruz kalmış ağaç kabuğunun tonunda, hafif bakırımsı vurgulara sahip sıcak kahverengi. Çenesi hâlâ bir hançer kadar keskin, gözleri hâlâ kış geceleri kadar karanlık. Kirpikleri hâlâ kalın ve Cover Girl yöneticilerini ağlatacak kadar uzun. Laurel'in bahsettiği o seksi kirli sakalı var ve gözlerim uzun kollu gömleğinin düğmelerini bir kez açıp göğüs kıllarını ortaya çıkardığı yere kayıyor.

Lisedeyken o göğüs kıllarını hatırlamıyorum.

Lisedeyken bana *öyle* baktığını da hatırlamıyorum. Ki, tamam, dürüst olmak gerekirse, o *güzel sırt çantası* olayından sonra bana gerçekten baktığından emin değilim. Ama Nate kıkırdarken ve "Sage! Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," derken, Tennessee Reyes bakışlarını bal gibi yavaşça üzerimde gezdiriyor, önce muhtemelen aptalca beyaz elbisemdeki kiri, çamuru ve kili alıyor, sonra gözlerime yerleşiyor. Ve bu göz teması gerçekleştiğinde, sanki Teal şimşekleri nasıl hedefleyeceğini öğrenmiş ve tam o anda sırf eğlence olsun diye bir tanesini bana göndermiş gibi, omuriliğimden ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum.

Tenn bana yarım bir gülümseme veriyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bu Bitki Fısıldayan değil mi?"

OceanofPDF.com

16 MART 2001
14 YIL ÖNCE

RainOnATennRoof: Düşünüyordum da... bilirsin işte. Ev ödevim . silvergurl0917: evet?

RainOnATennRoof: Bugün yağmurun camlarda nasıl görüldüğünü fark etmedim.
Okulda. Burada, yatak odamda izliyordum, değil mi? Küçük damlacıklar, her birinin dünyayı nasıl yansıttığını. Bunu daha önce fark etmemiştim.

silvergurl0917: bu. vay. bu gerçekten çok güzel.

RainOnATennRoof: Peki ya sen?

RainOnATennRoof: Neyi fark etmedin?

silvergurl0917: hmm

RainOnATennRoof: Bekliyorum:)

silvergurl0917: etrafa bakıyorum! bana bir dakika verir misin!

RainOnATennRoof: ;)

Tamam.....Evimin önündeki sokak lambasını fark etmemiştim,
nasıl turuncu ışık.....Perdelerin arasından büyük bir parça görünüyor.

RainOnATennRoof: Kulağa hoş geliyor.

Silvergurl0917: Gerçekten hoş, evet.

RainOnATennRoof: Senin gibi:)

silvergurl0917: lol. ben o kadar güzel değilim

Bunu bana kanıtla. Yarın birlikte yemek yiyelim.

Üzgünüm. . sanırım teyzem uyandı. gitmeliyim. *silvergurl0917*

Messenger'dan çıkış yaptı.

HAZIR BULUNAN

Bu Bitki Fısıldayıcısı değil mi? Onun sözleriyle başka bir hikayenin, başka bir anının içine çekiliyorum. İşte oradayım, on dokuz yaşındayım, üst üste ikinci yıl Bitki Fısıldayıcısı olarak festivalde işe başlıyorum. Kalbimi çıplak elleriyle parçalara ayırmasının üzerinden iki koca yıl geçmesine rağmen, onu düşündükçe sızlayan kalbim daha yeni durdu. Denver'a taşındı. Hayatımın o kısmı bitti.

Sonra birdenbire, elleri cebinde, koyu kahverengi gözleri parlayarak yanımıza geldi. "Bitki fısıldayıcısı nedir?" Tennessee Reyes bana dudaklarında kıvrılmış bir gülümsemeyle soruyor.

Ağzım açık kaldı ama sesim çıkmıyor. Kaşlarını kaldırıyor. "Ah. Ahh-" Bir elini saçlarında gezdiriyor, bukleleri daha da karışık hale getiriyor. "¿Qué es una encantadora de plantas?"

Öfke içimden fışkırıyor, damarlı ve bembeyaz, kalbimin iyileştiğini sandığım ama sonsuz derecede yanıldığım tüm yerlerini dürtüyor. "Seni ilk kez duydum. Tanrım." Sesim amaçladığımdan çok daha keskin.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Midem bulandı. İspanyolca konuşmayı denemesi gerçekten çok düşünceli bir davranış, ben ona ne dediğini bilmiyormuşum gibi bakarken. Muhtemelen ona karşı bu kadar kaba olmam adil değil. Silvergurl0917'nin kim olduğunu hiç bilmiyordu.

"Özür dilerim. Kötü bir gündü," dedim ve irkildim. Bana yaptıklarından sonra ondan özür diliyor olmam hiç hoşuma gitmiyor.

Beni bir sırtıtsla ödüllendiriyor, temelde nefes kesici güzellikte olduğu için fark etmek istemediğim bir sırtıts, ama çok kötü, sanırım. "Endişelenme. Yani." Alkışlıyor

ellerini birleştirdi. "Bitki fısıldayıcısı nedir?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve tabelayı gösteriyorum. "Herhangi bir çubuğu, başlangıcı, otu veya tohumu teşhis edebilirim. Yanılırsam, bedava bir gül kesimi alırsınız."

Yüzüne tekrar baktığımda çok mutlu olduğunu gördüm. "Tamam, bekle." Parmağıyla bana doğru işaret ediyor ve festivalin içinde kayboluyor.

Elinde çeşitli bitki ürünleriyle dönene kadar on beş dakika geçti. Masama küçük bir saksı koydu. "Bu bir White Rose of York." Zar zor bakıyorum bile.

"Evet," diyor. Daha fazla saksıyı sıraya diziyor. Hepsine isim veriyorum - sarı lahana gülü, sıcak pembe bir çay gülü, kan renginde bir tırmanma gülü.

Sonuncusundan sonra bir dakika boyunca bana bakıyor. "Bir numara var, değil mi?" Bir kap alıp her tarafına bakıyor. "İşaretlenmişler. Çentikli. Ya da öyle bir şey."

Bu ilk kez hilekârlıkla suçlanışım değil. Mesele şu ki, bunu yapması, beni esasen yalancılıkla suçlaması, Tenn Reyes'in olduğunu düşündüğüm kişiye o kadar zıt ki, içimde bir kez daha yükselen öfkeye engel olamıyorum. Sıcak, yapışkan ve genel kırık kalp bölgesine çok yapışkan.

Sonra elini ceplerine atıp tohumları çıkarıyor. Hepsi Ziploc poşetlerindeydi ve sanki bir hafta boyunca sıcak bacağına bastırılmış gibi buruşmuşlardı. "Bunlar. Bunlar festivalden değil." Göz kırıyor. "Devam et. Dene bakalım."

Poşetleri elinden çekip alıyorum ve bu sırada ona ters ters bakıyorum. Görünüşe göre, sadece yalancı olduğumu düşünmekle kalmıyor; şimdi *de beni* kandırmaya çalışıyor. Pekâlâ. Bir bakalım.

Göz temasını kesmeden bir numaralı torbayı kaldırıyorum. "Bu güneyde, Cranberry'de, kıyıya yakın bir yerde bulabileceğiniz yabani bir kabak. Acıdır. Yenmez, eğer bunu düşünüyorsan." İki numaralı torbayı sallıyorum. "Bunlar pembe gelincikler, Appalachian patikası yakınlarında yol kenarından toplandı." Üçüncü torbaya geldiğimde gözleri irileşmiş, kirpikleri çam iğneleri gibi açılmış ve onları çerçeveleyiyor. Ama artık duramam. "Bir kavun. Bu bir aile yadigârı. Çok büyümezler ama tatlıdırlar. Ve son olarak ..." Son torbayı kaldırıyorum. "Bir kabak. Bu bir Seminole balkabağı.

Florida Panhandle boyunca turistik dükkanlar. Neredeyse yaşayamaz durumdalar. Ben olsam onları yakında ekerdim." Torbaları göğsüne doğru itiyorum ve geriye doğru sendeliyor. Elini kaldırıyor ve tohumları almak yerine elini elime ve bileğime doluyor. Parmakları sıcak. Nasırlı. Büyükler.

"Onlara bakmadın bile. Nereden biliyorsun?" Sesi o kadar alçak ki neredeyse fısıltı gibi. Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Adın ne demiştin?"

"Bitkilere Fısıldayan Adam," diye . "Ve tohumlar konusunda haklıydım, çünkü ben her zaman haklıyım, bu yüzden sana gül kesmek yok." Ego yolculuğumu bitirmek için üzücü bir yol, *sana gül kesmek yok*. O üç yaşında bir çocuk değil.

"Pekâlâ, Bitki Fısıldayıcısı." Akli başına geldi. Elimi bırakıyor ve tohumları cebine geri koyuyor. Bana veda eder gibi başını sallıyor ve arkasını döndüğünde ona durmasını söylemek istiyorum. "*O bendim*" demek istiyorum. *Ben Silvergurl0917. Bir zamanlar beni sevmiştin ya da en azından çok sevmiştin.*

Ama onun yerine tereddüt ediyorum. Ve sonra gitti. Gitti, gitti, gitti, on yıl boyunca, ta ki iki gün önce Cranberry's Piggly Wiggly'de sebepsiz yere ortaya çıkana kadar; ta ki şimdi burada, Nate konuşmaya devam ederken bana hayret dolu bir bakışla bakıyor, aramızda yanan sedir gibi çatırdayan elektrikli havayı fark etmiyor.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Sonra, öyle ya da böyle." Nate bu ifşaattan dolayı oldukça neşeli.

"Birbirimizi tanıdığımızı söyleyemem," diyorum, aynı anda Tenn "Liseye birlikte gitmedik," diyor.

"Evet, yaptık." Bir nefes aldım.

"Seni hatırlayacağıma eminim." Cümlesini, dizlerimin yeniden pekmezden yapılmış gibi hissetmesine neden olan bir göz kırpmayla bitiriyor.

Ve işte böyle, trilyonuncu, zilyonuncu kez düşündüğüm öfke ... geri dönüyor. İçimde yükseliyor, binlerce karatavuğun aynı anda uçmaya karar vermesi gibi, savunmasız ve yaralı tüm yerleri gagalıyor. *Seni hatırlayacağıma eminim.*

Hiç bilmediği bir şeyi hatırlamasına ihtiyacım olduğundan değil. Daha çok sahip olduklarımıza hiç değer vermediğini hatırlatıyor. Sahip olduklarımız benim için *her şeyken*.

Bir süre cevap vermemi bekledikten sonra Nate'e dönüyorum. "Olivia beni görmek istediğini söyledi?" Umarım her ne ise çabuk olur.

"Elbette. Oturun. İkiniz de."

İkimiz de mi? Tenn, Nate'in emrinden benim kadar rahatsız olmadı. İki sandalyeden birine geçip hemen yayılıyor. Bu yüzden ondan nefret ediyorum çünkü pek çok erkek yer kaplamak için bu kadar kolay bir özgüvene sahip. Anladığım kadarıyla bunu sadece var olmaktan alıyorlar.

"Ayakta duracağım," diyorum. "."

"Önemli bir şey değil. O yüzden bu sandalyeler plastik," diye gülüyor Nate. "Burası bir çiftlik, unuttun mu?"

Bununla birlikte, vücudumu Tenn'inkinden uzaklaştırarak yere çöküyorum. "Ben de tam Tenn'e gelişinle ilgili bilgi veriyordum, Sage."

"Özür dilerim." Elimi okuldaymışım gibi kaldırıyorum. "Burada mı çalışıyor?"

"Yeni işe alındım, tıpkı senin gibi. Vaktiniz varsa ikinize de bir teklifim var." Nate cevaplarımızı beklemiyor. Bir yığın klasörü kaldırdı. "Hepinizin bildiği gibi, Cranberry Rose son kırk beş yıldır Virginia'da miras güllerin önde gelen tedarikçilerinden biri olmuştur. Ancak, insanlar internetten bitki satın almaya başladığından beri gelirlerimizde yavaş bir düşüş oldu - beni yanlış anlamayın, *çok* yavaş ama istikrarlı bir düşüş."

"Tamam." Sesimin bu kadar soğuk çıkmasından dehşete düştüm. Ama Tenn'in bana gizlice baktığını *hissedebiliyorum* ve bu *rahatsız edici*.

"Son on yıldaki satışları inceliyorum ve iki şeyden birinden sonra küçük bir sıçrama yaşıyoruz - bir eyalet gazetesinde veya ulusal gazetede şirketimizin hikayesini anlatan bir makale. Yabani Amerikan güllerinin eklenmesi de bize çok iyi geldi."

Başımı sallıyorum. Yabani güllerin ne zaman eklendiğini hatırlıyorum. Dale'in kardeşi Owen onları Batı Virginia'da terk edilmiş bir fabrikanın kenarında yetiştirken bulmuştu. Arazi imara açılacaktı, bu yüzden kesici ve kürek alıp kamyonetini kök ve çeliklerle doldurdu. Nadia'ya da bahçesi için bir avuç vermişler; Nadia onları uzun beyaz çitleri boyunca yetiştiriyor, pembe ve şeftali rengi beş yapraklı çiçekleri rüzgarda şerbet gibi sallanıyor. Tohumlardan sorumlu olan Henry, onlara isim veren kişiydi. Vahşi Güzeller, tam zamanında kurtarıldıkları için onurlandırıldılar.

"Bu beni düşündürdü. Demek istediğim, ne satıyoruz, miras güller mi? Onlar geçmişi olan çiçekler. Hikayeleri olan çiçekler. Dolayısıyla, ister bizimle ilgili ister bitkilerle ilgili olsun, ne zaman yeni bir hikaye ortaya çıksa satışlarımızın artması tesadüf değil."

Bunu anlayabiliyorum. Dale'in festivalde perakende masalarında çalışmadan önce bize hep söylediği şeyi tekrarlıyor: insanlar hikaye satın almaktan hoşlanıyor. Elbette, muhteşem kokulu yabani gülleri ve güzel yüz yapraklı çayları seviyorlar. Ama aynı zamanda kışın ortasında yaban hayatının Amerikan pambesinin büyük, etli kuşburnularıyla nasıl sürdürüldüğünü ya da Olivia'nın

kızı düğününde lavanta lahanası güllerinden bir buket tutmuştu. Bu küçük kişisel anekdotlar satışı mühürleyen şeydi.

"Çok fazla yeni hikayemiz yok. En azından tutarlı değil." Nate bize bakıyor. "Bir sosyal medya yöneticisi tuttuk ve onun bulguları da aynı."

"Vay canına, bir sosyal medya yöneticisi mi tuttunuz?" diye sordum. Cranberry Rose'u hep eski usul, ağızdan ağıza tavsiyelere, ücretsiz çiftlik turlarına ve satış yapmak için festivale güvenen bir şirket olarak görmüştüm. Sosyal medyada olduklarını bile bilmiyordum.

Nate gülüyor. "Süslü bir şey değil. Yani, evet, müdür harika -Adı Fern Santos ve şimdilik uzaktan çalışıyor. Büyükbabam tam olarak ikna olmadı ama ..." Nate omuz silkiyor. "Artık patron ben olduğuma göre, Cranberry Rose'u zamana uydurmaya çalışıyorum, anlıyor musun? Instagram ve Facebook'ta iyi bir takipçi kitlemiz var ama profilini çıkardığımız bitkileri kişiselleştirebildiğimiz zaman daha fazla etkileşim alıyoruz. İster botanik geçmişleri, ister yerel geçmişleri ya da daha fazlası hakkında olsun. Bu katalog için de geçerli." Gülümseyerek ellerini birbirine vuruyor. "İşte burada siz devreye giriyorsunuz."

"Oh?" Tenn'e baktım. Yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yok. Bana gülümseyerek bakıyor ve ben de yüzümü Nate'e doğru çeviriyorum.

"Evet, Tenn burada, onu av ekmesi için tuttuk. Orada burada yapıyor. Sattığımız aile yadigârı kavunu biliyor musun, Sage? Goosebear, küçük ve tatlı?"

Başımı sallıyorum. Zayıf bir baş sallama. Çünkü sanırım o kavunu tanıyorum. Cranberry Rose kataloğundan değil, on yıl önce Heritage Rose Festivali'nde Tenn'in cebine tıktırılan tohumların olduğu Ziploc poşetinden.

"Bu Tenn'in ve diğer birkaçının da."

Nate cevap vermemi bekliyor. Tennessee Reyes'in bitki avlama becerilerini övmeye başlamamı mı istiyor bilmiyorum ama bu olmayacak. "Peki, ben nerede devreye giriyorum? Sebze yataklarının bakımı için burada olduğumu sanıyordum."

Nate gözlerimin içine bakarak, "Sage, sende bir yetenek var," diyor. Kalbim biraz kırıldı. *Yeteneğim* derken ne demek istiyor? Nadia söyledi mi? "Sende

bitkileri tanımlamak için iyi bir göz var." Gülümsüyor. "Sen gerçek hayattaki bir bitki tanımlama uygulamasısın. Kendi bitki fısıldayıcımız."

Elimden geldiğince sessizce içimi çekiyorum. Hayır. Hediye'nin tamamını bilmiyor. Şükürler olsun.

"İşte bu yüzden Tenn ile ortak olmanızı istiyoruz. Bitkileri avlamanızı istiyoruz. Tüm sezon boyunca ve her şey yolunda giderse sonbaharda da."

Nutkum tutuldu. Yani . . . Nate mi? *Tenn*'in yanında çalışmamı mı istiyor?

Bitki sarmalını birlikte sürdüreceğiz değiliz ya. Seyahat ediyor olurduk. Aynı arabada. Ya da uçakta. Şehir dışına çıkarsak aynı otelde kalırdık. Yemekleri ve kahveleri birlikte paylaşırdık.

Konuşmamız gerekecek. Yüz yüze. Yüz yüze. Belirsiz bir süre için.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diyorum çabucak. Tenn bana uzun uzun bakıyor. İçimdeki her düşüncüyü okuduğunu hissedebiliyorum. Her karanlık sırrımı. "Buraya yeni geldim ve ailemle vakit geçirmeyi umuyordum."

"Eğer yardımını olacaksa, çok uzağa seyahat etmeyeceksiniz. İlk bir ya da iki ay Cranberry'de ve yakınlarında kalmanızı, daha sonra da dışarı çıkmanızı istiyoruz."

Tenn'e bir bakış fırlatıyorum. Bir kez olsun bana bakmıyor - hayır, gözleri pencereden dışarı bakıyor, sanki zihninde milyonlarca mil uzaktaymış gibi.

"Bunu düşünebilir miyim?" Ben soruyorum.

"Haftanın geri kalanı senin olsun." Nate ayağa kalktı, ben ve Tenn de öyle. "Ne olursa olsun, Sage, umarım kabul edersin." Bana o parlak gündoğumu gülümsemesini veriyor ve bu çok güzel, ama şimdi her şey karışmış durumda. Tennessee Reyes *burada*. Nate, Tenn ile yakın çalışmamı istiyor. Tenn gözüne kum kaçmış gibi bana göz kırpıp duruyor. Üstüm başım kir içinde, yorgunum ve sanırım bir böceğin kafa derimde gezindiğini hissediyorum. Telefonum çaldığında büyük bir çaresizlikle ona uzanıyorum, sanki kıyameti durdurmak için aranmışım gibi.

Ben Laurel. musun? Yemek yapıyorum.

Hemen cevap veriyorum. Yoldayım. Hemen. Siktir. Şimdi.

OceanofPDF.com

LDestansı bir şekilde İkinci Tiago Mer Martin de Lourdes olarak adlandırılan büyükbabası vasiyetinde ona bu evi miras bırakmıştı. Aziz Theresa'nın Gezinler ve Hacılar için Katolik Kilisesi'nin ayaklarının dibinde yer alan geniş, temiz su kütlesi nedeniyle böyle adlandırılan Kilise Gölü'nün yakınında. Laurel'in etrafı saran verandasındaysanız, uzaktaki ağaçların arasından akuamarin mavisi suyun parıltısını görebilirsiniz. Rüzgârlı bir günde gözlerinizi kapatırsanız, suyun dalga seslerini duyabilirsiniz.

Ev büyük değil ama yüksek tavanları sayesinde geniş bir açık alan hissi veriyor. Abuelo Tiago burayı kırklı yıllarda kendisi inşa etmiş ve daha sonra karısıyla (ki karısının adı Patricia değildi) birlikte yedi çocuk büyütmüş. Bazen bu tarihin hikayelerini burada hissedebiliyorum - şu anda olduğu gibi verandada dururken, yerdeki küçük çukurların düzinelerce doğum günü partisi için sürüklenen sandalyeleri işaret ettiği ve şuradaki köşede, Laurel'in annesi ve amcasının gençken sangria içtikleri bir şarap lekesi.

Laurel kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açar. "İHermana!" Teal'in söylediğinin aksine, *kardeşinin* bu selamı sıcak ve içtendi. Kollarını bana dolayarak meşhur Laurel kucaklaşmasını yapıyor; uzun ve etrafımızdaki uzun çamlar gibi sallanıyor.

Bir adım geri çekildi. "Sana ne oldu böyle? Sen ve Nate Bowen işteki ilk gününüzde malçların içinde mi yuvarlandınız?"

Ağzımdan boğuk bir kahkaha çıkıyor. "Aman Tanrım. Şimdiden işimi nereden biliyorsun?"

"Bilirsin işte. Küçük bir kasaba. Dün gece Cheddar'da Dale'e rastladım." Homurdandım. "Laurel, dün gece işimden bile haberim yoktu."

Gülüyor. "Gerçekten, *gerçekten* küçük bir kasaba o zaman. İçeri buyurun. Umarım açsındır."

Ev, harika yemekler ve mor Fabuloso temizleyici karışımı gibi kokuyor. Her şey aynı görünüyor - mutfığa açılan eski akça ağaç yemek masası. Tezgâhta aynı cam Fransız presi, tüm pencerelerde aynı adaçayı yeşili perdeler. Laurel de aynı; uzun, gür siyah saçları Ariana Grande-vari bir at kuyruğuyla toplanmış, tek makyajı biraz rimel ve çilek kırmızısı ruj. İnce pamuklu bir elbise giymiş, boynuna küçük altın bir Aziz Theresa madalyonu takmış, ayakları çıplak - Laurel'in günlük ev kıyafeti. Onun ısrarı üzerine oturuyorum, etrafımdaki tanıdıklığa gülümsüyorum.

"Nate Bowen ve malç yuvarlama konusunu açmana ne sebep oldu?" Bana bir tabak dolusu pollo a la plancha - bin tatlı soğanla pişirilmiş tavuk - hazırlarken soruyorum. Yanında siyah fasulye, pirinç ve tuzlu tost taşları var. Laurel'in babası benim ailem gibi Meksika kökenli Amerikalı olsa da, annesi Küba'dan ve bu kadın *yemek yapabiliyor* ve ne şanslıyım ki bildiği her şeyi Laurel'e öğretmiş. Yemeği önüme koyduğu anda yumuluyorum - hayatımın en tuhaf sabahıyla meşgul olduğum için ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

"Kızım," diyor Laurel, şimdi kendine bir tabak alıyor. "O yıl seni festivalde o adamlardan kurtardıktan sonra hayatımın bir yılı boyunca Nate'in -ne diyordun ona- *gündoğumu gülümsemesini* duymak zorunda kaldım." Bana bir tostunu işaret ediyor. "Haberı duyduğumda ilk düşündüğüm şey, Jorge ve benim, sen ve Nate'le çifte randevu yapmamız gerektiği idi."

Burası sıcak mı? Yanaklarım çok sıcak. Kocaman bir ısırık yutuyorum ve "Bunun olması gerektiğini, hatta olabileceğini sanmıyorum" diyorum.

"Peki neden olmasın?"

Başımı sallıyorum. "Tek olmadığına eminim-"

"Öyle. Annesi annemin arkadaşı, hatırladın mı? Bütün iyi Bowen dedikodularını ben alırım." Laurel ağzından sarkan kocaman bir tostunla gülümsüyor.

"Aman Tanrım, kes şunu." Koluna hafifçe vurdum. "Şey, yani, isteyeceğinden bile şüpheliyim-"

"Son zamanlarda seni gördün mü?" Laurel bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Pislik içinde değilken yani."

"Laurel." Nefes alıyorum. Bu konuşmayı mümkün olduğunca çabuk bitirmeliyiz. Çünkü bir kez aklına bir fikir geldi mi, bu kadını durdurmak mümkün değil. Laurel dik başlılığın tanımıdır. Lisede boşuna okul birincisi, münazara takımı kaptanı ve yıldız futbolcu olmadı. Bu da demek oluyor ki onu Nate Bowen'ın peşinden sürüklemeliyim ve şanslıyım ki elimde tam da aradığım şey var. "Yaz boyunca bitki avcısı olarak çalışmamı istiyor." Duraklıyorum. "Tennessee Reyes ile ortaklık."

Laurel çatalını düşürdü. "Ne?" Ellerini havaya kaldırdı. "Dale bundan hiç bahsetmedi!"

"Sanırım bu kasaba *o kadar* küçük değil," diyorum kuru bir sesle.

"Bana her şeyi anlat," diyor Laurel ve ben de anlatıyorum. Yine saçma bir aşka tutulmuş on altı yaşındaymışım gibi konuşmadan anlatabildiğim kadarını, yani göğüs kıllarını, göz kırpmalarını ve bana baktığında etrafımda bin tane kalyop sinek kuşu varmış gibi hissettiğimi, ısıltılı yeşil kanatlarının tüm uzuvlarım ve omurgam boyunca titreştiğini anlatmıyorum.

Bunun yerine, önemli kısımlara odaklanıyorum. Mesela benimle açıkça flört etti çünkü onun yaptığı şey bu. Savunmanızı düşürmek için çok tatlı davranır, böylece kalbinize öyle derin bir ok saplar ki iki yılınızı o oku çıkarmaya çalışarak geçirirsiniz.

"Peki ne yapacaksın?"

İkimizin de tabağı temiz. Işık mavi mermer tezgâhın üzerinde yavaşça ilerliyor ve elektrikli su ısıtıcısının kenarına parıltıyla dokunuyor. Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Yani, para iyi. Hatta Nate bulduklarımız için satışlardan yüzde alacağımızı bile söyledi."

"Sanki bir *ama* geliyor gibi..."

"*Ama* bilemiyorum. Yani, Tenn'in ilk yılında neler olduğunu biliyorsun."

Laurel başını sallar. O biliyor. Bilen, ben ağlarken bana sarılan, eve sümüklü ve kalbi kırık dönmeyeyim diye ailesinin evindeki misafir odasını hazırlayan tek insan o. Son sınıf fotoğrafının fotokopisini çekmeme yardım etti, böylece onu dartlarla delebilecektik, ve sonra,

Tennessee Reyes'le işimin sonsuza dek bittiğini ilan ettiğimde, fotoğrafı destansı, cadısal bir şenlik ateşinde yakmama yardım etti.

"Uzun zaman önceydi ama hala ona kızgın hissediyorum. Aslında ona karşı beni utandırması gereken bir şekilde kaba davrandım ama öyle değil. Korkarım bunun peşini bırakamayacağım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ahh. Kulağa çok aptalca geliyor. On yıldan fazla oldu..."

"İlk yıl sana yaptığı şey berbattı, Sage. Ona hâlâ kızgın olman normal." Omuz silkiyor. "Ben de kararsız kalırdım."

Konuyu tekrar değiştirmek istiyorum, bu yüzden etrafıma bakıyorum. "Jorge yakında öğle yemeği için eve gelmeyecek mi?"

Laurel'in yüzü kararır. "Hayır. Son bir aydır düzenli uzun saatler çalışıyor."

"Büyük bir proje falan mı?" Jorge şehir merkezinde, sahil kenarında lüks bir firmada mimar. Tüm müşterileri, Philadelphia ve New York City'den uzakta küçük bir sahil kasabasında ikinci evlerini tasarlamak isteyen zengin insanlar. Jorge'nin tek yaptığı orada olmadığı zamanlarda işinden şikayet etmek olsa da iyi para kazanıyor.

"Öyle diyor ama-" Laurel başını sallar. "Boş ver. Deli gibi görünmek istemem."

"Şimdi bana söylemek zorundasın."

Laurel ayağa kalkıyor ve tabaklarımızı alıyor, yardım etmeye çalıştığım da beni kışkırtıyor. Onları lavaboya bıraktıktan sonra telefonunu çıkarıp bir sosyal medya uygulaması profilini açtı. Profilinde *Cynthia Peterson* yazıyor ve otuzlu yaşlarında güzel bir kadın dolgun, leylak rengi dudaklarıyla kameraya öpücük işareti yapıyor. "Şirketin yeni asistanı. Jorge de onu işe aldıkları andan beri uzun saatler çalışıyor."

Midem bulanıyor. "Sence . . . ?"

"Bunun sadece bir tesadüf *olduğunu*, büyük bir proje, hatta bir dizi büyük proje *olduğunu* söylüyor." Laurel'in gözleri cam gibi ve içimden şehir merkezine gidip Jorge'nin çirkin Beamer'ının camına bir tuğla fırlatmak geliyor. "Ama daha bu yılın başlarında, günün sonunda beni daha hızlı görebilmek için öğle yemeğini atlıyordu. Ve şimdi ..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Laurel, Jorge'nin onun için yeterince iyi olduğunu hiç düşünmediğimi biliyor. İşte nedeni bu. Onu aldattı. Bildiğimiz kadarıyla iki kez.

-Çıktıkları zaman. Ama sonra onu bütün şehirde takip etti, ona bir şans vermesi için yalvardı, değiştiğini falan filan söyledi. Laurel'in zayıf noktasını biliyordu: Evlenmek istiyordu. Çocuk istiyordu. İki karatlık platin bir tektaş aldı ve Laurel için her şey bitti.

Bazen Laurel'in düğün fotoğraflarını açıyorum ve gülümsemesi kocaman olsa da gözlerindeki o korku dolu bakışa bakıyorum. Sanki ona güvenemeyeceğini biliyormuş gibi. Aradan sadece dört yıl geçti ama ne zaman o odada olsa bu ifadenin daha da güçlendiğini hep ve işte bunun kanıtı.

Sessizlik tuhaf bir hal aldığında sandalyemde kayıyorum. "Laur, sen onun karısısın. Çok çalıştığının doğru olduğuna eminim. Hâlâ çocuk yapmak için para biriktiriyorsun, belki o da bunu düşünüyordur."

Burnunu çekerek oturdu. "Evet, o da bundan bahsetti."

"Ve eğer bu kaltağı bir gün ya da bir hafta boyunca takip etmek istersen" - telefonunu işaret ediyorum - "ben senin kızınım. Huzura ihtiyacın varsa."

Laurel homurdanana kadar güler. "Evet. Olabilir. Bunu düşüneceğim." Başını iki yana sallar. "Her neyse. Takı tasarımına tekrar ne zaman başlayacaksın?"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Tanrım. Bugün çok fazla ağır konu var." "Eskiden takıntılı olduğun o taş kesme yeri hâlâ etrafta. Sadece söylüyorum..."

"Tamam, tamam, seni anlıyorum. Belki bu hafta sonu malzemelerimi çıkarırım." Sesimdeki yalanı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Eskiden Brian's Lapidary'ye, "şu taş kesen yere" her zaman giderdim, eskiz defterimi de yanımda getirirdim, böylece gerçek hayatta bunu yapmaya param yetmeden önce safirleri ve gül kesim rutil kuvarsı kalem ve mürekkeple ayarlayabilirdim. Eskiden ham bir akuamarin ya da cilalı bir yakut parçasına bakar ve onu tutmak için hangi metali kullanacağımı anında bilirdim. Sonra da bu metaller üzerinde tasarımlar yaratın - her biri ışığı yakalayan yüzlerce küçük çentikle dövülmüş yeşil altın ya da belki gümüşe oyulmuş ve dökülmüş yabani menekşeler. Ve hiçbir şey

Bu dünyada, üzerinde haftalarca hatta aylarca çalıştığım bir parçaya son cilayı atmak kadar tatmin ediciydi benim için.

Yani, neredeyse hiçbir şey. Çünkü işimi satacak kadar iyi olduğumda -Ve sonra o parçaların bir başkasının hazinesi haline gelmesini izlemek? Birinin mücevherlerimi bir söz, bir teklif, hatta bir özür için bir kolye, yüzük ya da bilezik için bana gerçek para ödeyecek kadar sevdiğini bilmek?

İnanılmaz.

Sonra da patronuma karşı aptalca davranmak zorunda kaldım.

Yedek kulübesine dönmeye hazır olmadığımından değil. Daha çok Gregory ile ilgili çok fazla aptalca anı var.

Biraz daha sohbet ediyoruz-Laurel'in hayali Cranberry'nin kuzeyindeki bu terk edilmiş deniz fenerini satın alıp bir pansiyona dönüştürmek. Bunun için fotoğrafçılık parası biriktiriyor. Şimdiye kadar yıllardır tüm kalbiyle nefret ettiği düğünler, toplantılar ve sanat açılışlarında çalışıyor, böylece o eski deniz fenerini kendisi gibi tuhaf ve güzel bir şeye dönüştürebilecek.

Yine de konuşurken, gerçekten söylemek istediğim kelimeleri düşünmeden edemiyorum. *Sana söylemiştimden daha fazlası. O adamdan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Tüm bu evreni hak ediyorsun.*

Ama bana kızmasından korkuyorum. Sevdiğim bir insanın daha benden nefret etmesine izin veremem, zaten üç tane var. Ve onlardan biri öldü.

OceanofPDF.com

B Laurel'in aptal kocası için ağlamasını izlerken, bu akşam Nadia'nın evine girdiğimde kötü bir ruh hali içindeydim. Parıldayan erken yıldızlarıyla bahar sonu gökyüzünü ya da mavi-yeşil dağların üzerinden geçen parlak şimşek fırtınasını bile takdir edemiyorum. Hayır, yaşadığım yerin garaj yoluna bile park edemiyorum çünkü -bir kez daha- Johnny Miller'ın Küçük Penis Telafi Kamyonu iki yer kaplıyor ve tekerlekleri tahmin edilebileceği gibi Nadia'nın sürünen kekiklerini eziyor.

Tek yapmak istediğim duş almak ve eşyalarımı yerleştirmek. Hepsi bu. Mutfığa girdiğimde kız kardeşimin yemek yaptığını, Nadia'nın ortalıkta ve Johnny'nin dizüstü bilgisayarının başında bağırdığını görünce odama doğru hızımı artırıp koşmaya başlıyorum.

"Ve işte benim seksi Meksikalı kız arkadaşımın kız kardeşi," diye bağılıyor Johnny, beni yolumda durdurarak. Dizüstü bilgisayarını çeviriyor -işkence aletini andıran garip bir kaide üzerinde. "YouTube Live'dasın, Sage! Takipçilerime merhaba de!"

Geniş gözlü, çamurlu suratımın altındaki ekranda canlı yorumlardan bazılarına göz atıyorum. *Vay canına, çok kirli görünüyor*, diye yazıyor biri. *Hangi kız kardeşin daha seksi olduğunu söyleyemem*, diye ekliyor bir başkası.

El sallamak için elimi kaldırıyorum ve ekranın üzerinden Johnny'ye bakıyorum. "Merhaba. Üzgünüm Johnny, kötü bir gün geçirdim ve-"

"Sage, burada olmana çok sevindim. Benimle ve hayranlarımla bir tartışmaya girebilirsin, ha?"

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

"Bu adamlardan bazıları"-ekrana bakarken bir kıkırdama sesi çıkarıyor
-"Kız arkadaşım için çok fazla şey yaptığımı düşünüyorlar." Dizüstü bilgisayar Teal'e doğru çeviriyor. Bahsettiğim şimşek fırtınası mı? Evet. Şu anda tam evimizin üzerinde. "Gülümse, bebeğim."

"Yemek yapıyorum," diyor Teal, Johnny'nin iyi niyeti kadar sahte bir kahkahayla. "Tamam, evet, benim kız çok çalışıyor. Ama bazı insanlar Bana, "*Johnny, kız arkadaşını işten alman da neyin nesi?*" diyorlar. *Neden eve kendisi gidemiyor? Ona öğle yemeği hazırlaman da neyin nesi? Bunu kendisi yapabilir.*" Bir homurtuyu yutuyorum çünkü *kimsenin* bunların hiçbirini umursamadığını garanti edebilirim - kesinlikle her bir kelimeyi uyduruyor.

Johnny omuz silkiyor. "Mesele şu ki, ısrar ediyorum. Yapmak istediğim şey bu.

Bazen feminizm, bir *erkek* olarak kadınlar için ne yapabileceğinizle ilgilidir." Oh, Yüce İsa. "Dinle, Johnny, gerçekten, gerçekten-"

Johnny gülererek sözümü kesti. "Her neyse, Sage, haklı mıyım? Bazen doğru şey böyle görünür, biliyor musun? Her şey *senin* için yemek yaptırmak *değil*-"

Ve işte o zaman tüm hayatım boyunca taşma tehdidi altında olan öfke ... dökülüyor. Nadia'nın canının istediği her şey için beni suçlamasından, Teal'i en son gördüğümde dudağımı kesmesine, annemin ben yedi beni terk etmesine, Jorge'nin beni aldatmasına, çünkü evet, bahse girerim Cynthia Peterson'la yatıyordu, Johnny Miller'ın yüzünde kocaman çirkin bir gülümsemeyle karşımda durmasına, açıkça katılmamı ve feminizmi icat etmiş gibi davranmamı istemesine kadar *her şey*.

Sadece gitmeliyim. En azından çenemi kapalı tutmalıyım. Ama bunun yerine gözlerimi kısıyorum ve içimdekileri döküyorum.

"Öyle mi?" "Evet" diyorum. "Teal için en son ne zaman yemek yaptın?" Johnny dondu kaldı. "Uh-"

"En son ne zaman yemek pişirmesine *yardım* ettin?" "Şey-"

"Hayır, hayır, en son ne zaman *akşam yemeğinizi pişirirken* ona feminizmi anlatmaktan başka *bir şey* yaptınız?"

Johnny göz kırptıyor. "Şey, bakın, feminizm-"

"Doğru, hatırladım!" Sanki odadaki en aptal insan benmişim gibi kafama vuruyorum. Johnny buradayken durum asla böyle olmaz. "Sen bir *feministsin*. Bu yüzden bir kıza vurmanın normal olduğunu düşünüyorsun, değil mi Johnny? Belki buna cevap verebilirsin, ha? En son ne zaman kız kardeşimi kollarında morluklar oluşacak kadar itip ?"

"Tanrı aşkına, Sage," diye fısıldıyor Teal, sobanın üzerinde donmuş, gri duman etrafını sarmış. Sanırım balık yanıyor.

Johnny kekeliyor, "Bu *bir yalan*-"

"Bu bir yalan mı? Cennetteki Tanrı'nın, İsa'nın ve Meryem'in üzerine yemin ettiğin gibi, kız kardeşimde hiç çürük bırakmadın mı? Çünkü kahretsin Johnny, onları hatırlıyorum. Senin *lanet elinin* şeklini hatırlıyorum."

"Ve biliyor musun," diyor Johnny dizüstü bilgisayarı döndürürken. "Bir ara vereceğiz çünkü, teknik-" Ve sonra ekranı kapatıyor ve Teal'e dönüyor. Elinde dumanı tüten bir spatula var ve bana çok kızgın olduğunu bilsem de, nedense ondan *korkmuş* görünüyor. Bundan nefret ediyorum. Sert, öfkeli küçük kız kardeşimin herhangi birinden nefret ediyorum. *Korkma*, ona söylemek istiyorum. *Sana bir daha dokunmadan önce onun kışını tekmeleyeceğim*.

Johnny'nin elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Ona söylediğine -*yalan* söylediğine, yani- inanamıyorum."

Oh, *hayır* söylemedi ... "Bana söylemedi, Johnny!" Bağıriyorum. "Morlukları gördüm ve tahmin ettim! Çünkü biliyor musun, bir adam gerçekten kötü bir insan değilse, uyanık olduğu her saatini herkesi dünyada yürüyen en iyi insan olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirmez."

Bana . "Kardeşine çenesini kapatmasını söyler misin?"

"Bana kendini anlat, pislik. Bana bak ve kendini anlat ve ne olacağını gör."

Telefonu çalışıyor ve onu eline alıyor -evet, bu kavganın ortasında, pislik herif- ve bağıriyor. "Son bir dakika içinde beş yüz takipçi kaybettim çünkü siz orospuların yüzünden."

Ona elimle işaret ediyorum. "Bayanlar, baylar ve nonbinary arkadaşlarımız, size *feminizmi* takdim ediyorum."

"Oh, kapa çeneni, Sage." Bu artık Teal, ama umurumda değil. Bunu bana sekiz yıldır söylüyor. Gözümü bile kırpamıyorum.

"Biliyor musun," diyor Johnny bana dönerek ve içimde bir önsezi belirliyor. Kötü bir yıldırım düşmeden önceki an, havanın saniyeler içinde ağırlaştığı ve her şeyin çok sessizleştiği an. Birisi en düşük darbeyi indirmeden önceki an. Ve ben hayal kırıklığına uğramadım. "Bana kötü kişinin *ben olduğumu* mu söylüyorsun? Teal her zaman Sky'ın ölmesini engelleyebileceğini söylüyor. Ve ne var biliyor musun?" Teal'e dönüyor. "Düştüğünde sen de onunlaydın. Sen de oradaydın. *Senin* yapmadığını nereden bileceğiz-"

Masayı itiyorum, durmasına yetecek kadar ürkütüyorum onu. "Johnny, yaşlı tanrılara yemin ederim ki bu cümleyi bitirirsen pişman olacaksın."

Yanakları kızarmış. Nefesi ağırlaştı. "Tıpkı kız kardeşinin pişman olduğu gibi, değil mi?"

Sonunda Teal öfkesini gitmesi gereken yere yönlendirir. Dumanı tüten tavayı ocağın üzerinden iterken gözyaşlarını tutamıyor. "Defol git, Johnny. Ve bir daha geri gelme."

Tehditler savurmaya başlarken çantasını elektronik aletleriyle dolduruyor. "Buna pişman olacaksın, Teal. Neye sahip olduğumu biliyorsun" -telefonunu kaldırıp alaycı bir tavırla salladı- "ve onunla tam olarak ne yapacağımı."

Yemin ederim, nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Çünkü onda ne olduğunu ben de biliyorum. Teal bana üç yıl önce, yüzüme yumruk atmadan yaklaşık on dakika önce merdivenlerde hıçkırıklar arasında söylemişti.

"Umurumda bile değil," diyor Teal, eskisinden biraz daha solgun olmasına rağmen. "Sadece *git*."

Kapıdan çıkarken arkasıdaydım. "Siktir ," diye bağırıyor.

Küçük verandadan geçip araba yoluna çıkan taş patikaya doğru yürüyoruz. "Seninle işim henüz bitmedi," diyorum.

"Benden uzak dur dedim!"

İç çekiyorum, çünkü işin bu noktaya gelmesini gerçekten istemiyordum. Hızlıca etrafıma bakındım. Dışarıda kimse yok. Olsalar bile, görmek üzere oldukları şeyi görmediklerine kendilerini ikna edebilecekleri kadar karanlık.

Ayçiçeğinden bir sarmaşık uzanıp ayak bileğinin etrafında dolanıyor. Ayağı takılınca bir tane daha geliyor -bu sefer kalın, yaşlı bir Virginia sarmaşığı- ve budaklı kahverengi sap göğsüne dolanıyor, sırtı Nadia'nın kızılıcık ağacına çarpına kadar onu sürüklüyor. Yapraklar ikimizin arasına düşüyor, güzel bir yağmur gibi soluk ve pembe. Sarmaşıklar daha sıkı sarılarak onu yerinde tutuyor.

Kızılıcık ağacı dallarından birini boynuna yaslanana kadar kıvrıyor. Boğuk bir ses çıkarana kadar sıkıyor. Hâlâ nefes aldığından emin olduktan sonra alçak ve derin bir sesle, "Teal'i dövdükten sonra senden ayrılmaya korktuğunu söyledi, çünkü ona sahip olduğun bazı özel resimleri hatırlatmaktan hoşlanıyormuşsun."

Nefes alırken boğulacak gibi oluyor.

"Onunla ilgili elinizde olan şey bu, değil mi? Telefonunuzla yaptığınız küçük tehdit bununla ilgiliydi."

"Ne oluyor lan-" Sözüünü bitiremeden kızılıcık ağacı küçük dallarını keskin bir pençe gibi ağzının etrafına sarıyor.

"Olan şey şu, Johnny. Küçük penisli kamyonuna bineceksin. Beni rahat bırakacaksın, Nadia'yı rahat bırakacaksın ve en önemlisi Teal'i rahat bırakacaksın. Ve eğer Teal'in herhangi bir özel fotoğrafının herkese açık hale geldiğini öğrenirsem -ve bu sadece *e-posta* olsa bile umurumda değil Johnny, *öğreneceğim*- kendini bitkilerle *boğulmuş* olarak bulacaksın." Kızılıcık ağacının pençesi hafifçe çenesine vuruyor. "Neler yapabileceğimi görüyor musun? Ne kadar kötü olabileceğini hayal etmeni istiyorum." Boynundaki ağaç dalı sıkılaşıyor ve ciyaklıyor. "*Anlıyor musun?*"

"Evet," diye .

Bitkiler serbest kaldığında boynunu tutuyor ve öksürükler arasında bana lanet olası bir cadı diyor.

"Aynen öyle," diyorum. "Ve bunu sakın unutma."

Ancak o zaman Johnny Miller'a bir kez daha bakmadan içeri dönüyorum.

hatırlayın, bir yetenekle doğdu. Nadia'nın bir şeyler bildiğinden daha önce bahsetmiştim. Memphis' yaşayan diğer büyük teyzem Anya suyla konuşabiliyor. Annem saklanabilir, eğer görünmek istemiyorsa onu göremezsiniz, tam karşınızda otursa bile.

Annem Teal ve Sky'ın isimlerini yanlış koymuş. Teal gökyüzüyle uğraşan kişi. Ama annem yeteneklerimizin ne olduğunu bilemezdi - ergenliğe kadar canlanmazlar ve o zaman bile bir ihtiyaç olana kadar uzun bir süre uykuda kalabilirler. On dört yaşına kadar elma topluyordum, hayatımda gördüğüm en mükemmel allık-pembe meyveye ulaşmaya çalışıyordum ve sonra ağaç benim için dalını indirdi. Elmayı tam elime yerleştirdi ve ben onu kopardığımda, ağaç o keskin sonbahar ışığında bir dansçı gibi yavaşça geri çekildi.

Teal'in ne kadar huysuz bir çocuk olduğunu anlamak kolaydı. Öfkelendiğinde şimşekler çakar, yağmur yağardı. Mutlu olduğunda ise güneş Nadia'nın denize bakan uçurumdaki evinin üzerinde dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar parlak ve canlıydı. Sky öldükten sonra burada on iki hafta boyunca aralıksız yağmur yağdı. Teal neredeyse Nadia'nın tüm bahçesini boğuyordu.

Sky yeteneğini keşfettiğinde hepimiz kalp krizi geçirdik. Nadia pencereden dışarı baktı ve çığlık attı, sonra *ben* pencereden dışarı baktım ve çığlık *attım*, sonra *Teal* pencereden dışarı baktı ve çığlık attı - çünkü Sky oradaydı, *tam yetişkin* bir *siyah ayının* karnını kaşırken rüzgara karşı gülüyordu. Sky korkmamıştı bile. Teal ne kadar sert görünse de, onun da benim kadar korktuğunu tahmin ediyorum, yani evrendeki neredeyse her şeyden korkuyoruz. Ama Sky değil. Sky yeteneğini anladığında

Bahçede onunla takılan bir ayı, kurt ya da tilki görmek garip değildi (Nadia'nın vahşi bir domuz olayından sonra evde hayvan bulundurmama konusunda katı bir politikası vardı).

Nadia bu hediyelerin bir ceza olduğunu söylüyor. Soyumuzdan biri eski bir tanrıyı gücendirmiş -bunu yapmak için en kötü tür- ve bum. Tuhaf bir şekilde büyülü kızlar, sonsuza dek. Sanırım pek çok açıdan bir ceza gibi geliyor. Nadia ve Amá Sonya, Flores kadınlarının neler yapabildiğini öğrendiğimizden beri bize gizlilik yemini ettirdiler. "Beyaz insanlar kahverengi kadınların yeteneklerini keşfettiklerinde kötü şeyler olur" diye hatırlatıyorlar bize. Ve bu ikili hiçbir konuda anlaşıyor, yani bu konuda ciddi olduklarını biliyorsunuz.

Dünyada yeteneklerimizi bilen tek bir kişi var ve Nadia buna sadece Laurel'in kendi annesi bruja uyguladığı için izin verdi. "Laurel ve başka kimse değil," dedi.

Bu yüzden insanlara yeteneklerimizden bahsedemiyoruz, yani sadece birbirimize sahibiz. Peki ya Sky ve Teal'i kaybettiğim gibi birbirimizi kaybedersek? Dünyada Laur'dan başka gerçek bir ailem yokmuş gibi hissetmek çok kolay - en azından beni görmeye dayanabilecek kimse yok.

Johnny Miller'ı kızılıcak ağacıyla neredeyse öldürdükten sonra içeri döndüğümde Teal beni böyle karşılıyor. "Ne yaptın, Sage?" Bana bakamıyor bile.

"Daha önce endişelendiğin şeyler için endişelenme." Onu merdivenlerde ağlarken bulduğumda bana söylediği şey buydu, kollarında morluklar vardı.

Sonra Teal bana bakıyor. Gözleri o kadar sivri ve karanlık ki, sanki bakışlarıyla beni bıçaklıyor. "Anlamıyor musun? Johnny hiç mesaj atmasa bile ..." Söyleyemiyor. İntikam pornosu. Onu tekrar tehdit etmek istiyorum. "...beni aile içi şiddet kurbanı olarak ifşa ettin. *Herkese*. Sadece son on dakikada kırk mesaj aldım. Yarısı iyi olup olmadığımı ve polisi aramam gerekip gerekmediğini soruyor, diğer yarısı ise kız kardeşimin neden böyle yalan söylediğini soruyor."

Midem bulanıyor ve yutkunuyorum. "Vay . Çok özür dilerim, Teal. Düşünmüyordum-"

"Hayır, hiç düşünmüyordun. Etrafındaki her şeyi mahvetmekten başka bir şey düşünmüyordun. Senin yaptığın bu. *Tek* yaptığın bu."

Kalbim sıkışıyor. *İşte bu* yüzden ne düşündüğümü hiç söylemiyorum. Teal haklı. Her şeyi mahvediyorum.

Ben tekrar özür dilemeye çalışmadan Teal merdivenleri koşarak çıkıyor ve beni mutfakta yalnız bırakıyor, etraf yanık balık kokuyor. Pencerelede şimşekler gökyüzünde keskin ışık şeritleri halinde çıtırdıyor. Şu anda sanki ben o gökyüzüymüşüm gibi hissediyorum, beyaz-sıcak elektrik beni yakıyor.

Paketleri

açıyorum. Ama bu, sizi gökyüzüne, Samanyolu'nun dış kenarlarına doğru sürükleyen bir kasırgayı görmezden gelmeye çalışmak gibi bir şey. Yaptığım her harekette, tek gördüğüm Teal. Dokunduğum her şeyde hissettiğim tek şey şimşek yanıkları.

Kitap üstüne kitap çıkarıyorum, onları balkon kapısının önüne büyük, uzun yığınlar halinde diziyorum. Yatağın üzerindeki giysi kutularımı Cranberry ve çevresindeki küçük mavi dağlardan herhangi birine benzeyen bir yığına . Ancak kutulara geri dönerken ayağım bir kitap yığınına takılıyor ve küçük bir ayakkabı kutusunu devirerek düzinelerce fotoğrafı gıcırdayan ahşap zemine saçıyor.

İçimi çekip oturuyorum, onları topluyorum ama tabii ki fotoğraf oldukları için onlara bakmak zorundayım ve bir de bakıyorum ki gözlerimden yaş gelmesin diye dudaklarımı kan tadı alacak kadar ısıırıyorum.

Ben liseyi bitirene kadar doğru düzgün bir dijital fotoğraf makinesi almamıştık, bu yüzden Sky'ın elimizdeki neredeyse tüm fotoğrafları bunlar gibi fiziksel. Fotoğrafları gözden geçiriyorum ve mutfakta, her birimizin elinde içinde bütün bir börek olan bir tabak tutarken çekilmiş bir fotoğrafımızı buluyorum. Ben on altı, Teal on dört ve Sky on bir yaşındaydı. Gülümsemelerimiz kocaman - bütün günü Nadia'yla birlikte yemek yaparak geçirmiştik ve o zamanlar *en güzel* günlerdi.

İnsanlar her zaman Flores kardeşlerin üçüz gibi görüldüğünü söylerdi ama ben buna hiç katılmazdım. Her birimizin farklı bir babası vardı ve bu bana göre görünüşümüzü çarpıtiyordu.

gerçekten farklı yönler. Yani, tabii ki hepimizin altın sarısı teni vardı. Ama ben beş-dört boyumla en kısasıym, Teal şimdi beş-altı ve ölmeden önce Sky on altı yaşındayken zaten beş-dokuzdu. Benim saçlarım deri gibi kahverengi, kıvrıkcık ve gür, Teal'in saçları siyah dalgalı, Sky'ın saçları ise sıcak bir kıvrım tutturamazdı ve her yaz koyu bal rengine dönerdi. Teal'in dar ela gözleri ve kalkık bir burnu var. Benim geniş bir burnum, belirgin elmacık kemiklerim ve büyük, kahverengi baykuş gözlerim var. Sky'ın yüzü uzundu, hafif çillerle kaplıydı ve gözleri siyah ve kırışıktı, sanki her zaman bir gülümsemeyi saklıymış gibiydi.

Sky ölene kadar birbirimize benzediğimizi hiç düşünmemiştim. Sonra Teal'in yüzüne her baktığımda onu gördüm. Aynaya her baktığımda Sky bana bakıyordu. Bu acıdan kaçamadım ve sonunda hepsi beni boktan kırmızı minibüsümde, küçük kız kardeşimin yüzünü Teal'in yüzünde görmektense yaşamayı tercih ettiğim, benim yüzümden öldüğünü söylediği yere itti.

Benim hayalet yeteneğim yok.

Hayaletlerle ilgili bir yeteneğim yok, bu yüzden yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla başımı kaldırıp Sky'ı tam karşımda otururken, bacakları çatı katının parke zemininde kıvrılmış, geçmişin resimleri sonbahar yaprakları gibi aramıza düşmüş halde gördüğümde, döşeme tahtalarını yırtıp açmak istiyorum. Bu evi paramparça etmek istiyorum, beni bu cezalandıran her neyse onunla olan tüm bağlarımı yok etmek istiyorum: ölü kız kardeşimi görmenin bedelini gözyaşlarıyla ödemek.

Ben ağladıkça hayaleti daha da güçleniyor. Kenarları belirginleşiyor. Bana uzanıyor ama tabii ki eli dizimden geçiyor.

Onu öylece içime çekiyorum, böğürtlen rengi gözleri, beline kadar uzanan saçları, önümde kıvrılmış sıska bacakları. Bu hayalete bakıyorum ve düşünüyorum, *Tanrım, artık on altı yaşında görünmüyor.*

Konuşmak için ağzını açtı ve işte o zaman irkildim. İşte o an geldi. Teal'in yıllardır bana hatırlatmayı sevdiği şeyi, yani her şeyin benim hatam olduğunu Sky'ın kendisi söylüyor.

"Sage," diyor. "Bunu çözdüm."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıırıyorum ve birkaç saniye boyunca konuşamıyorum. Sonunda konuştuğumda sesim boğuk çıkıyor. "Neyi anladın?"

Dışarıdaki şimşek suyla yer değiştirmiş. Sert, keskin tokatlar halinde camlara çarpıyor. Gökyüzü gri, soğuk yağmura bakarken dudağını ısırıyor ve sonra siyah gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Artık benim için ne yapman gerektiğini biliyorum."

OceanofPDF.com

30 MART 2001
14 YIL ÖNCE

Selam ortak. Uzun zamandır konuşmadık silvergurl0917:

naber???? senin adın tennessee, texas değil.

RainOnATennRoof: ;)

Silvergurl0917: Bu ismi nasıl aldın RainOnATennRoof:

Bu biraz iğrenç bir hikaye. silvergurl0917: öyle mi?

nasıl yani?

RainOnATennRoof: Ailem bana Nashville'de hamile kalmış. ***RainOnATennRoof: Peki ya adın?

silvergurl0917: burada ne yaptığınızı görmediğimi sanmayın

RainOnATennRoof: Peki bu ne? Silvergurl0917: Kim

olduğumu anlamaya çalışıyorsun.

RainOnATennRoof: Alınmayın ama ödevimi yaparsam kim olduğunuza dair bir ipucu vereceğinize dair söz verdiğinizi hatırlıyor gibiyim. Ki bunu iki hafta önce yaptım.

Tamam.İyi bir noktaya değindin.

Silvergurl0917: Sana iki ipucu vereceğim. ...Tamam mı? Bir tanesi bu gecenin temasına uygun. Annem bana cadılara özgü ve doğal bir isim vermiş.

RainOnATennRoof: Vay be. Tamam. Bu pek çok şey olabilir.

RainOnATennRoof: :) diğer ipucu nedir?

Ben ikinci sınıf öğrencisiyim. RainOnATennRoof:

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?

Silvergurl0917: Ne?

RainOnATennRoof: Bu akşamın geri kalanını yıllığımla geçireceğim, geçen yılın birinci sınıfları arasında seni bulmaya çalışacağım.

silvergurl0917: bizden çok var. iyi şanslar:)

HAZIR BULUNAN

Dünkü yağmur uzun sürmemiş olsa da, yerini Cranberry'ye daha serin bir hava bahşeden yoğun bulutlara bıraktı. Havadaki gevrekliğe rağmen, son ortalama don tarihi neredeyse bir ay önceydi. Bitki spiriline tohum ekmem için mükemmel bir zaman.

Ahırdan küçük bir katlanır masa getirdim. Üzerinde boya kalemleri, küçük tahta kazıklar ve iki kutu tohum paketi var. İki sandalye var, masanın iki yanında birer tane. Biri benim için, biri de-

"Bu çok sıkıcı," diyor Sky, yüzünü buruşturarak etrafına bakınırken. Sanırım dün gece yeterince ağladığım için bir gün daha burada kalmıştı. Neden sadece ben ağladığımda beni görebildiğini sorduğumda, o da bilmediğini söyledi. Sanırım bunu bir Flores kadını olarak hayatın gizemlerinden biri olarak dosyalamam gerekecek.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve birkaç dakika boyunca ona baktım. Dün gece ve bu sabah, ölümünün benim hatam olduğuna dair bir şeyler söylemesi için kendimi hazırlamıştım. Ama tek yaptığı beni sinir etmek oldu, ister kıyafetimi eleştirsin (*Ah, göğüslerin sanki o şeyin içinden fırlıyor. Çiftliğe gitmiyor musun? Çiftliğe gitmiyor musun?*)

tulum falan mı giyiyorsun?), buraya gelirken Backstreet Boys'u açmam için ısrar etmesine kadar (*ne dediğin umurunda değil, "Everybody (Backstreet's Back)" bir klasik ve sen o CD'yi bulana kadar avazım çıktığı kadar bağıarak söyleyeceğim*) ... sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Sanki hâlâ hayattaymış gibi. Bir kez daha "Bu çok sıkıcı, Sage" diye sızlanırken öyleymiş gibi davranmak yeterince kolay.

"Öyleyse git," diyorum kolumu sallayarak. "Git uç ya da başka bir şey yap."

Gözlerini bana dikti. "Uçabilseydim, burada her şeyi zor yoldan yapmanı izler miydin sanıyorsun?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yeteneğini kullan demek, Bilge. O tohumların saniyeler içinde filizlenip büyümesini sağla. Bu çok uzun sürüyor."

"Bunu yapsam bile, yine de toprağa yerleştirilmeleri gerekecek, dahi çocuk. Ayrıca, neredeyse bitirdim." Ve bitirdim. Calendula, salvia, maydanoz, yıllık arı otu, frenk soğanı, dereotu, hodan ve uzmanlık alanım olan fesleğen ektim. Hatta on farklı tür. Son tohum olan kardinal fesleğeni sarmalın en tepesinden alıyorum. Geniş, kırmızı-mor çiçek başları yapmak için yetiştirildi ve arıların ve kelebeklerin ziyafet çektiği güzel bir buket olacak.

"Hey! İyi görünüyorsun!" Döndüğümde, Nate yaklaştığında yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum, ki son birkaç günün nasıl geçtiğini düşünürsek bu çok şey ifade ediyor.

"Teşekkürler. Daha yeni bitirdim."

"Harika. Büyükbabam bunları yeniden güzel görünce çok sevinecek." Nate spiralin taşına yaslanmış, yaptığım işi inceliyor. Üzerinde sade yeşil bir tişört var, bu da saçlarını kıpkırmızı gösteriyor. Ayrıca tişörtün altındaki kasları da hemen arkasında kaşlarını çatan hayaletin dikkatini dağıtıyor. "Ee Sage, pozisyon hakkında düşündün mü?"

Dudaklarımı ısııyorum ve sonra bırakıyorum. Doğru ya. Tennessee Reyes'in yanında çalışmamı istiyor, göğsümü kesip kalbime elektrik vermeden önce evleneceğimden emin olduğum bir adam. Bunu düşünmek için hiç vaktim olmadı.

her şeyi ve şeyi. "Pek sayılmaz. Hafta sonuna kadar vaktim olduğunu biliyorum ama-" Yüzümü buruşturuyorum. "Bugün haftanın hangi günü demiştin?"

Nate gülüyor. "Bugün Cuma." Paniklediğimi görünce elini kaldırıyor. "Bak ne diyeceğim. Neden yarın akşam bizimle Lounge'da buluşmuyorsun? Herkes orada olmalı, hatırlarsan bu bizim olayımız."

Başımı salladım. O zamanlar iş çıkışı kasabanın tek havalı barında onlara katılmak için çok gençtim, ama şimdi ... şimdi katılabiliyim. "Ah, tabii. Hatırlıyorum."

"Öyle mi? O zaman neden kararını bana bildirmiyorsun?"

Bir nefes verdim. "Evet. Bunu yapacağım."

Nate daha da geniş gülümseyerek nefesimi tuhaf ve sığ hissettiriyor. "Seni orada görmek güzel olacak. Sana bir içki ısmarlayayım." Çiftlik evine geri dönmeden önce başını sallıyor.

Arkamı döndüğümde Sky gözlerini deviriyordu. "O Ondan *hoşlanıyor* musun?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Sekiz yıl boyunca kız kardeşimin hayaletini göreceğim diye ağlamaktan korktuğumu söylediğimde? Çünkü onun üzüleceğini düşündüm. Beni suçlayacağını düşündüm. Hatta bunun bir korku filmi gibi olacağını, her gözyaşımda beni takip eden kuru, gülümseyen bir iskelet olana kadar giderek daha fazla çürümüş görüneceğini bile düşündüm. *Bunu düşünmemiştim-Sky*, somurtkan, sinirli bir ergen gibi davranıyor, ablasını sebepsiz yere rahatsız ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu korktuğumdan da kötü olabilirdi.

"Teal'i davet etmelisin."

"Ne?" Tohumları toplarken mırıldandım.

"Ne?" sert bir ses yankılanıyor.

Birkaç paketi düşürerek çığlık atıyorum. Küçük siyah fesleğen tohumları katlanır masanın üzerine sıcıyor. "Kahretsin." Onları kenardan uzaklaştırmak için elimi kıvırıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Tenn Reyes'e bakıyorum, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade. Bir İntikamcı gibi sessizce etrafta dolaşabildiğini hiç bilmiyordum.

Ellerini havaya kaldırdı. "Seni korkutmak istememişim. Sadece yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim."

Ona defolup gitmesini söylemek istiyorum ama dilimi ısıırıyorum. Bilmiyor, kendime hatırlatıyorum. Bu da onun bildiği şeyin, ona kötü davrandığım anlamına geliyor.

sebepe yok. Nefes alıyorum. "Hayır. Artık işim bitti. Yine de teşekkürler."

"İşte." Yere düşen paketlere doğru eğilerek yürür. "Bana bırak."

"Hayır. Cidden, ben-"

"Sage." Bakışları gömleğime, sonra tekrar gözlerime inerken sesi derinleşiyor. "Bana bırak." Daha da eğilerek bembeyaz paketleri topluyor. Sürekli beni süzmesi gülünç olmaya başladı.

"Her zaman böyle otoriter misin?" Ellerimi kalçalarımın altına koyarak soruyorum ve karşılığında tek yaptığı kıkırdamak olunca daha da sinirleniyorum. Geride durup ayağa kalkışını izliyorum, eliyle fesleğen tohumlarını paketin içine süpürüyor.

Sky sandalyesinden yardımsever bir *şekilde* "Diğerinden çok daha seksi," diye gözlemliyor. "Benim oyum ona."

Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum.

"Ne? Gerçek bu." Biraz öne doğru eğiliyor. "O da güzel kokuyor. Çay yaprakları gibi."

Bir an için durumu unutuyorum ve sormaya başlıyorum, "Bekle, koku alabiliyor musun? Ne zaman-" Tenn biraz irkiliyor, başını kaldırıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Fesleğen," diye bağıriyorum. "Bazen fesleğen tohumları fesleğen yaprakları gibi kokar." Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve daha iyisini bilmemesi için dua ediyorum.

"Öyle mi?" Gülümsüyor ve bir avuç dolusu tohumu burnuna götürüyor. "Oh, zorunda değilsin-"

"Kokusunu almıyorum." Omuz silkiyor. "Yine de bitkilere fısıldayan biri değilim." Göz kırptıyor ve avucunu açık tohum paketine doğru eğiyor.

"Aman *Tanrım*," diye inliyor Sky. "Bu hayatımda *gördüğüm* en kötü flörtleşme."

Ona karşılık vermemek için dudaklarımı ısırıyorum ve sonra Tenn bana paketleri uzatıyor. Nazik *ol*, diye hatırlatıyorum kendime. "Teşekkürler," diyorum ve paketleri büyük plastik kabın içine atıyorum.

Bir şey söylemek ya da bir şey sormak ister gibi bakıyor - sanki kelimeler ağzına kazınmış gibi - ama sonra başını sallıyor. "Sanırım görüşürüz."

Bir kez başını salladı ama dönmeden önce "Bekle!" diye bağırdım.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanan Sky'ı duymazdan gelerek yürüyorum ve çenesini işaret ediyorum. "Bıyıklarının arasında birkaç fesleğen tohumu var."

"Bıyıklarım, ha?" Gülüyor ve elini çenesinde gezdiriyor. "Anladım mı?" Başımı sallıyorum, bir adım daha yaklaşıyorum. "Yapabilirim ..." Elimi kaldırıyorum.

Bu kibarlık, değil mi?

Ellerini arkasında kavuşturuyor ve daha iyi uzanabilmem için belinden aşağı doğru eğiliyor. Parmaklarım çenesine değdiği anda teklif ettiğim için pişman oluyorum. O kadar sıcak ki. Yüzündeki tüyler, içimi ürperten bir şekilde sert. Tohumları hafifçe savuruyorum ve gözleri dalgalanıyor, kalın kirpikleri bana sinekkuşu sarmaşıklarının yapraklarını hatırlatıyor.

"mı?" Sesi kısık ve dudaklarıma bakıyor. "Kes şunu," diyorum, bir adım geri çekilerek.

"Neyi durdurayım?" Gülüyor, ellerini ceplerine sokarak boyunu yükseltiyor.

"Tam olarak ne olduğunu biliyorsun." "Kesinlikle bilmiyorum." Bir el sallıyorum. "Flört etmek."

Bana bir adım daha yaklaşıyor, gözleri bir kelebeğin çırpınışından daha hızlı bir şekilde ağzıma dalıyor. "Sence bu flört müydü?"

"Sen bir çapkınsın. Yaptığın şey bu." Bununla birlikte içimde bir anı canlandı. Ben on altı, o on yedi yaşında. Kalbim, yüz bin parça, aramızda dağılmış ve porselenden yapılmış asteroitlerin dünyaya çarpmasından sonraki saniye gibi buharlaşıyor.

Bu, Tenn'in akılsız flörtlerinin beni etkilemesine izin veremememin milyonlarca nedeninden sadece biri.

"Yaptığım *tek* şey flört etmek değil," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Oh, *Tanrım*. *Flört hakkında flört* ediyor. "Artık gidebilirsin." Tohumlar gitti. Sky'a ve tohum masasına dönüyorum.

"Sonunda." Ben yürürken gözlerini deviriyor. "*Dediğim* gibi, Teal'i davet etmelisin."

"Onu nereye davet edeyim?" Tenn'in hâlâ duyma mesafesinde olma ihtimaline karşı fısıldıyorum. Kapağı tohum kabının üzerine kaydırırken ellerim titriyor.

"Teal'i salona davet edin."

Nefes alıyorum. "Teal'in benimle bir daha konuşacağını sanmıyorum ama elbette."

"Sana ne sorduğumu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum," diye bağıyorum ama kafamı kaldırdığımda gitmişti. Sanırım hayalet-gözyaşı-gücü kurumuştı.

Kalbim acıyor. Onu bu şekilde kaybetmek hoşuma gitmiyor. Onun tam olarak hayatta olmamasını ve tam olarak gitmemesini de sevmiyordum ama bu çok daha az tercih edilebilir. İç çekiyorum. İşlerin gidişatına bakılırsa tekrar ağlamam uzun sürmeyecek. Ama Sky onu göremediğim zamanlarda bile hâlâ yanımda *olduğunu*, sadece "daha bulanık" olduğunu söylemişti. Çiftlik evine doğru yola çıkmadan önce, "Peki. Deneyeceğim. Tamam mı Sky? Deneyeceğim."

Tenn'in olduğu yöne dönüyorum ama ondan hiçbir iz yok.
Ve rahat bir nefes aldım.

Tenn'e kötü davranmak, iyi davranmaktan çok ama *çok* daha az tehlikelidir. Dersimi aldım. Lanet olası ders alındı.

Tam o anda telefonum çalıyor. Tohum kutularını tek koluma geçirerek cebime uzanıyorum. Unutma, Nadia mesaj attı. Bu akşam Sonya'da akşam yemeği.

Kahretsin dostum. Nadia'nın bana bunu ilk kez anlattığını bile hatırlamıyorum. *Bir kız ara veremez mi?* Gökyüzüne bağırarak istiyorum.

Cevabın kesin bir hayır olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden bununla uğraşmıyorum bile.

" ,

Honda CR-V.

"İş yerinde kötü bir gün geçirdi." Nadia bana bilmiş bir bakış atıyor *ve bir şekilde bunun senin hatan olduğunu biliyorum* gibi bir şey söylüyor.

Hemen pencereden dışarı bakıyorum. Bu sefer doğru. Sadece kendimi suçluyorum. Teal'in gününün, hala onu dövdüğünü canlı yayında açıkladıktan sonra nasıl geçtiğini ancak hayal edebilirim. Aptal. Aptal, aptal Sage.

Yine de Nadia'nın detayları bilmiyor gibi görünmesini garip buluyorum. Oh, pekala. Yakında . Ve o zaman gerçekten bunun sonunu duymayacağım-

Bunu hak etmediğimden değil.

Amá Sonya, Jorge'nin her zaman evlerini tasarladığı türden, şehir merkezinin hemen iç kesimlerindeki bir sitede yaşıyor. İşin nasıl söylediği kadar kötü ve zor olabileceğini bilmiyorum, çünkü her konut, *üzerinde herhangi bir kişilikten yoksun* etiketi bulunan bir kurabiye kalıbından fırlamış gibi görünüyor.

Nadia'nın evi, oturma odasının tavanına tutturulmuş yontma yeşil cam Tiffany lambadan kitaplarla dolu merdiven boşluğu duvarlarına ve bir papatya baskısından elde dikilmiş perdelere kadar hikayelerle doluyken, Konya'nın evi sanki biri devasa, kozmik bir vakum tutmuş ve sadece tüm hikayeleri değil, aynı zamanda tüm renkleri, tüm kahkahaları ve hayal gücünü andırabilecek her şeyi de emmiş gibi görünüyor.

Akşam yemeğini iple çekmiyorum.

Ama pencereden dışarı bakarken, aklıma bir şey geldi. Çok uzun zamandır düşünmediğim bir şey.

Benim yeteneğim hayaletler değil ama *Sonya'nın*ki öyle. Bu tam da onun yeteneği, değil mi? Gözlerimi kapatıyorum ve Nadia'nın yıllar önce bize bu konuda anlattıklarını hatırlamaya çalışıyorum. Ama bu sadece Sky'ın hayatta olduğu zamanları düşünmeme neden oluyor ve bu da şu anda çok fazla acı veriyor.

Sonya anne tarafından büyükannemiz. Onun hakkında herkesin bilmesi gereken ilk şey tam bir *sürtük* olduğudur. Annem bana hamile kaldığında, Sonya tüm eşyalarını muhtemelen kolonyal sütunların arasına simetrik olarak yığılmış devasa, beyaz verandasına atmış ve tek kızını sokaklara atmış. Bu yüzden Nadya'nın evi çocukluğumuzun tek evi. Annem gittiğinde, Sonya'nın bizi yetiştirirken tek bir elinin bile olmayacağından emin olmasının bir nedeni var.

Sonya ayrıca hiç hediyeimiz yokmuş gibi davranmayı da seviyor. İlk kocası, annemin babası, vefat ettikten sonra zengin bir çiftçiyle evlendi (hani şu çiftlik makinelerinin üzerinde fotoğraf çektirip, sonra da düşük maaşlı ırgatları gerçek işlerini yapabilsinler diye atlayan tiplerden) ve şimdi hayatını ayrıcalıklı bir Güneyli güzel olarak yaşıyor. Ve Güneyli dilberlerin *yetenekleri* yoktur. Bu yüzden kendimi sorgulayıp duruyorum. Sonya'nın yeteneklerini kabul eden birini duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki.

Sihir. Yeteneği hayaletlerle konuşmak mıydı? Sanırım ona sorabilir ve büyük, dramatik, inci gibi bir *Bless your heart* (Southern belle for *Fuck you*) riskini alabilirdim.

Biz daha kapıyı çalamadan Sonya kapıyı pat diye açıyor. Nadia'ya yanağından bir öpücük kondurarak ters ters bakmasını ve sonra bana dönüp, "Hiç de zayıflamış görünmüyorsun, Sage," demesini selamlaşma olarak saymazsak, selamlaşma falan yok. Peki Nadia bana ne dedi? Yardımcı öğretim görevlisi pozisyonundan kovulduğunu mu?"

"Bütçe kesintileri yüzünden oldu."

"Arkanı dön. Seni daha iyi göreyim. Hmm. O üniversitede dört yıl geçirdin ve bütçe kesintilerine karşı kendini kanıtlayamadın, öyle mi? Eh. Sanırım bu artık burada olduğun anlamına geliyor." Bunu kesinlikle onun için iyi bir şeymiş gibi söylemiyor. Kukla gibi dönmemi engelliyor ve hafifçe soluma, omzumun hemen üstüne bakıyor. Gözleri kısıldı. "Bu mı? ?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve kaşlarımı çatarak geri dönüyorum. Başını sallıyor. "Boş verin. İkiniz de içeri gelin."

Sonya, dizlerinin hemen altında genişleyen, uzun kollu, yakalı beyaz bir elbise giyiyor. Malzemesi güzel, hafif bir ışıltısı var ama bedeni çok bol. Ayaklarını üç inçlik çıplak stiletolar süslüyor ve üzerindeki diğer her şey mücevher: her iki kulağında birer karatlık pırlantalar, bir tenis bileziği ve Laurel'inkiyle kıyaslandığında ufacık görünen, her iki yanında birer buçuk karatla çevrili üç karatlık bir merkez pırlantası olan düğün seti. Ten rengi bizimle aynı ama saçlarını kendi deyimiyle "çilek sarısı "na boyamış ama bana daha çok vişneli dondurma gibi geldi. Dudakları ışıltılı, soluk şeftali rengine boyalı. Ve *her zaman* kaşları çatık, sanki az önce tezek ve yanmış balık kokusu almış gibi.

Evinin içi, kanepesinden yastıklarına, dolaplarından yer döşemelerine kadar sadece üst dizilmiş bejler ve beyazlardan oluşuyor. Burası soğuk ve (tabii ki beyaz) mermer zeminler ayak seslerimizi uğursuz kılıyor. Etrafımızda nötr renklerle tuvallere sert, kadınsı yazı tipiyle yazılmış mesajlar var. *Yaşa Gül Sev. Bu Dağınıklığı Kutsa. Bu Evde Özgürlüğün Bedava Olmadığına İnaniyoruz.*

Kocası Kason burada değil, bu yüzden akşam yemeği her zamankinden biraz daha lezzetli. Yumuşak, tereyağlı mayalı ekmeklerin yanında sarımsaklı kızarmış tavuk var,

kuşkonmaz ve kızarmış patates. Buraya bakınca sadece ıstakoz ve kaz ciğeri servis edeceğini düşünebilirsiniz ama Kason geleneksel şeyleri seviyor sanırım. Yemek masasının üzerinde asılı duran ve bize *YEMEMİZİ* haykıran büyük harflerle yazılmış tuvale bakıp duruyorum.

Akşam yemeği sohbeti büyüleyici, çünkü hem Sonya *hem* de Nadia görünüşte iltifat gibi görünen şeylerle birbirlerini aşağılıyorlar. Acaba hep böyle kardeşler miydiler, yoksa ana rahminden pasif saldırganlık konusunda çoktan ustalaşmış olarak mı çıktılar?

"Nadia, bu elbise kesinlikle çok güzel. Onu almak için hangi Goodwill'e ayak bastığını bana söylemelisin." Sonya gözlerini hızla kırıştırırken ağzına en küçük patates parçasını atıyor. Bunun Nadia'yı kızdıracağını biliyorum çünkü o elbiseyi bahçe satışından aldığına eminim. Yine de gerçekten çok şirin; çiçek bahçesinde yaz sonunda açan kozmoslar gibi parlak turuncu.

"Teşekkür ederim, Sonya. Kıyafetiniz her zamanki gibi tertemiz. *Klinik*. Güzel evinize *ve* kişiliğinize *çok* yakışıyor." Nadia bir tavuk budu alıp ısırtıyor ve Sonya'yutkunmasına neden oluyor. Yemeğimiz bittikten sonra Sonya süslenip püslenip büyük bir gösteri yapıyor, Pahalı kahve, hamur işleriyle birlikte içmek için ve bir şekilde hem beni hem de Nadia'yı tek bir cümlede aşağılamayı başarıyor. "Hanımlar, tatlıları tezgâhın üzerine bırakmamı tercih ederseniz bana haber vermeniz gerekecek... böylece kendinizi fazla kaptırmak istemezsiniz." Nadia ile aynı vücut yapısına sahiptim; kalın ve kıvrımlı. Bu nedenle Sonya, hatırlayabildiğim kadarıyla, sıska yapısı onu daha iyi bir insan yapıyormuş gibi davranıyor.

"Bırak orada kalsın, Amá," diyorum. "Dediğin gibi, daha az ayartıcı." Ama yukarı çıktığımda tabağıma üç dev çikolatalı kruvasan koyuyorum, o kadar yükseğe dizilmişler ki sallanıyorlar. Bu durum Nadia'nın sırtıtmasına, Sonya'nın da eski filmlerdeki gibi ayağını yere vurarak çenesini açmasına neden oluyor.

Tatlıyı mideye indirdikten sonra tuvalete gitmek için izin istiyorum. Buna daha fazla dayanamayacağım. İçeride, aynada kendime bakıyorum. Kızgın görünüyordum. Hem Sonya'ya hem de Nadia'ya söylemek istediğim şeyleri düşünüyorum. Onun yerine moral verici bir konuşmayla yetiniyorum. "Hayatın karmakarışık," diyorum kendime. "Bu doğru. Ama daha kötüye gidemez, değil mi? En azından çok daha kötüye gidemez." Bundan sonra hızla çıkıyorum.

Ama aynı hızla, kemikli, soğuk bir el ön koluma yapışıyor ve beni koridorun aşağısına, yemek odasının olduğu yerin karşısına çekiyor.

"Bu da ne-" diyorum, beni tutanın Sonya olduğunu ve beni yatak odası gibi görünen bir yere çektiğini görünce duruyorum. Her şey hala beyaz ve bej, ama sanırım burada vahşi bir hayat yaşamaya karar vermiş çünkü yatağındaki yastıklardan biri uçuk *pembe*.

"Bu eve bir hayalet mi getirdin?" Sonya, küt, Fransız uçlu akrilik bir tırnağını kalbime doğrultarak söylüyor. "*Benim* evime mi?"

"I-"

"*Hissedebiliyorum!* Gürültülü bir kağıt mendil gibi her yerde uçuşuyor!" Sonya'nın sesi her zamankinden daha tiz çıkmaya başladı.

Kaşlarımı çattım. "Nadia *senin* bir yeteneğin olmadığını söylediğini anlattı."

"Bilmiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturmadan önce bir süre birbirimize bakıyoruz. Sanırım bir şey söyleyip başka bir şey kastetme şeklindeki bu eski Güneyli geleneğini sürdürmek zorunda kalacağım. Sonya kaşlarını çatıyor. "Eee? Kim o?"

Omuz silkiyorum.

"Sage Esmerade Flores. . ."

"İyi! Sky, mı? Şimdi mutlu musun?"

Sonya burnunu kırıştırır. "Hâlâ burada ne işi var? Söyledi mi?"

Sky'ın dün gece bana söylediklerini düşünüyorum. *Şimdi bana nasıl yardım edebileceğini biliyorum.* "Bir şey gerektiğini düşündüğünü söyledi, böylece bilirsin. Hayatına devam edebilmek için. Cennete."

"Ne yapmak?"

Aşağı bakıyorum. "Teal ile ilişkiyi düzeltmemi istiyor."

Sonya hayatımda duyduğum en kadınsı homurtuyu çıkardı. "Hiç şansın yok."

"Güven oyu için teşekkürler."

Sonya gözlerini kapatıyor, sanki dinliyormuş gibi başını eğiyor. Hayaletlerle kurduğu bağı benim bitkilerle kurduğum bağ gibi olup olmadığını merak ediyorum. Hayaletler birkaç dakikalığına onun bir parçası haline gelmiş gibi mi hissediyor? Ben ürperiyorum ve Sonya kaşlarını çatarak "Başka bir şey söylemedi mi?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Ona nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum. . . bilirsin işte. Vücudunun son bulunduğu yer. Orada hissedebildiği tek şeyin yüksek bir ışık olduğunu söyledi."

"Duygu mu? *His* derken neyi kastediyor?"

"Bilmiyorum, Amá Sonya. Rüya gibi bir şey olduğunu söyledi."

Sonya bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Hayaletler rüya görmez."

"Rüya *gibi*, dedi."

"Hayır. Bu kulağa doğru gelmiyor. Bu, hayaletliğin üç yasasından biridir. Hayaletler rüya görmez. Hayaletler fiziksel dünyayı etkileyemez. Ve hayaletler yaşanmaz."

Yutkunuyorum. "Oh. Tamam." Sonra başımı sallıyorum. Fiziksel dünyayı etkileyemezler mi? "Dur bir dakika. Hayaletlerin sana hediye veremeyeceğini mi söylüyorsun? Nadia her zaman bir hayaletten gelen hediye asla reddetmememi söyler ama-"

"Eskilerden birinden bir iyilik gibi bir hediye. Elmas gibi bir hediye değil." Sonya gülüyor. "Ya da bir fincan kahve." Dizini tokatlıyor ve kıkırdıyor.

Aklıma çok özel bir fincan kahve geliyor. En sevdiğim fincanda, lavanta fırtınası içinde, mis gibi ahududu kokan bir fincan.

Bunun gibi düzinelerce kahve fincanı oldu. Hediyeler. Tanrı aşkına, tutabildiğim, hissedebildiğim, içebildiğim.

"Bir hayalet böyle bir şey yapabilseydi ne olurdu?" Dedim. "Bir kuralı çiğnemek mi?"

Sonya aniden gülmeyi keser, bu tüyler ürperticidir. "O zaman hayalet değiller."

Hikayenin sonu."

O da konuşmanın bittiğini kastediyor, çünkü kapıya dönüyor ve açıyor. Dışarı çıkmadan önce koluna dokunuyorum. "Annemi hiç hissetmedin mi? O bir hayalet değil, değil mi?"

Herhangi birimiz ondan haber almayalı yirmi iki yıl oldu. Onu küçüklüğümdeki kadar merak etmiyorum ama merak ettiğimde de aklıma genellikle en kötüsü geliyor.

Sonya'nın gözleri yarım saniyeliğine yumuşuyor. Sonra bir kez daha soğuk bir şekilde bana bakıyorlar. "Asla. Onu hiç hissetmedim."

Rahat bir nefes alıp onu kapıya kadar takip ediyorum.

L Domates, biber, yeşillik ve soğan gibi körpe sebze fidelerini gübreliyorum ve eve döndüğümde elimden geldiğince çok şeyi paketinden çıkarıyorum. Kitaplarım Nadia'nın Salvation Army'den kurtardığı eski porselen dolabı dolduruyor ve leylak rengi tebeşir boyayla muhteşem bir rustik görünüm kazandırıyor. Giysilerimi küçük hobbit dolabına asıyorum. Fesleğenlerim kısa pencerelerin önündeki rafta sıralanıyor: kutsal, misket limonu, limon, çikolata, mavi baharat, yaklaşık yarısını sayabilirim. Sadece bir kutu kaldı, büyük olanlardan biri, üzerinde *OKUL/İŞ* yazıyor. Elimden geldiğince hızlı paketlemiş olsam da, içinde ne olduğunu biliyorum: bir pense seti, bir kutu ayarlanmamış değerli taş. Pirinç ve gümüş sac parçaları, birkaç paket bıçağı olan beş inçlik bir testere. Bir kavanoz macun akısı, fırçalar, bütan lehim meşalesi. Cımbız ve maşa, mavi kuyumcu mumu ve parlak oyma aletleri.

Anılar, hikayeler üzerime çöktüğünde zar zor açıyorum - sevdiğim öğrencilerim; stüdyoya erken gelip çoğu zaman geç çıkma noktasına kadar hayran olduğum iş. İlk kez başarılı bir şekilde lehim yaptıklarında yüzlerindeki ifade. Bir daha dönmemek üzere ayrılacağımı açıkladığımda, son dersim için tam da temaya uygun cupcake'ler getirmişlerdi: her birinin beyaz tereyağı kremasına bastırılmış fondan bir değerli taş yüzüğü vardı. Onlar gittikten sonra ne kadar çok ağlamak istediğimi.

İç çekiyorum, saatime bakıyorum ve kutuyu duvara itiyorum. Başka bir gün bekleyebilir.

Duştan sonra telefonum çaldı.

Üzgünüm, J ve ben bu gece gelemeyeceğiz.

Onu Lounge'a davet etmiştim, böylece Cranberry Rose'un samimi insanları arasında dünyanın en büyük eziği gibi görünmeyecektim. Jorge davet edilmemişti ama sanırım evliyken böyle şeylere katılmayı bir birliğin parçası olmaktan başka bir şey olarak görmek zor. Sanırım o ve Jorge'nin her şey yolundaymış gibi davranmalarını izlemektense yalnız kalmayı tercih ederim.

Bu çok kötü, yalan söylüyorum.

Laurel: Benim için bir şey yapabilir misin? Ben: Ne

olursa.

Laurel: Bu gece Nate'e çıkma teklif et. Çifte randevu, hatırladın mı?

Ben: Az önce 'herhangi bir şey' mi yazdım? Çünkü demek istediğim, patronuma sormaktan başka bir şey değildi. Beni sadece 2!! gün önce işe alan

Laurel: Hadi ama:

Hayır <3

Laurel: Sadece düşün, tamam mı? söz ver.

İç çekiyorum. Güzel. Sadece düşünüyordum.

Laurel'in neyin peşinde olduğunu biliyorum. Son on yıldır bana hep ne kadar üzgün göründüğümü söylüyor. Aşkı bulursam her şeyin sihirli bir şekilde düzeleceğini düşünüyor. Ona bir erkeğin aşkının buna yetmeyeceğini söyleyecek kadar yürekli değilim, gündeğümü gülümsemesi Nate Bowen'inki bile.

Banyodaki aynanın önünde durdum. Yeşil bir elbise giymiştim; beli kıvrık, derin bir yakası vardı. Ay taşları kulaklarımda parılıyor ve labradoritler parmaklarımda ışıldıyor, her şey gümüşten yapılmış. Saçlarımı tek omzumun üzerinden örmüş, rimel ve ruj sürmüştüm; koyu kırmızı, neredeyse mora çalan bir ruj. Pacifica'nın paçuli, sandal ağacı ve evet, pembe gül karışımı Dream Moon'undan bir sprey sıktıktan sonra işim neredeyse bitti.

şimdi işin zor kısmı geliyor.

Ayaklarım tahta üzerinde sürüklenerek aşağıya iniyorum. İkinci katta, Teal'in odasının hemen önünde duruyorum. Kendimi destekliyorum, kolumu kaldırıyorum ve

Kapıyı çaldım. On saniye kadar cevap alamayınca, kapıyı tekrar çaldım.

Kapı hızla açılır ve Teal görünür. Yoga pantolonu ve pembe ve turkuaz karışımı dar bir kapüşonlu spor kıyafeti giymişti. Saçları dağınık ve bana ters ters bakıyor. "Ne istiyorsun?"

"Bu akşam Lounge'a gelmek ister misin diye merak ediyordum."

"Hayır." Kapıyı kapattı.

Normalde bu noktada pes ederdim. Ama Sky'a deneyeceğimi söyledim. İşte buradayım. Deniyorum.

Kapıyı tekrar çaldım. "Lütfen?" Bağırıyorum. "Hayır!"

", değil mi?"

"Ne fark eder ki? Ben gelmek istemiyorum!"

İç çekiyorum ve alnımı kapıya yaslıyorum. "Cranberry Rose için. Nate Bowen bana bir iş teklif etti ve bu gece ona son kararımı söylemem gerekiyor. Yalnız gitmek istemiyorum."

Bir süre sessiz . "Nate Bowen kim?"

Başımı kaldırıyorum. Artık bağırıyor, yani bu bir ilerleme, değil mi? "Dale'in torunu. Artık burayı o işletiyor."

Sessizlik var. Yutkunuyorum. "Belirlenmiş sürücü ben olacağım. Ve ..." Banka hesabımı düşünerek irkildim. "Sana üç, hayır, iki içki ısmarlayacağım."

Kapı uçararak açılır. "Tamam. Yirmi dakika içinde hazır olurum." Kapıyı tekrar kapatıyor, sonra içinden bağırıyor, "Ama benim arabamı alıyoruz, senin kullandığın o büyükanne kışkı şeyi değil!"

"Peki!" Huysuzca söylüyorum ama gülümsemeden de edemiyorum. Ya bu hiç de zor olmayacak? Ya diğer kız kardeşimin hayatına devam etmesine yardım ederken kız kardeşimi geri alabilirsem ve bu çocuk oyuncağıysa?

Sanırım turta yapmanın gerçekten zor olduğunu unutmuşum. Hamuru katlarken soğuk tutmanız gereken tüm o tereyağı ... ugh. Turta kabuğum her zaman garip bir karmaşa ile sonuçlanır.

Ve bu araba yolculuğumuzu tanımlamak için iyi bir kelime. Dağınıklık. "İşler nasıl?" ve "Bugün posta aldığını gördün mü?" gibi şeyler söylüyorum Teal hiç yanıt vermiyor. Ona tekrar bakıyorum; saçları dalgalı, parlak pembe dudak parlaticısı sürmüş ve tek askılı bir şapka takmış,

dar siyah elbise beni rahibe gibi hissettiriyor. Bir kez daha deniyorum: "Kıyafetini beğendim." Hiçbir şey yok. Sonunda derin bir nefes alıp pencereden dışarı bakıyorum, önce sıklaşıp sonra daha da yayılan ağaçlara, orada burada Çek camı yosunları, ametist zambakları ve dumanlı kuvars su kuşlarıyla dolu küçük göletlere.

Biz Flores kadınları her zaman Virginia kıyılarının akçaağaç ormanları ve tuzla aşınmış kayalıklarıyla çevrili değildik. Nadia ailemizin onlarca nesil önce Teksas'ta yaşadığını söylüyor. Sanırım her şey olabildiğince mutlu ve huzurluydu, bizim gibi yeteneklere sahip bir kadın soyuyla ... ve sonra misyonerler geldi. Demek istediğim, misyonerler yüzyıllardır bu kıtaya, özellikle de şu anda Teksas dediğimiz yere karışıyorlardı. Ama bu misyonerler aileme, eski tanrılar hakkında konuşmalarına, *Tanrı'dan daha eski şeyler vardır* (Nadia'nın en sevdiği sözlerden biri) gibi şeyler söylemelerine bir göz attilar ve gerçekten çok sinirlendiler. Efsaneye göre kızlarımızdan birini çalmışlar ve hediyesini dua ederek geri almaya çalışmışlar. Bu işe yaramayınca da onu dövmeye çalışmışlar.

Kız bir şekilde kurtulup eve koşmuş ve annesi, büyükannesi ve büyükbabası çok kızmış. Nadia o çocuk dövücülere ne yaptıklarını hiç anlatmıyor ama suyla konuşan kadınların, şimşekleri hedef alan kadınların, zehirli yılanlar gibi hayvanlarla iletişim kuran kadınların neler yapmış olabileceğini hayal edebiliyorum. Sanırım bundan sonra aile yeni bir başlangıç yapmaya ve buraya, Cranberry'ye taşınmaya karar verdi.

Cranberry deniz kenarında bir vadide yer aldığı için tarihinin büyük bir kısmı parçalanmış durumda. Tarihçiler yerleşimciler tarafından ne zaman ele geçirildiğinden tam olarak emin değiller ve sadece ormanları kaplayan yabani kızılcık çalıları için adlandırıldığını tahmin edebiliyorlar. Ancak Nadia buraya geldiğimizi çünkü bu dağların eski tanrıların uğrak yeri gibi geldiğini söylüyor. Annem küçükken onu ormanda yürüyüşe çıkardığını ve şansları yaver giderse altın tozuyla kaplı, pek de insan olmayan bir ayak izi bulduklarını söylüyor. "Bakın," der Nadia, onlar da bakar bakarmış, ta ki Nadia bir şişe espresso çıkarıp toprağa dökene kadar.

Bütün bunları bilmiyorum. Hayatım boyunca eskileri duydum, ama Nadia bizi bir kez bile bir mağazada göz kamaştırıcı bir Koca Ayak baskısı bulmaya götürmedi.

Odunlar. Sanırım biz çocuklar, işi ve St. Theresa'daki tüm yükümlülükleri arasında hiç zaman bulamadı.

Teal, taş ve kırmızı tuğlaların bir araya getirilmesiyle yapılmış tek katlı bir binanın önündeki park yerine yanaşıyor. Ön kapısının üzerinde, bir ren panayırından çıkmış gibi görünen bir yazı tipiyle elle boyanmış bir tabela var, *Lost Souls Lounge* yazıyor.

Biliyorum, . Bu tür bir isimle, çok fazla uğraşıyorlarmış gibi geliyor. Ve belki de öyle. Ama burası şehirdeki tek yasal bar, bu yüzden herkes onlara çok fazla alan tanıyor. İçerisi karanlık olsa bile, her yerde düşük seviyeli altın ampuller asılı, duvarlar siyaha boyanmış ve plastik ... *iskeletlerle* tutturulmuş. Lost Souls Lounge'un teması bu. Barın arkasındaki kafatası resimlerinden tavandan sarkan metal mekanik parçalardan yapılmış iskeletlere kadar her yerde kemikler var. Hatta her masanın ortasında bir kafatası mumluk bulunuyor.

"Hadi bara oturalım." Teal hiç vakit kaybetmeden içeri girip bir koltuk buldu. Ona katılmak için etrafa bir göz atıyorum, özellikle karanlık bir köşede oturan Olivia, Henry ve Dale'e el sallıyorum. Nate henüz gelmedi. Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı emin değilim. Barmenle sohbet eden Teal'in yanına kayıyorum. Teal'in ses tonu tamamen endişeli. "Ama gitmesi *gerekiyordu*.

bu gece."

Barmen -kısa mavi saçlı ve koyu kahverengi tenli, uzun boylu bir kadın- omuz silkiyor. "Ekstra vardiya aldı. Bernard'ın karısı doğum yapıyor."

"Kahretsin." Teal iç geçirir. "O zaman viskiyle başlayayım.

Güzel." "Tamamdır, bebeğim."

Oturuyorum ve gövdeyi ona doğru çeviriyorum. "Bu gece kimin izinli olması gerekiyor?"

O anda elinde peçete yığınlarıyla bir adam çıkageldi. "Sage? Sen misin?"

Bir an için ona göz kırptıyorum. "Carter?" Ayağa fırlıyorum ve peçeteleri yere düşürmeden ona sarılabileceğim en sıcak yan sarılmayı yapıyorum. Bir adım geri çekiliyorum. "Vay be, ne kadar da büyümüşsün."

Carter Velasquez biz küçükken sokağımızın aşağısında otururdu. Sky'dan iki yaş büyüktü, sık sık dördüncü ortağımız olurdu.

Flores kardeşlerin her türlü macerasına eşlik ediyor. Zihnimde hâlâ sıska bir çocukla daha da sıska bir gencin karışımıydı, ama şimdi ... kesinlikle her türlü büyüme atağını geçirdi. Yüzü hâlâ tanıdığım Carter'a benziyor; solgun, koyu renk kaşları ve saçları, neredeyse turuncuya çalan açık kahverengi gözleri var. Sırıttıyor. "Şehre döndün demek?" Boğazını temizliyor ve arkama bakıyor. "Teal."

Teal viskisini yudumlarken, elinin tersiyle ağzını silerken gözleri etrafta geziniyor. "Uh. Selam. İşte."

"Hey." Ona biraz daha bakıyor. "İşte."

"Carter, burada buzum bitmek üzere," diyor barmen.

"Hallediyorum." Kalçama çarparak peçeteleri topluyor. "Seni görmek güzel, Sage."

"Ben de öyle, kardeşim." Hemen Teal'e dönüyorum, dikkat çekici bir yoğunlukla bardağını inceliyor. Carter'ın arkada kaybolduğu yeri işaret ediyorum. "Eee... kim kimi çıplak gördü?"

İnliyor. "Aman *Tanrım*, Sage."

"Ciddiyim. Az önce garip hisler vardı. Çok garip." Ağzım açık kaldı. "Bekle. Gitmesi gereken kişi oydu. Değil mi?" Gözlerini deviriyor ve bir içki daha işaret ediyor ama ben devam ediyorum. "Neler oluyor? Çalışıp çalışmamasını neden bu kadar önemsiyorsun?"

İç çekiyor. "Carter ve ben ..."

"Yaptık mı?"

"Hayır! Tanrım. Geçen gece öpüşmüş olabiliriz."

"Hayır." Gözlerim açıldı. Carter Velasquez dokuz yaşından beri Teal'e aşıktı ama Teal ona *hiç* yüz vermemişti. Sanırım geçen geceye kadar. "Peki, ne oldu? Neden işler garip?"

Omuz silkiyor. "Devam etmek istemedi."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Çok sarhoş olduğumu söyledi."

Zihinsel olarak bazı şeyleri hesaplıyorum. YouTube Live'da Johnny ile yaşanan tüm o saçmalıklar... O iki gece önceydi. İrkildim. Sanırım bu yüzden içiyordu. "Neden sesin bu kadar kızgın geliyor?"

"Çünkü sevişmek istedim. Ama o yapmadı. *Beni yemeğe çıkarmaktan ve ilişkilerden* bahsedip durdu ve *belki de çok içmiştim*." Onu taklit ettiğinde, sesini mağara adamı gibi çıkarıyor.

Alay ettim. "Carter iyi bir adam. Bunu biliyorsun. Sen içerken istememesi kötü bir şey değil."

"Her neyse." Ama bu kelimenin bir yok. Haklı olduğumu biliyor.

Carter dev siyah bir konteynır ile yeniden ortaya çıktığında, gözleri Teal'in üzerinde o kadar uzun süre kalır ki ayağı takılır ve buz parçaları uçuşur. Teal farkına bile varmıyor; telefonunda, bir sosyal medya sayfasında geziniyor. Hayatının kaçırdığım tüm bölümlerini merak ediyorum. Carter'la ne zamandır "belki" öpüşüyorlardı? Johnny ile altı yıl birlikteydi ama belki de sonlara doğru bir dargın bir barışıklılar ya da belki de ilişkileri görüldüğünden daha açıktı. Ona sormak istiyorum. Onu tekrar tanımak için. Ama daha önce milyonlarca kez olduğu gibi patlamasından ve beni dışlamasından korkuyorum.

"Hey, buradasın."

Arkamı döndüğümde Nate'in sırttığını görüyorum. Bir saniye içinde midem hız trenine binmiş gibi oldu. "Merhaba Nate." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyorum ve olabildiğince rahat görünmeye çalışıyorum. "Burada olduğunu bilmiyordum. Modaya uygun bir şekilde geç kaldın, ha?"

"Bugün işten eve dönerken kamyonetim nedense pek iyi gitmiyordu. Onu dükkâna bıraktım ve beni buraya bıraktı-" Etrafına bakınıyor ve işaret ediyor. "Earl. Büyük amcam." Dale'in yanında oturan kır saçlı bir adam birasını bize doğru kaldırıyor.

Çifte randevu, Laurel'in kafamın içinde şarkı söylediğini duyabiliyorum. Ve onun görünüşüyle - koyu yeşil düğmeli bluz, siyah botların içine sokulmuş dar kot pantolon, domates yaprağı gözleri kafatası ışıklarının parıltısında parıldıyor . . . Evet. İçimde hiç alkol olmasa bile, onun taleplerine *hayır demeyi* yeniden değerlendirmeye başladım bile.

"Bunu duyduğuma üzüldüm..." Nate Teal'e gizlice bakmaya devam ederken sesim kesiliyor. Sonunda gözlerini kaldırıyor ve bakışları hemen Teal'in vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Uh," diyorum. "Siz daha önce tanıştınız mı?"

Nate elini Teal'e doğru uzatır. "Hiç de değil. Merhaba. Ben Nate. Cranberry Rose'da çalışıyorum-"

"Oh, sen Sage'in patronusun, değil mi?" Teal bana şöyle bir bakış attı:
"Böyle görüldüğünden bahsetmemiştin!"

Garip bir şekilde uzun bir süre tokalaşıyorlar ve Nate ayrılmadan hemen önce parmaklarının onunkilerde kalmasına izin veriyor. "Buralarda mı yaşıyorsun?"

"Uh. Evet. Kayalıkların yanında yaşıyoruz." "Ne kadar süredir?"

Nate'e kaşlarımı çatıyorum. Neden bu kadar ilgili?

Teal omuz silkiyor. "Tüm hayatım boyunca."

"Vay canına. Seninle daha önce tanışmadığıma inanamıyorum."

"Şey," dedim. "Okula birlikte gidecek değildiniz ya. Sen ..." Hesapladım. " altı ya da yedi yıl var."

İçlerinden birinin bu bilgi karşısında göz kırpacığını umuyordum ama sanki hiç konuşmamışım gibi. "Peki nerelisin?" Teal utangaç bir gülümsemeyle soruyor.

"Oh, şey, ben-"

"Sage!" Omzuma bir alkış geldi ve Dale'in gülümseyen yüzüne doğru döndüm. "Bir dakikalığına bizim masaya gel. En yeni çalışanımızın bazı insanlarla tanışmasını istiyorum."

Teal'in bunu sorun edip etmediğini görmek için arkamı dönüyorum, ama benden tamamen uzaklaşmış, diğer tarafındaki tabureye oturmuş olan Nate'e bakıyor. "Oh-uh. Elbette."

Dale gülüyor ve tabureden kalkmama yardım ediyor. Masadakiler beni gördüklerinde alkışlıyorlar - yaşasın, mirasyedi Bitki Fısıldayıcısı geri döndü! Ve sonraki kırk beş dakika boyunca, her biri benim tüm hayat hikâyemi dinlemek ya da kendi hayat hikâyelerini anlatmak için can atan yeni insanlar geldikçe sandalye kapmaca oynuyoruz. Arada Nate ve Teal'e bakıp duruyorum ve *işte o zaman Ned'in beyninin bir kısmını kesiyorlar ve kimse annemi bir daha hindi çalmakla suçlayamayacak!* Son bir saat içinde yaptıkları tek hareket, gözbebeklerini birbirine değdirecek kadar eğilmek oldu.

Onları gözetleyen tek kişi ben değilim. Carter en az altı yüz kez yanından geçti. Hatta bir keresinde Teal'e el salladı, dikkatini çekmeye çalıştı, ama

Olmaz. Şu anda göğsüne röntgen çekebilseydik, kalbinin parçalanacağından eminim.

Jada'yla konuşuyorum -bildiğim kadarıyla Cranberry Rose hayranı bir kadın, ama orada hiç çalışmamış- Teal, Nate'in arkasında yürürken. "Hey, Sage. Nate ve ben zıplayacağız. İyi misin?"

"İyi miyim?" Sesimdeki paniği gizleyemiyorum. Bunun olacağını neden tahmin etmediğimi bilmiyorum. Yani, buradayım çünkü Nate'in iş teklifi konusundaki kararımı öğrenmesi gerekiyordu. *Bana* bir içki ısmarlaması gerekiyordu. Onun yerine Teal'i görür görmez takla attı ve o zamandan beri sevişiyorlar. "Er-" diye ekliyorum gözlerini kısıncı. "Birlikte geldik ama?"

Teal gülümsüyor ve parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Lyft, Uber ya da sıradan bir taksi. Sizin için bir araç çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır!" Ayağa fırlıyorum ve kolundan tutup onu bara doğru çekiyorum. Giderken Nate'e "Bir saniye," diyorum.

Teal geri çekilir. "Neyin var senin?"

"Teal." Nefes alıyorum. Her an kaçacakmış gibi göründüğünü düşünürsek, açık konuşmak zorundayım. "Patronumu becerme, tamam mı?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Neden?"

"Çünkü!" Kollarımı sallıyorum. "Olacak, bilirsin. Garip olacak!"

"Hayır, olmaz. O *benim* patronum değil." Ben bir cevap veremeyince nefes nefese kaldı. "Bak, bana kiminle yatıp kiminle yatamayacağımı söyleyecek konumda değilsin. Geçen gece aşk hayatımı mahvettin-"

"Vay canına, koşulsuz sevgi *sütununu* kırdığımı tamamen unutmuşum. -"

"Dur. Ne dediğimi biliyorsun." Nate'in topuklarının üzerinde, elleri ceplerinde, daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir gülümsemeyle durduğu yere dönüyor. Bana tekrar baktığında Teal'in kendi yüzünde de tatlı bir gülümseme var. "Ayrıca. İyi birine benziyor."

Yutkunuyorum. Yani, buna ne diyebilirim ki? "Ama beni biri yok."

Bir kez daha dünyadaki yolculuk hizmeti şirketlerini listeleyemedi, bardan kalın, derin bir ses duyulur. "Onu ben bırakırım."

"Gördün mü?" Teal işaret ediyor. "Seni ."

"Teal ..." Sesim kesiliyor çünkü Nate'e doğru sığıyor, elini tutuyor ve onu bardan dışarı sürüklüyor.

Hangi palyaçonun günü kurtardığını düşündüğünü görmek için döndüm. Ve tabii ki.

Tennessee Reyes.

OceanofPDF.com

H kadife pantolon ve siyah yüksek topuklu Converse. Gözlerim karnının sert çizgilerine takılınca yutkunuyorum. Bara yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, yanlışlıkla karnını süzdüğümü görmüş gibi sırtıyor. Sanki Nate'le eve gitmek istediğimi biliyormuş gibi. Sanki her güvensizliğime ve her yarama, onları bir tükenmez kalemle tenime gibi bakabiliyor.

Kibar olamam. Ne kadar nazik ve sevimli olursa olsun -ya da midesi ne kadar yalın görünürse görünsün- daha önceki dersimi hatırlamak zorundayım. Tenn söz konusu olduğunda, kibarlık eşittir tehlikelidir.

"Hayır," diyorum, bara doğru yürüyorum, ondan iki tabure ötede, çantamı tezgâhın üzerine atıyorum. Telefonumu arıyorum. "Uber olayını yapacağım."

"Genelde, araç paylaşım hizmetleri sadece iş saatleri içinde mevcuttur." Vücudunu yavaşça bana doğru çeviriyor ve şu anda en az on santim daha yakın olduğunun farkına varmamı sağlıyor. "Eğer şanslıysan."

Sessiz kalıyorum, Uber uygulamasıyla söylediklerini doğruluyorum. "Nasıl olur-" diye mırıldanıyorum. Çaresizlik içinde parmaklarımı telefon ekranının üzerinde kaydırıyorum. Lyft de aynı. Müsait sürücü yok.

"Eskiden burada ve orada her saat çalışan birkaç şoförümüz vardı, ancak bu uygulamalar çalışanlarına bunun için yeterince iyi davranmıyor."

Teal'in bundan haberi var mı? Eminim biliyordur. Ama tek istediği benden olabildiğince çabuk kurtulmaktı, eve nasıl döndüğümü hiç umursamıyordu. Teal istediğini elde ettiği sürece, önemli olan tek şey bu. Kalbim daha da battı.

Cranberry Ridez Taksi ve Servis Hizmetleri'ni aradım. "Merhaba. Lounge'dan bir araç istiyorum. ? Ne? Yüz yirmi dakika mı? Bir sonraki müsait-" Duvardaki saate bakıyorum, iskelet parmaklardan yapılmış büyük ve küçük ibreler işaret ediyor. "Hayır, teşekkürler, bu biraz uzun. Uh-huh. Sana da."

Bir sonraki adımım Laurel'i aramak, ama üç kez üst üste telesekretere yönlendiriyor. Nadia'yı aramayla düşünüyorum ama dürüst olmak gerekirse Cranberry Ridez ile şansım daha yaver giderdi.

Telefonumu çantama koyarken Tenn'in yüzüne bile bakmadım. "Dale ile gideceğim." Cranberry Rose masasına dönüyorum ve tabii ki masa boş. Zavallı Carter sandalyeleri siliyor, sanki biri karnına tekme atmış gibi görünüyor. Baktığımı fark ediyor ve birbirimize el sallıyoruz, ama ikimiz için de bu, savaş için birbirlerini terk eden gemilerdeki insanların hüznü, acınası dalgası.

Kaşlarımı çatarak Tenn'e dönüyorum. "Tamam. Ama şimdi gidiyoruz."

"İçkimi bile bitiremiyor muyum?" Elinde yarısı dolu bir bira var. Bu noktada, sırf beni kızdırmak için yavaş yavaş içmesi muhtemel görünüyor. Ve ben yorgunum. Her şeyin üstüne bir de akşamı *Tenn*'le geçiremem.

Ben de bir tomar para çıkarıp Teal'in viskileri için tezgâha koydum. "Biliyor musunuz? Artık beni bırakmana ihtiyacım yok. Yine de teşekkürler."

Dönüp kapıya doğru ilerliyorum. Nadia'nın evine yürümek için çok uzak, ama Laurel'in evi bir sıçrama, bir atlama ve bir zıplama uzaklıkta. Birkaç düzine hoplama, atlama ve zıplama yani. Ben daha kendimi dışarı atmadan Tenn orada, yolumu kesiyor. "Cidden beş dakika bekleyemiyor musun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Pazularının yumuşak kumaşı nasıl zorladığını fark etmiyorum. Fark *etmiyorum*.

"Neden *araca ihtiyacım olmadığını* kabullenemiyorsun?" .

O ve ben birkaç saniye boyunca, tüylerim diken diken olana kadar birbirimize bakıyoruz. Sonunda iç geçirdi ve kapıyı açarak içeri girmemi işaret etti. "Seni eve bırakıyorum." Sesi hırçın ve emredici, öyle ki omurgam titriyor.

"Hayır, değilsin."

"Şu anda yolda olan biri yoksa tek seçeneğiniz yürümek. Ve yürümek için çok geç." Gökyüzünü işaret ediyor, o kadar siyah ki tek bir yıldız bile pürüzsüz mürekkep derisini delmiyor. Tüm sokak lambaları yanmış, güveler çaresizce yukarı, altın sarısı ışıklarına doğru uçuyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Gözyaşlarıma çok yaklaşmışım, bu yüzden *sonunda*, bu sefer gerçekten vazgeçtim. "Tamam." Sesimde yenilgiden başka bir şey yok.

Tenn başını eğiyor ve ben de onu otoparkın arka tarafına doğru takip ediyorum; orada sadece şık, eski moda bir hot rod olarak tanımlayabileceğim bir araç park edilmiş durumda.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Duruyor ve kısa bir an için kendinden *emin değilmiş* gibi göründükten sonra bana yine o sırtışıyla bakıyor. "Arabamı beğenmedin mi?"

Yere yakın, zarif ve bu ışıktaki bile bir serrano biberinden daha kırmızıya boyanmış olduğunu söyleyebiliyorum, yanlarında iki siyah şerit parlıyor. "Bu da ne?"

"O bir Patron."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor."

Yolcu tarafına geçip benim için kapıyı açtı. "Bu bir 1971 Boss 351. Bir Mustang."

İçeri giriyorum ve yerleştiğimde kapıyı nazıkçe kapatıyor. Burası iğrenç derecede güzel kokuyor. Earl Grey çayı ve manolya çiçekleriyle karıştırılmış Home Depot'taki kereste bölümü gibi. O bindiğinde, "Dünya gezegeninde böyle kaç araba var?" diye soruyorum.

Motoru çalıştırıyor ve ayak bileklerimde hissettiğim hınzır bir sırtışla bana bakıyor. "İlk üretildiklerinde sadece iki binden biraz az üretmişlerdi. Şimdi hala yollarda yüz kadar var."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Biliyordum."

Bana bakıyor, gözleri yola dönmeden önce çıplak dizlerime düşüyor. "Neyi biliyordun?"

"Sorununuzu çözdüm. Sen ..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "İğrenç derecede havalısın. Bu çok saçma. Tabii ki güzel, nadir bir araba kullanıyorsun. Tabii ki içi Earl Grey çayı gibi kokuyor. Tabii ki kirli sakalın, *kadifen* ve beyaz bir *henley* . Sanki bir

aşk romanı yazarı seni hayal etti." Gözlerimi kapatıyorum ve gülüyorum. "Aman Tanrım. Senin adın. Senin adın *Tennessee*. Sen bir aşk ! Tıpkı . . . Tyge ve Xavier ve Dexter ve ... Tanrım, bilmiyorum. *Zane*."

"Dexter insanları öldürmemiş miydi?"

"Hayır, ben-" Gözlerimi kapatıyorum. Tenn iğrenç derecede havalı olsa da, iğrenç bir palyaço gibi konuştuğumu fark ediyorum. İç çekiyorum ve omuzlarımın düşmesine izin veriyorum. "Boş ver." Elimi kapı kolunun üzerinde gezdiriyor, boş ve yararsız düşüncelerin bir fiskiye gibi üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Bu gece Nate Bowen'a çıkma teklif edeceğime inanamıyorum. Evet diyebileceğini düşündüğüme inanamıyorum.

Tenn, "Senin adın Sage *Flowers*," diye .

"Garip bir şekilde şiirsel. Havalı değil. Tennessee *Kings* gibi değil."

"Touché." Park yerinden geri geri çıkarken gülümsüyor. "Demek bu yüzden benden hoşlanmıyorsun, ha?" Tenn bana doğru bakıyor. "Çok mu havalıyım?"

"Belki." Ona kesinlikle aptalca gerçeği söylemiyorum - bir zamanlar, biz gençken ona aşık olduğumu, sonra onun bir pislik olduğunu ve şimdi bile onu affedemeyecek kadar olgunlaşmadığımı.

"O zaman bana nasıl bu kadar havalı olmayacağımı anlatmalısın." "Bu kolay. Bu konuda her şeyi biliyorum."

"Öyle mi?"

Etrafıma bakındım. "Bekle, neden Cranberry Wood'a bu kadar yakınız?" "Oh, kahretsin." Arabayı yavaşlattı. "Kahretsin. Eve doğru sürmeye başladım." Ona ters ters baktım. "Beni *eve* mi götürüyorsun? Evine mi?"

"Hayır! Bilmiyorum. Düşünmüyordum. Sanırım gergindim. Peki nerede yaşıyorsun?"

İşaret ediyorum. "Easy'yi aşağıdaki Kayalıklar'a götürebilirsin. Ben Catalina'da yaşıyorum."

"Anladım."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük. Sessizliğe yakın. Nadir bulunan hot rod'unun gürültüsü her zaman mevcut ve pencerelerdeki çatlaklardan hızla geçen rüzgar orada. Bir de düşüncelerim var, sokak lambalarının altında çırpınan güveler gibi uçuşuyorlar, uçuşan küçük altın

yapraklar gibi görünüyorlar.

Teal, Nate ile ayrıldığında Carter'ın yüzündeki ifade.

Tam şu anda Teal ve Nate muhtemelen birbirlerine akla hayale gelmeyecek şeyler yapıyorlardır.

Tenn Reyes'in şu anda beni eve bırakıyor olması ve *çok* ama *çok* güzel kokuyor olması, ayrıca nedense bacaklarıma bakmaktan vazgeçmiyor *olması*.

Sonunda Catalina'ya varıyoruz ve onu Nadia'nın araba yoluna yönlendiriyorum. "Bıraktığın için teşekkürler," diye mırıldanıyorum, çantamı kaparken.

"Bekle." Bana doğru bakıyor. Gözleri şimdi nedense daha da koyu, o kadar koyu ki sokaktaki kehribar ışıklı tüm pencereleri seçebiliyorum. Yüzündeki tırnak izleri dudaklarını çerçeveleyiyor, daha dolgun gösteriyor. Pinker. Sonunda şöyle diyor: "Nate bir aptal."

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Neden biliyorsun." "Hayır.

Bilmiyorum."

Gülümsüyor ve bu kibirli bir gülümseme. "Sanırım biliyorsun."

"Bence çeneni kapatmalısın." Arabanın kapısını açtım. O kadar telaşlıydım ki neredeyse düşüyordum.

"Hey." Tenn koşup bana yardım etmek için kapısını açtı ama ben çoktan ayağa kalkmıştım.

"Dur. Sadece , tamam mı?"

"Hey. Haddimi aştıysam özür dilerim. Sadece düşündüm ki-"

Parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "Kimsenin beni seçmediğini hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu mu düşündün?" Anlamıyor, *anlayamıyor*, ama bunu ondan duymak özellikle zengin bir duygu. "Buna gerek yok, tamam mı? Bunu lanet alnıma bir işaret olarak da takabilirim." Harika. Şimdi sesim kırılıyor. "Şimdi, lütfen git buradan."

Patlamam karşısında en ufak bir şaşkınlık göstermiyor. Bunun yerine, sanki beni inceliyormuş gibi gözlerini hafifçe kısıyor ve ben buna dayanamıyorum. Sanki her yerimde işaretler *varmış* gibi yüzümü, geçmişimi, acımı okuyabildiği hissine dayanamıyorum. "Sen içeride güvende olana kadar gitmiyorum."

"Tabii ki değilsin." Etrafımdaki bitkilerin -güllerin, nanelerin, sürünen kekiklerin ve

Işığ ı seven küçük güveller için açılmış ayçiçekleri de benimle birlikte oflayıp pufluyor, tökezliyor ve tepiniyor.

İçeri girdiğimde, o gidene kadar pencerenin yanında kalıyorum. Ancak o zaman ağlarım.

O iş teklifine evet dememin *imkanı* yok. Vitraydan yapılmışım gibi içimi gören, aptalca "Patron" diye adlandırılan bir araba kullanan, büyük teyzemin bahçesinde tek bir damla alkol bile almadan psikopat gibi dağıldığımı gören adamla yazı *imkanı* yok.

Sky bile merdivenleri , odama girerken, yatağ ıma girerken beni rahatsız etmeyecek kadar biliyor, makyajımı silmeye bile zahmet etmiyor. Hemen ve derin bir uykuya dalıyorum ve uyandığ ımda ış ık uzun, keskin bir ok gibi odama yayılıyor.

Sky hala buralarda, biraz bulanık olsa da. Beni banyoya kadar takip ediyor. "Henüz aşağı inip inmeyeceğimi bilmiyorum."

"Neden?"

doğru döndüğ ümde, yüzüm yıkamaktan damlıyordu, o gitmişti.

Bundan bizim için nefret ediyorum.

Uyarısını dikkate alamayacak kadar açım, ama mutfağ a gittiğimde pişman oluyorum.

Nathaniel Bowen, dün giydiğ i kıyafetin aynısını giymiş, parlak pembe bir bornoz giymiş olan kız kardeşimin üzerine eğilmiş. Kız kardeşim kahve yapmaya çalışırken o ensesinden öpüyor. "Dur," diyor kıkırdayarak, sesi yıllardır duymadığ ım kadar mutlu geliyor.

Bu an her şeyin aklıma geldiğ i andır; kendimi bildim bileli Teal'le aramızın nasıl olduğ u. Annem gittiğ inde Teal'in tekmeleme, yumruklama, ş imşek çaktırma ve la casa de Nadia'nın üzerinde kasırğa gibi esen rüzgârları içeren saatler süren korkunç öfke nöbetleri geçirmeye başladığ ını. Bunu nasıl sürdürdü çünkü Nadia'nın bununla baş a çıkacak gücü olmadığını erkenden öğrenmişti. Bu, hayatımız boyunca kız ar diye kardeşimin etrafında parmak uçlarında dolaşmak zorunda kaldığ ımız anlamına geliyordu.

On altı yaş ıma geldiğimde, Nadia bana araba alacak parası olmadığını söyledi. Ama iki yıl sonra, Teal'in markasını ödemek için yeni bir kredi kart ı açtı.

yeni beyaz Malibu. Sky öldüğünde Teal'in suçu büyük ölçüde benim omuzlarıma yüklemeye karar vermesini ve görünüşe göre herkesin bunun normal olduğunu düşünmesini, çünkü tek bir kişinin bile onu düzeltmemesini.

Ben on yıldır ayda bir kez Nate'in gündoğumu gülümsemesini hayal ederken, Teal tanıştıkları gün onunla eve giden kişi.

İçimde bir şey çatırdıyor, ölü bir tohumun toprağa düşüp tam ortadan ikiye ayrılması gibi.

Bitki avcılığı, sebze yataklarına bakmaktan çok daha fazla para kazandırıyor. Bu da Cranberry yolundan daha çabuk anlamına geliyor. Yani, evet, yazı Tenn ile geçirmek kötü. Ama gereğinden fazla ay kalmak? Nate'in Teal'e aşık olmasını izlemek? Bu daha kötü.

"Cevabım evet." Ben daha durduramadan kelimeler .

Süzgecin üstünde öpüşmek üzere değilmiş gibi davranmaları bittikten sonra, kulağının hemen altındaki morluğu görmezden gelmek için elimden geldiğince çabalayarak Nate'e bakarak kendimi tekrarlıyorum. "Cevabım evet. İşe. Bitki avcılığı. Kabul ediyorum."

6 NİSAN 2001
14 YIL ÖNCE

Selam.

Selam.

silvergurl0917: bugün naber yok mu?

silvergurl0917: . . selam orda mısın?

Hey, üzgünüm. Babam sinir bozucu davranıyor.

Silvergurl0917: Öyle mi? Bu berbat.

RainOnATennRoof: Bir şey yok. Her neyse işte.

Silvergurl0917: Yani beni yıllıkta bulamadın mı? Sanırım

bulamadım.

silvergurl0917Her şey yolunda mı? Bilmiyorum, dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun.

RainOnATennRoof: Evet. Bunun için üzgünüm.

RainOnATennRoof: Annemle babam ayrılıyor.

Kahretsin. Çok üzgünüm.

RainOnATennRoof: Olma. Güven bana, bunu yapmaları gerekiyor lol.

RainOnATennRoof: Sonunda onlara annemle yaşamak istediğimi söyledim. Ve babam çok kızdı. Sürekli . . . Bilmiyorum, beni kışkırtıyor. İntikam almak gibi bir şey.

Sana vurmuyor değil mi???

RainOnATennRoof: Hayır! Öyle değil. Daha çok bir ders kitabını yerinde bırakırsam bana bağırırmaya başlıyor. O çok aptal. Her neyse. Konu değişti. Bana aileden bahset.

Pekala.

silvergurl0917: annem buralarda değil. ve babamı hiç tanımadım. teyzemle yaşıyorum aslında. iyi biri, ne zaman buralarda olsa yani. oldukça meşgul ... her zaman olduğu gibi.

RainOnATennRoof: Vay canına, ailen için üzüldüm.

RainOnATennRoof: Umarım çok yalnız değilsindir, çok meşgul teyzenle yaşıyorsun.

silvergurl0917: şimdi çok daha az yalnızım. :)

RainOnATennRoof: iyi. ;)

RainOnATennRoof: Çabuk bana en sevdiğin ilk üç şeyi söyle. silvergurl0917:

ummmmmmm tamaleleri, gülleri ve RainOnATennRoof'u seviyorum: ve?

silvergurl0917: cuma geceleri seninle konuşmak:)

silvergurl0917: ..peki ya sen?

RainOnATennRoof: Annemle mantar avlamaya bayılırım ve ... bir yemek söylediniz, ben de bir tane söyleyeceğim. Sarımsaklı ekmekli spagetti. ve

ve..??

RainOnATennRoof: ve ben de seninle konuşmayı seviyorum

Silvergurl. RainOnATennRoof: Kelimenin tam anlamıyla haftamın en iyi kısmı.

HAZIR BULUNAN

"O ne?"

Konuşma konusuna rağmen gülümsüyorum. Laurel'in benim adıma attığı öfke çığlığı çok *iyi* hissettiriyor.

Otoyoldan çıkarken flaşörümü yakıyorum, telefonum bardak tutucusunda tıkırdıyor. "Evet. Bütün hafta sonu onunla birlikteydi ve nihayet dün gece eve döndüğünde, telefonda birine onun şimdiye kadar sahip olduğu en iyi erkek olduğunu söylediğini duydum."

"Az önce Johnny ile birlikte değil miydi? Bar deniz seviyesinin altında olmalı."

Homurdanıyorum. "Kiminle birlikte olduğunu bilmiyorum. Ama çok mutluydu. Ve ben ... Bilmiyorum. Yırtık mı? Mutlu olması hoşuma gidiyor. Bu sabah benimle konuştu. Sanki konuşmayı o başlatmış gibi." Kahvenin kalanını isteyip istemediğimi sormasından ibaretti ama yine de. İlerleme var. "Ama aynı zamanda ..."

"Aynı zamanda, çifte randevu yapmamız gerekiyordu. Sen ve ben, Nate ve Jorge ile."

"Evet..." Nate'le birlikte olan ben olsaydım bile Jorge'yle gereksiz zaman geçirmeyi hoş karşılayacağımı sanmıyorum. "Her neyse, sadece aşkımı unutmam gerekiyor."

"Ama ya ayrılırlarsa?"

"Hayır." Cranberry Wood Eyalet Parkı'na doğru yola çıkıyorum, önümdeki iğrenç kırmızı 1971 Boss Mustang'e yarı yakın park ediyorum. "Kız kardeşimi becerdi. Yarın ayrılırsalar ve o bana onay verse bile, ben-" Laurel beni göremese de yüzümü buruşturuyorum. "Hayır."

"Anladım. Sanırım çifte randevu için sana uygun başka bir erkek bulmam gerekecek."

"İyi şanslar." Homurdanıyorum. "Neyse, gitsem iyi olacak. Nate'in iş teklifini kabul ettim ve bu da şu anda Tenn'le buluşacağım anlamına geliyor."

"Sen *nesin*? Sage, beni öldürüyorsun. Konuşmamızın *sonunda* bu bombayı patlatamazsın."

Gülüyorum. "Bu hafta öğle yemeği yiyeceğiz, tamam mı? Çarşamba kulağa hoş geliyor mu?" "Çarşamba günü yeni bir peynir dükkanının iç mekan çekimlerini yapacağım.

Baltimore'un dışında."

"Ooh, peynir."

"Biliyorum, değil mi?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Perşembeye ne dersin?"

"Perşembe çalışıyor."

"Tüm detayları istiyorum. Duydun mu?

Hepsini." "Anladım."

Telefonu kapattık ve derin bir nefes alıp etrafıma bakındım. Park yeri ağaçların arasına sıkışmış, hepsi uzun ve heybetli, hatta bu gri günde biraz korkutucu. Yürüyüş yolunun girişinde iki adam konuşuyor - tahminimce bir park bekçisi ve Tenn.

Üzerinde dirseklerine kadar kıvrılmış mavi düğmeli ekose bir gömlek var ve kollarının çıplaklığı tüm dikkatimi çekiyor. Liseden beri kollarını gördüğümü sanmıyorum, okulda gizli köşelerden onu gözetlediğim, zilyonlarca kızla flört edişini izlediğim zamanlardan beri. Ön kolları kalın, damarlı ve dövmelele *kaplı*. Bu ifşaya verdiği tepki neredeyse mide bulandırıcı. Tenindeki mürekkebe dokunduğumu, parmaklarımın ucuyla kollarından yukarı, giysilerinin altına, göğsünden aşağı, estetik açıdan hoş diğer noktalara kadar takip ettiğimi hayal ettikçe karnımın alt kısmı ısınıyor.

Onu zihinsel olarak soyduğumu hissetmiş gibi bana doğru bakıyor ve gülümseyerek onlara katılmamı işaret ediyor. Derin bir nefes alıyorum. Cumartesi gecesi saçma sapan öfke nöbetimden beri onunla konuşmamıştım. Bir açıklama ve her şeyi planlamıştım. Sadece acıkmıştım, evet, en derin çocukluk yaralarımın birini ağzımdan kaçırmamın nedeni düşük kan şekeri idi. *Kimsenin beni seçmediğini hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu mu düşündün?*

Hatırladıkça yanaklarım biraz ısınıyor ve irkiliyorum. Tanrım, ne kadar utanç verici. Yani, evet, annemin beni seçmediği doğru, Nadia beni seçmedi ve Tenn de zamanında seçmemişti. Beni seçen tek kişi Sky'ın hayaleti ve o da bir seçim gibi görünmüyor.

Ama beni bunu *ona* söylemeye zorlayan neydi?

Yani hiç olmamış gibi davranacaksa, çok daha iyi. O zaman neden kendimle ilgili kimseye anlatmadığım saçmalıkları itiraf etmemi sağlayacak kadar sinir bozucu olduğu konusuna girmeyeceğiz. Laurel'a bile.

Çantamı aldım ve minibüsten atladım. kapattığımda düşecekmiş gibi ses çıkartıyor. Bu kötü çocuğu on dokuz yaşımdan beri kullanıyorum.

Cranberry Rose'da yazları çalışarak biriktirdiğim para. O zamanlar bile çok eskiydi.

"Merhaba," diyorum, Tenn'in çıplak kolları dışında bir yere bakmaya kendimi zorlayarak yürüyorum. Nedense bakışlarım onun kasıklarına takılıyor (neden, beyin, *neden?*) ve başımı sallayıp park bekçisine bakmayı tercih ediyorum. "Ben Sage."

"Patrick. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." Sıska, soluk tenli ve orta kahverengi saçlı. Burada olduğu için o kadar da heyecanlı görünmüyor, sinirli bir şekilde i çekerken boynunu kırıyor. "Yani, ah. Nate doğu yürüyüş parkurunun eteklerine baktığınızı söyledi?"

"Evet, yarım dönüm kadar bir alan geliştirilebilir," diyor Tenn, sesinde açıklayamadığım garip bir tını var. Kuralımı bozup ona, yüzüne bakıyorum ama ses tonundan anlaşıldığı kadar rahatsız görünmüyor.

"Yani park şeridin sahibi; ancak teknik olarak parkın bir parçası değil, dolayısıyla aynı koruma altında değil. Cranberry Wood kurallarına göre çelikler alınabilir ancak bütün bitkiler alınamaz. Çelikler sağlıklı ve sağlam bitkilerden alınmalıdır. Bitki başına sadece iki tane. Ve eğer çeyrek dönümlük bir alanda söz konusu bitkiden on ikiden az varsa, toplamda sadece bir kesime izin verilir."

". " Tenn başını sallar.

"İşte, kaybolmaman için seni oraya götüreceğim."

Tenn, "Gidecek bir yeriniz varsa bunu kendimiz de yapabiliriz, dostum," diyor.

"Hayır, hayır. Sizi oraya *kendim* ynlendireceğim."

Tenn sözsüz bir "*o-kay*" ile gözlerini bana dikeyor ve ben gülümsememe engel olamıyorum. Ağzıma bakarken bakışları hemen ısınıyor ve ben de kendime lisede ve sonrasında flört etme konusunda ne kadar pratik yaptığını hatırlatarak dönüyorum. Görünüşe göre bu onun için o kadar doğal olmalı ki yaptığının farkında bile değil.

Ranger Weirdo'yu takip ediyoruz, dn geceki yağmurdan dolayı hala nemli olan yaprak kaplı taşların arasından geçiyoruz. Sanırım burası Cranberry Wood Eyalet Parkı'ndaki ana yürüyüş yolu, yaratıcı olmayan bir şekilde Cranberry Trail olarak adlandırılmış. Solumuzdaki Karşılama Merkezi'ni geçiyoruz ve orada Nadia'yı düşünüyorum, üzerinde

Otuz yıldır işe giderken giydiği aynı siyah blazer ceketle misafirleri karşılıyor, haritalar dağıtıyor ve küçük plastik bardaklara kızılıcık limonatası dolduruyor.

Cranberry'nin beyaz kolonistler tarafından neden, nasıl ya da tam olarak ne zaman yerleşildiğini bilmesek de, burası kesinlikle bir turizm kasabası haline geldi. Mütevazı bir kasaba ama yine de turistik bir kasaba. Cranberry'nin tüm cazibesi *doğaya* odaklanmıştır - bir değil iki eyalet parkı, binlerce dönümlük gelişmemiş ormanlık alan ve biri Cranberry Falls State Park'ın içine gizlenmiş, diğeri ise büyük ve kalabalık şehir merkezi olmak üzere iki plaj. Aslında Cranberry'nin tüm şehir merkezi bu plajın etrafında gelişmiştir ve Jorge'nin mimarlık firmasından daha turistik mekanlara kadar kasabadaki işletmelerin yüzde yirmisi burada bulunmaktadır - dondurma salonları, iki rakip dilim pizza mekanı ve kasaba adının yanında eski tarz boyalı kızılıcıklar bulunan ucuz tişörtler ve anahtarlıklar satın alabileceğiniz birçok yer.

Cranberry'nin en büyük kilisesi olan Aziz Theresa Seyyahlar ve Gezginler Katolik Kilisesi bile dindarlar ve/veya meraklılar için bir turist durağı haline gelmiştir. Öncelikle bu isme ve Mecdelli Meryem'e adanmış gizemli bir tarikat söylentisine sahip. Nadia tüm bunları küçük kasaba dedikodusu olarak geçiştiriyor ama bu kilisenin hediyelik eşya dükkanında Mecdelli Meryem lamine aziz kartları, uzun dua mumları ve tablolar stoklamasına engel değil.

Ensemdeki teri siliyorum. Düşündüğümde çok daha fazla yürüyoruz. Korucu Patrick de sanki peşimizde zombiler varmış gibi bizi izliyor. Hepimiz sessiziz, o yüzden kafamı kaldırıp "Sanırım bugün yağmur yağabilir." diyorum.

"Evet," diyor Patrick. "Bu kara bulutlar buna işaret ediyor olabilir."

Göz kırpıyorum. Kulağa geldiği kadar kötü niyetli miydi? Tekrar deniyorum: "Koklayıp durduğum bu yosun kokusu da ne?"

Patrick'in omuzları gerildi. "Muhtemelen yosun yüzündendir. Bu ormanda. Bir ton yosunun olduğu yerde." Yani. Bu harika.

Laurel erkeklerle bir sorunum olduğunu ve her şeyin babamla başladığını söylüyor. Ben, Teal ve Sky'ın babaları aynı türden: genç ve Cranberry'den geçip giden. Annem bize sadece onların isimlerini bıraktı ve ben benimkine hiç ulaşmaya çalışmadım. Onu kafamda umursamayan - umursasaydı benimle iletişime geçmez miydi? - ve pislik biri - olmasaydı çocuğuyla iletişime geçmez miydi?

Sanırım erkeklerle bir sorunum var, ama bunun erkeklerin değil de benim sorunum olması aptalca, çünkü beni sürekli hayal kırıklığına uğratanlar onlar. Laurel onlara şans vermediğimi ve güvenmediğimi söylüyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bence onlara çok fazla güveniyor - kocası buna bir örnek.

Her neyse, Patrick o aptal yosun yorumuyla bana bir kez daha pislik yaptığında, bunu düşünmüyorum bile - sadece acının yeteneğime, bitkileri hissedenden, onlara kendi beyaz köklerim ve kendi yeşil damarlarım varmış gibi bağlı olan parçama dokunmasına izin veriyorum - ve tam ileride, Patrick ayağının altına bir ağaç kökü tarafından itilmiş olabilecek ya da olmayabilecek bir kayaya tökezliyor.

Erkeklerle sorunum olması umurumda değil. Bunu hak etmeyen biriyle henüz tanışmadım.

Bitki avı için şeride ulaştığımızda hafif bir yağmur çiselemeye başladı. "Tamam," diyor Patrick. "Unutma, kesmek istediğin bir bitki bulursan önce benim incelememe izin ver."

Ona Virginia Eyalet Parkı rehberinin neresinde Korucu Patrick'in kesimleri onaylaması gerektiğinin yazdığını sormaktan kaçınıyorum ve kendimi tam zamanında durduruyorum. Bu aptallık için endişelenmemize bile gerek yok. Etrafa baktığımda gördüğüm tek şey Nate'in Cranberry Rose için yetiştirmek istemeyeceği bitkiler. Ama yine de etrafta dolaşıyorum, Tenn'le birlikte yiyecek arıyormuş gibi davranıyorum, eğilip bir iki yaprağa dokunmak için duraklıyorum. Arada sırada Tenn bana bir bitki soruyor ve ben de ona bunun yaygın bir ot olduğunu, yetiştirilmesinin gerçekten zor olduğunu ya da koruma altındaki bir tür olduğunu ve Korucu Pislik'in muhtemelen onu korumak için kesicilerimizin önüne atlayacağını, bir bitki için hayatını ortaya koyacağını söylemek zorunda kalıyorum.

Gitmemizi önermeden hemen önce bir şey hissettim. *Yeteneğimle.*

Bunun nasıl bir şey olduğunu açıklamak zor, sanki biri adımı söylüyor, ama o kadar yumuşak bir sesle ki, kulaklarımla değil, saçlarımla, tenimle, karnımla duyuyorum. Sanki ağaçlar konuşamıyormuş ama ağaçlardaki hücreler konuşabiliyormuş gibi. Ağaçlardaki atomlar. Ağaçların içindeki atomların içindeki boşluk, benim içimdeki atomların içindeki boşlukla konuşuyor.

Sese doğru döndüm. *İşte orada*. Ormanın kenarında yağmurda pembe bir şey sallanıyor. Ona yaklaşıyorum.

Bu bir süsen. Mavi Bayraklı iris, bu bölgeye özgü ve bol miktarda var. Mavisi bol yani. Daha önce hiç böyle pembe bir tane görmemiştim. Önünde diz çöküp daha fazla ayrıntıya bakıyorum. Kenarları somon rengi, ama sonra yaprakların ortasına doğru beyaz, ince bir şeride ulaşana kadar soluyor. Daha önce bir ampul kataloğunda bu kadar güzel bir iris gördüğümünden bile emin değilim. İşte o zaman özel bir şey bulduğumuzu anlıyorum.

Yapmam gereken son şey bitkiden izin istemek. Garip olduğunu biliyorum ama bu özellikle benim için önemli çünkü bitkinin gövdesinden, yapraklarından ve taç yapraklarından bir nehir gibi akan bilinci hissedebiliyorum. Bunu hissetmek için bir yeteneğe ihtiyacınız olmadığına inanıyorum; tek yapmanız gereken bitkilerle vakit geçirmek. Ancak Batılılar çok uzun zamandır bilinci kendimizinkiyle ölçüyor ve diğer her şeyin bizim altımızda olduğu sonucuna varıyor. Bu zihniyet bizi çok uzağa götürmedi, bunu size söyleyebilirim.

Parmağımı pembesine doğru eğiyorum... ve o da karşılığında öne doğru eğiliyor, taç yaprağındaki bir su damlası parmağımın ucuna değiyor. Bu benim için izin demek.

"Uh. Hayır. O değil."

Arkamı döndüğümde Ranger Patrick, Amá Sonya'ya taş çıkartacak bir iğrenme ifadesiyle üzerimde yükseliyordu. "Affedersiniz?"

"Bu, hattın tam ortasında. Hatta bitkinin çoğu parkın içinde. Yani koruma altında."

Başımı sallıyorum. "Neden bu taraftan bir parça alamıyorum?"

"Çünkü bu bütün bitkiyi öldürür."

İrisleri işaret ediyorum. Dört ayak uzunluğunda bir yığın, beyaz rizomlar o kadar bol ki topraktan dışarı doğru büyüyorlar. Bu noktada, herhangi bir çiçek

çiftçi bunun ayrılması *gerektiğini* söyleyecektir. "Sen. . . bunun ne tür bir çiçek olduğunu biliyor musunuz?"

Bu samimi bir soru, çünkü ona bir irisi nasıl güvenli bir şekilde bölebileceğinizi ve bunun daha sağlıklı olacağını anlatmaya hazırlanıyorum. Ama kaşlarını çatıyor ve "Bak, sana ceza kesmeden önce o bitkiden uzaklaşmalısın" diyor.

"Hey, dostum." Tenn kollarını göğsünde kavuşturmuş yürüyor. Hava çok karanlık ve yağmurlu olduğu için dövmelerden herhangi birini seçemiyorum ne yazık ki. "Bak, daha önce ona bir salak gibi davrandığında, belki de bu adam kötü bir gün geçiriyordur diye düşünerek görmezden geldim. Ama bunun hiçbir mazereti yok. Ondan özür dileyeceksin."

"*Ondan* özür dilememi mi istiyorsun? *O* olduğu zaman ..."

O serseriler çene çalarken ben de koparabildiğim en küçük rizomu koparıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum cebime atarken.

"değil," diyorum, ayağa kalkıp keserek. "Sadece gitmeliyiz."

Korucu Patrick şüpheli görünüyor. İrisin yanına gidip onu inceliyor, ama adam başlangıçta onun bir iris olduğunu bilmiyorsa, bir köksapın artık bağlı olmadığı yeri tespit etmesine imkân yok. Bana döndüğünde "Bana ellerini göster" dedi.

"Aman Tanrım. Hayır."

Kollarını açmış bana doğru yürüyor. O saniyede Tenn öne atılıyor, yumruğu kıvrılıyor ve ben ona başımı sallıyorum. *Ben hallederim, bunu gözlerimle anlatmaya çalışıyorum.* Yumruğunu gevşetmiyor ama bir metre ötemde duruyor.

Patrick koluma uzandı ve ben de "Beni tehdit ettikten sonra bana saldıracak mısın? Patronun buna ne der?"

Patrick bocalıyor. "Sana saldırmayacaktım. Ben sadece-"

"Kollarımı tutup ellerimi zorla açacak ve bu sırada beni yaralayabilecek miydin? Bu bana pekâlâ saldırı olabilirmiş gibi geliyor."

"Sen lanet bir yalancısın." Bunu söylerken yere bakıyor.

Johnny Miller yeteneğimle tehdit ettiğim ilk adamdı. Bazı nedenlerden dolayı, bunu yapmak aklıma gelmedi -bacaklara sarmaşıklar sarmak,...

keskin bir dalı soluk borusunun üzerine açarak- ondan önce. Ama şimdi botanik şiddet ihtiyacıyla acıktım. Keşke Tenn burada olmasaydı. İç çekiyorum.

Gülümsüyorum ve ellerimi kaldırıyorum, bir sirkteki elebaşımıymışım gibi açık tutuyorum, avuç içlerim yukarıda ve boş. İkisini de kontrol ediyor - şansına sadece gözleriyle. "İşte. Bir kadına saldırmana gerek yok." Kollarımı indiriyorum. "Artık gitmeliyiz."

Patrick bana bakıyor ve nefes nefese kalıyor. Sonunda döndü. "Burada işimiz bitti. Hadi gidelim."

"Benimle aynı fikirde olduğun için teşekkür ederim Patrick," diyorum tatlı bir sesle.

Nefesinin altında *lanet olası kaltak* diye mırıldandığına eminim. Tenn'in tüm vücudu gerildi, sanırım bu da onu doğruluyor. Ondan sonra kadar yol boyunca sessiz kaldık. Patrick önünde duruyor, kollarını herkesin gördüğü en inek fedai gibi kavuşturmuş. Biz uzaklaşana kadar gitmeyeceği açık.

"İyi misin?" Arabalarımıza doğru yürürken Tenn usulca soruyor.

İçimden bir öfke fırtınası geçiyor. Tenn bugün nazikti, evet. Bana karşı iyiydi. Ama mesele şu ki, *güvende* kalmaya çalışıyorum. Ondan hoşlanmamaya çalışıyorum. Banka hesabım çift haneli rakamlarda olsa bile, Cranberry'den sonsuza dek kaçmamak için kalan küçük motivasyonumu korumaya çalışıyorum. Ve o bunu çok zorlaştırıyor.

Ne de olsa tutmam gereken bir söz var. Ve eğer şehirde olmazsam Teal'le barış yapamam.

Bu yüzden cevabım olması gerekenden çok daha sert oldu. "İyi misin?"

Yürümeyi bıraktı. "Uh-"

"Yani, onunla dövüşecek miydin? Gerçekten mi? Bir hiç uğruna bizi kovduracak mıydın?"

"Hiçbir şey değildi." Tenn'i ilk kez sinirli görüyorum. "Kavgacı bir pislikti. Nate bunu kesinlikle duyacak."

Alay ediyorum. "Hikayenin senin versiyonunda benim parlak zırlı şövalyem olacak mısın?"

Gözlerini bana dikti. "Daha önce hiç seni savunan biri olmadı mı? Hiç mi? Çünkü sana söylemeliyim ki, o kişiye bu şekilde teşekkür etmemelisin."

"Oh! Vay canına! Şimdi sana teşekkür etmemi istiyorsun." Ellerimi dua eder gibi birleştirdim. "Teşekkür ederim, Tenn. *Hayatımı* kurtardığın için."

Tenn gözlerini kırıştırıyor, uzun süre bana bakıyor. Bir nefes alıyor ve bakışlarının kıvrıkcık saçlarımda, yüzümde, ayaklarımda ve tekrar geriye doğru gezinmesine izin veriyor. Kısık bir sesle, "Senden nefret etmemi sağlamaya çalışıyorsun," dediğinde omurgamdaki bir ürpertiye bastırıyorum.

"Ne?"

"Senden hoşlanmamı istemiyorsun."

Beni o kadar iyi okudu ki, korkarım ellerime bakıp bitkilerle iletişim kurabildiğimi anlayacak, köprücük kemiğimde erkeklere güvenmediğimi görecektir, yanaklarımdaki çillerden Silvergurl0917 olduğumu okuyacak.

"Hayır. Bu öyle bir şey değil."

Ayağa kalkıyor ve Patrick'in yaptığı gibi elime uzanıyor, sadece nazikçe ve iğrenmeme rağmen tamamen hoş karşılıyor. Bütün elini elime doluyor ve nasırlı avuç içini vücudumun her yerinde hissedebiliyorum. "İyi misin? Ben ciddiylim."

Gözlerimi kapatıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Evet. Sadece yorgunum." *Her şeyden*, söylemiyorum.

Elimi bıraktı. "Farklı bir şey deneyeceğiz, sen ve ben."

"Oh?"

Arabasına doğru geri geri yürüyor, gülümsemesi kara gözlerini kırıştırıyor. "Evet. Çünkü senden çok hoşlanıyorum, Sage. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama senden gerçekten hoşlanıyorum."

Çünkü evet, eve dönerken ağladım. Erkeklerle, hayatımla ve Tenn'le yaşadığım hayal kırıklığına, beni en kötü anlarımda izleyen ve bir şekilde bunun ben olmadığımı bilen garip, hüzünlü-mutlu gözyaşları. Bundan daha iyi olduğumu bilerek. Ve bunun için beni yargılamıyordu.

"Sage. Teal'le barışmak zorundasın. Söz vermiştin." Sky'ın sesi nazik ama altında sabırsızlık var. Bana bu sözü verdirmesinin üzerinden bir hafta bile geçmedi. Neden bir mucize bekliyor?

İç çektim. "Onu Nate'le ben tanıştırdım. Bunun anlamı olmalı."

"Hayır. Eskisi gibi olmalı."

"Daha önce mi?" Keskin bir nefes çekiyorum ve ona dönüyorum. "Eskisi gibi olmalı, sen hayattayken." İnanamıyorum. "Zamanı geri almamı istiyorsun, böylece bana *"Hey, Sage, Cranberry Falls'a gelmek ister misin?"* diye sorduğunda Onun yerine evet mi diyeceğim? Ya da zamanı biraz daha geriye alıp o sabaha dönmem gerekiyor ki Nadia'ya, *'Hayır, Teal'in çöp yığınlarını temizlemek için bütün hafta sonu evde kalmayacağım'* diyebileyim. Böylece gerçekten de yürüyüşe çıkabilir ve ikinizin duyduğum en büyük aptallar olmanızı engelleyebilirdim?" Sky konuşmaya çalışıyor ama sözünü kesiyorum. "Hayır, cidden Sky. Siz ikiniz neden insanların düşüp ölmesini engellemek için *tasarlanmış* paslı kapıya tırmanıyordunuz? Sen *on altı yaşındaydın*. Teal *yirmi* yaşındaydı! Küçük çocuklar değildiniz. Neden bu kadar aptaldınız?"

"Bunu kendime her gün sormadığımı mı sanıyorsun?" Gökyüzü tersliyor. "Ağladığında senden başka kimsenin beni göremediği bu yeryüzü düzleminde lanet bir *hayalet* gibi dolaştığımı düşünmüyorsun. Kimsenin bana dokunamayacağı bir yerde. Kimse beni sevemez, duyamaz ya da-" Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Bunu neden yaptığımızı bilmiyorum. Bilmiyorum."

Teal, Gökyüzü düşerken beni çağırdığını söylüyor. Sage söylediği son şeydi. Onu iki yaşından itibaren ben büyüttüm. Bana hiç anne demese bile, annesi bendim. Bu yüzden onun çektiği acıyı duyunca kalbim bir annenin kalbinin kırılacağını hayal ettiğim gibi kırıldı. "Yapacağım Sky. Sadece bana dört günden fazla zaman vermelisin, tamam mı?"

Başını sallıyor. Perişan görünüyor ve keşke ona dokunabilseydim. Sarılabilmeyi.

Ellerimi saçlarında gezdirdim.

Saçları . . . "Gökyüzü. Saçın neden bu kadar uzun? Daha yeni doğum gününde kestirmiştin... bilirsin işte."

Yere bakıyor, bir dal alıyor. "Bilmiyorum. Neden bu kadar önemli?"

"Çünkü . . ." *Hayaletler yaşlanmaz.* "Bilmiyorum."

"Her Şey bulanıklaŐıyor. Yine soluyorum."

Beni uyarabildiği için mutluyum. Artık g zlerimi devirmek ya da aptalca bir soru sormak yerine, ona s ylediğim son Şey "Seni seviyorum" oluyor.

C mlemi bitiremeden gitti, ama umarım bu s zleri hayattayken olduğu kadar derinden hissediyordur. K  k bir çocukken ona "*Sana olan sevgim bu kadar b y k*". *T m evrenden daha b y k. Sonsuzluktan daha b y k.*

OceanofPDF.com

27 NİSAN 2001
14 YIL ÖNCE

Selam!

RainOnATennRoof: En sevdiğim Silvergurl'a merhaba;) Kız kardeşin seni hala rahatsız ediyor mu?

silvergurl0917: *her zaman öyledir, ama şükürler olsun ki son zamanlarda daha iyi.

silvergurl0917: hiç sorduğumu sanmıyorum, kardeşin var mı?

RainOnATennRoof: Hayır, sadece benim.

silvergurl0917: omg bu kulağa cennet gibi geliyor

RainOnATennRoof: Evet, güzel olabilir. Ama şimdi olduğu gibi, ailem ve onların saçmalıklarıyla, bazen keşke benimle birlikte bunu yaşayan başka biri olsaydı diyorum.

silvergurl0917: çok mantıklı. kardeşlerim olmasına rağmen daha küçükler ve her şey için bana bakıyorlar. bu çok yorucu ve keşke yardım edecek başka biri olsaydı.

RainOnATennRoof: Kulağa bundan çok daha sert geliyor lol.

silvergurl0917: hayır, kim daha çok acı çekiyor gibi bir şey değil. bu önemli değil. sadece ... bilirsin, .

RainOnATennRoof: Biliyorum. O kadar çok şey alıyorsun ki... Nasıl oldu da hala tanışmadık? Yüz yüze yani.

Silvergurl0917: , sanırım teyzemin beni çağırdığını duyuyorum.

Hayır Silvergurl. Hemen kaçma. Lütfen sadece düşün, tamam mı?

RainOnATennRoof: Bu yaz annemle uzaklara gideceğim ve AOL'ye giriş yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Sadece iletişimde kalmak için başka yollar düşünüyordum.

Silvergurl0917: Benimle buluşarak mı?

RainOnATennRoof: :) numaranı almak. seninle tanışmak. vs.

Bunu bir düşün. Tek istediğim bu.

RainOnATennRoof: Bugün neyi fark etmediniz?

silvergurl0917: :) bakalım. teyzemin tamalelerinin ne kadar güzel fark etmedim çünkü kardeşlerim hepsini yedi. gerizekalılar.

RainOnATennRoof: Pislikler.

RainOnATennRoof: Başka bir şey var mı?

silvergurl0917: fark etmedim .. . vay canına. az önce pencereden baktım ve ay çok büyük!! ve sarı!! ve şu anda tam bile değil. bunu kesinlikle fark etmedim

Hey, ben de görebiliyorum. Çok güzel.

silvergurl0917: o ayın altında olmamız, aynı anda ona bakmamız hoşuma gidiyor, biliyor musun?

RainOnATennRoof: Yakında belki birlikte bakarız. şahsen;) silvergurl0917: bunu düşünüyorum. :)

RainOnATennRoof: Tek istediğim.

HAZIR BULUNAN

Uyanık olduğu her anı yeni erkek arkadaşıyla geçiren biriyle ilişkiyi onarmak zordur. Bu abartı değil. Teal gecelerini buradan çok Nate'in evinde geçiriyor. Üstünü değiştirmek ve işe gitmek için eve koşuyor, ancak Nate'le birlikte Nadia'nın ya da onun evine geri döndüklerinde yemek pişirip yiyorlar ve muhtemelen sevişiyorlar ve ertesi gün her şeyi yeniden yapıyorlar.

Yani, anlıyorum. Nate'le ben olsaydım, ben de onun zayıf, kaslı kalçasına bağlanmak isterdim. Ama bu saçma olmaya başladı. Sonunda onu yalnız yakaladığımda tam üç gün geçmişti. "Selam," diyorum bir öğleden sonra, Tenn'le bitki avından dönerken. Kirli ve terliyim ve ilk iş olarak üst kata çıkıp duş almayı planlamıştım ama onun çay içtiğini görünce önce bir fincan kahve yapmaya karar verdim. "Nasıl gidiyor?"

"Tamam."

"Nate nasıl?"

"Onu her gün görmüyor musun?"

Sertçe nefes alıyorum. Neden böyle davranıyor? Neden söylediğim her şeyi ona karşı bir saldırı olarak algılıyor? Uzun ve yavaş bir nefes veriyorum ve diyorum ki, "Hayır. Çoğu zaman saha çalışması yapıyorum."

"Oh." Çayına üflüyor. "Bilmiyordum."

Çünkü sormadın. Çünkü hiç sormadın. Johnny Miller ve Ranger Patrick gibi insanlara söylemek istediğim sözler neden bu kadar kolay geliyor bilmiyorum. Kız kardeşimle, teyzemle ve Laurel'le... ısırdığım için dilimin sürekli kanamaması şaşırtıcı. "İyi görünmenize sevindim."

Teal o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, beni yine görmezden geleceğini düşünüyorum ama sonra derin bir iç çekiyor. "Sage, şunu keser misin? Seninle benim aramda işler iyi gitmeyecek. Bir daha asla, tamam mı? O zamandan beri ..." İkimizin de cümleyi kafamızda bitirmemize yetecek kadar uzun bir süre kendinden geçiyor. *Sky öldüğünden beri değil.* "Kes şunu." Bana doğru bir el sallıyor.

Kısa bir süre etrafıma bakıyorum, belki Sky bana yardım etmek için çıkar diye. Teal bana en son böyle davrandığında O geceyi tekrar düşünüyorum. Hatta bu mutfakta. Johnny'yi bırakması için ona yalvarırken tek ışık, mikrodalganın sıcak ışıltısı, onun ve benim kenarımızı aydınlatıyordu. Bir şekilde Sky hakkında, Cranberry Falls'ta yürüyüşe çıkmaya karar verdikleri gün hakkında kavga etmeye dönüştü. Teal'in sözleri, Nadia'nın Día de Muertos için astığı parlak renkli Meksika bayrakları gibi hâlâ etrafımızda asılı duruyor olmalı. *Orada olman gerekiyordu. Orada olman gerekiyordu ama olmadın ve şimdi o öldü.*

Aslında benim de orada olmam gerekiyordu. Teal ve Sky'ın tek başlarına yürüyüş yapmalarına neredeyse hiç izin vermezdim çünkü sadece onlar olduğunda nasıl olabileceklerini biliyordum.

Ama o sabah Sky'a anlattıklarımın hepsi doğruydı. Nadia ilk iş olarak bana, "Mija, bugün kızların odalarını toplar mısın? Okul ödevleriyle çok meşguller. Eminim çok memnun olurlar."

Demek istediği, *Cumartesi gününü Teal'in odasını temizleyerek geçireceksin. Tam bir çöplük çünkü Teal çamaşır yıkamaktansa şiddetli bir fırtına çıkarmayı tercih eder. Ben de onunla uğraşmaktansa bokunu temizlemeyi tercih ederim.*

Teal'in odasının halini gördükten sonra -yatağın yanındaki komodinin üzerine yığılmış tabaklar, bir çöp yığınının takılmadan içeri giremeyeceğim gerçeği- şey. Bu yüzden Sky'a gelemeyeceğimi söyledim.

Sadece ben değildim. Teal hep öyle olduğunu söyler ama değildi.

Bu yüzden bana bir kez daha benim hatam olduğunu söylediğinde, bunun peşini bırakamazdım. Karşılık olarak söylediğim sözler kaçtı ve biber ışıkları gibi parıldadı: *Nadia o gün odanı temizlemek için evde kalmamı söyledi çünkü o tam anlamıyla bir çöplükte yaşamayı seviyordun. Ve biliyor musunuz? Suçlama oyununu ben de oynayabilirim. Çünkü tek bir bulaşık yıkamayacak kadar tembel olmasaydın Sky hâlâ hayatta olurdu.*

Ve bum. Yumruğu. Ağzıma. Her yer kan oldu.

"Denememin nesi yanlış?"

"Bu aptalca." Ayağa kalkıyor, yüzünü bana dönüyor ve o geceki yerimizin neredeyse aynısındayız; ben buzdolabının önündeyim, o ise kollarını açık kapı çerçevesinin yanında kavuşturmuş. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Pençelerini ve dişlerini çıkararak karşılık vermeden önce birini ancak bu kadar çok yere yıkabilirsiniz. Sanırım bu da o zamanlardan biri, çünkü "Nate senin öfke problemini biliyor mu?" diyorum.

Geri çekildi. "Affedersiniz?"

"Nate senin gerçekten-" Fırtınanın yaklaştığı pencereden dışarı bakıyorum. "Gerçekten huysuz mu?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Omuz silkiyorum, yarı sıkılmış gibi davranmaya çalışıyorum. "Bir gün onu havaya uçuracaksın.

Ona zarar vermek. Onu önceden uyarmanız gerekmez miydi?"

Teal'in yumrukları o kadar sıkı ki titriyor. "Aman Tanrım, *neden* hala buradasın? Bunu *benimle* mi ilgili yapmaya çalışıyorsun? Sanki etrafındaki *her şeyi* mahvetmiyorsun."

"Bunu yapan gerçekten ben miyim?" Bana tekrar vurma fikri çok çekici gelmeden önce uzaklaşıyorum.

Tenn'le şehir dışında Dale'in bir arkadaşına ait bir arazide buluşmamız gerekiyor. Teal'in hayatımı gereğinden fazla zorlaştırmasının yanı sıra, Tenn ve ben bütün hafta boyunca ilgi çekici hiçbir bitki bulamadık. İrisleri saymazsak tabii. O hala bir sır çünkü Nate'in, bir park bekçisinin beni tehdit etmesine rağmen onu toplamamı kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum, bekçi bir pislik olsa bile. Onu Virginia çamuruyla karıştırılmış torbalanmış toprakla pişmiş toprak bir saksıya koydum ve fesleğenlerin yanındaki küçük uzun pencere pervazıma bıraktım.

Bunun dışında elimiz boş döndük. Nate'in bizi gönderdiği yabani yerlerin ya geliştiğini, her bitkinin bir saniye bile düşünülmeden yok edildiğini ya da şu veya bu nedenle satılamayan güzel, bitkilerle dolu olduğunu görmek oldukça cesaret kırıcıydı. Arazinin adresinin önüne kamyonetimi park ettiğimde bu yer de bana farklı görünmüyor. Daha şimdiden fidanlarla, şimşirlerle, karahindibalarla, altın başaklarla ve dağ naneleriyle dolu olduğunu söyleyebilirim. Hepsi de iyi bitkiler, ama eğer tamamen şifalı bitkiler sunan bir fidanlık değilseniz, karahindibayı satmak zor.

Tenn sadece bir dakika sonra arkamda beliriyor. Üzerinde tişört, kot pantolon ve Converse'iyile arabasından inerken yutkunuyorum. Dövmeleri görüldüğünde yutkunuyorum. Hemen bakışlarımı kaçırıyorum. Park bekçisiyle geçirdiğimiz o harika zamandan beri kollarını açmamıştı. Bu da kendime gelmem gerektiği anlamına geliyor. Karnımı ve dizlerimi hissettiğimde, elini kot pantolonundan aşağı kaydırıldığını düşünebilirsiniz - ya da benimkinden.

"Selam," diyor gülümseyerek. "?" "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Güzel."

Pazartesiden beri işler böyle. Benimle farklı bir şey deneyeceğini söyledi. Sanırım "farklı", son derece nötr-sıkıcı, hatta küçük konuşmaların tutarlı bir patlaması. Yani, kavga etmiyoruz. Bu iyi bir şey. Ama çeşitlilik adına neredeyse istiyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" "Elbette."

O ve ben rutinimiz haline geldiği üzere biraz dolaşıyoruz. Kendisi de bitki tanımlama konusunda iyiye gidiyor, bu yüzden artık teyit için beni nadiren çağırıyor.

Ayağım sert bir şeye çarptığında amaçsızca yürüyordum. Aşağıya baktım, bir taşı. Dikdörtgen bir taş, toprağa yarı gömülü ve onu aramaya başladığım anda daha fazlasını görüyorum. Bir zamanlar burada bir şey olduğunu gösterecek kadar çok. "Tenn!" diye sesleniyorum. Dönüyor ve bana doğru koşuyor. "Bu mülk neydi?"

"Violet Earhart'ın mıydı? Dale'in bir arkadaşının mı? Yüz yıldan fazla bir süredir ailesinde olduğunu söyledi."

İşaret ediyorum. "Bunu görüyor musun? Burada bir ev vardı. Ya da öyle bir şey." Taşa doğru eğilip elimi üzerinde gezdiriyorum. Tenn de aynısını yapıyor, kalçalarının üzerine yaslanıyor. Yukarı bakıyorum, ne kadar yakın olduğumuzu görünce gözlerimi kırıştırıyorum - gözlerinin bu parlak günde ne kadar hafif görüldüğünü anlayabiliyorum, pencere kenarındaki karabuğday balı gibi. Söz konusu gözler dudaklarıma bakıyor ve gözlerini kırıştırıp boğazını temizliyor.

Ben de boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Biliyor musun, bence bu işi yanlış yapıyor olabiliriz," diyorum ona. "Tam olarak bunun gibi şeyler aramalıyız." Kollarımı açıyorum. "Eski evler. İnsanların bahçeleri ve avluları olan eski yerler. Burası bir şeylerin yeniden yeşermeye devam ettiği ya da uzun ömürlü bir çok yıllık bitkinin hala ayakta durduğu yerler olabilir."

Başını sallıyor, gözleri takdirle üzerimde geziniyor. "Şehirde sürü eski yer var."

"İnsanların yiyecek yetiştirmiş olabileceği her yerde, bilirsiniz. Eski zaman çiftçileri ve bahçıvanları, genellikle bol miktarda çiçek de bulundururlardı. Zekiydiler. Ne kadar çok arı-"

"Daha iyi tozlaşma." Başını salladı ve ayağa kalktı. Bir eli sol kolumda, diğeri omzumda, kalkmama yardım ettiğinde bayılacak gibi oluyorum. "Pekâlâ. Önce şu harabeleri kontrol edelim. Sonra da sezonun geri kalanı için yeni bir plan yaparız. Çünkü senin fikrin olağanüstü."

Biraz kızarmış olabilirim. "Kulağa hoş geliyor."

Taşların çizgisini takip ediyorum ve bu beni bir şeyler hakkında düşünmeye sevk ediyor. Mesela. . . vay canına. Burada yüz yılı aşkın bir aile tarihi var. Bu taşların içinde biri belki de tüm hayatı boyunca yaşamış. Anneleri tarafından tatlı bir hikayeye yatağa yatırılmış olabilirler. İlk aşklarıyla bu iki ceviz ağacının arasında evlenmiş olabilirler, etrafta mumlar, alacakaranlığı Sonunda kendi bebeklerini kucaklarına aldılar. Bu güneşin altında durup sevgilileriyle birlikte güneşin batışını izlemişler, belki de gökyüzünde akik kurdeleler gibi uzanan turuncu, pembe ve mor suluboyalara hayret etmişlerdir. Burada mı durdular, *tam burada*, şu anda durduğum yerde mi?

Bu taşların barındırdığı hikâyeleri düşününce tüylerim diken diken oluyor. Ve işte o zaman onu görüyorum.

Uzun bir çalı, ama sert bir yağmur ya da rüzgar ya da her ikisi birden onu devirmiş gibi yana doğru büyüyor. Ve o kadar alçakta dev bir koyu menekşe çiçeği var ki, eğer böyle renk patlamaları aramasaydım, onu kaçırdım.

New England aster. Ana köküne doğru uzandım, çok büyüktü. Bu *eski* bir aster. Uzun ömürlü, çok yıllık, doğu bölgesine özgü ve nadir değil, ama Cranberry Rose kataloğunda, onu az önce düşündüğüm gibi bir hikayeye bağlarsak? Ayrıca yerli olması, kelebeklerin gözdesi olması ve şifalı olması? En çok satan. Kolayca.

"Tenn!" Ben seslendim. Ona gösterdiğimde, hayatımda gördüğüm tüm gün doğumlarını geride bırakan kocaman, güzel bir sırtışa bürünüyor. Bana ya da daha fazlasına sarılmak ister gibi bakıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum ve gözlerim kollarına kayıyor. Yarım kollu, siyah ve kahverengi mürekkepli, sepya bir fotoğraf gibi daha sıcak renklerin ipuçlarını taşıyor. "Mantar mı?"

"Ne?" diyor. Sonra aşığı bakar. "Ah, evet. Eski bir yiyecek arama kitabından."

Yumuşaktırlar, mürekkep ve iğneden ziyade suluboya ve fırça ile yapılmış gibidirler. Mantarların bazı kapakları kırmızı, bazıları kahverengi, çoğı beyaz. Bir tanesi tilki pençesine benziyor belki de, bir diğeri deniz yosunu, beyaz ve o kadar narin ki, ona çok yakın nefes alsam, bileğinin kıvrımından önceki o noktaya, dalgalanacakmış gibi hissediyorum.

Ne yaptığımın farkında değilim. Az önce muhteşem, eski bir aster bulmuş olmanın heyecanı hala içimde, ona doğru uzanıyorum ve parmaklarımı uzanmış ön kolunun üzerinde, eski moda illüstrasyonların üzerinde kaydırıyorum. Dokunuşumla tüyleri diken diken oluyor ve yutkunmaya benzer bir ses çıkarıyor. "Özür dilerim." Geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Malzemeleri getireyim mi?"

Başını sallıyor, nefesi biraz ağırlaşmış olabilir. "Elbette."

Çantalarımızı güzel, güzel kesimlerle doldururken bir daha dokunmuyoruz.

şehir

merkezindeki iki rakip dilim pizza mekanı. Dürüst olmak gerekirse, her iki mekanın pizzası da benim için tamamen aynı tada sahip - çıtır köşeli, çiğnenebilir New York tarzı kabuk, sarımsaklı kırmızı sos ve peynir. Acayip lezzetli. Ancak Moonshine, on beş dolar ve üzeri siparişlerde üç adet bedava galeta veriyor ve Laurel ile ben de bunu bir fırsat olarak değerlendirecek kadar karbonhidratla motive olmuş durumdayız.

Bar tarzı bir masada oturuyoruz, vitrin camına bakıyoruz, elimizde katlanmış biberli pizza dilimleri. "Eee?" Laurel diyor ki. "Lisedeyken evlenmeyi düşündüğün adamın yanında çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bilemiyorum. Lisedeyken evlenmeyi düşündüğün kişiyle çalışmak zorunda kalsaydın nasıl olurdu bir düşünsene."

"Evet, ama lisede çıktığım herkesle evleneceğimi sanıyordum. Tim Warner, Deborah Wright."

"Alexa Ramirez."

"Oh, elbette. Ama sanırım o artık bir polis, değil mi? Onunla çalışmak zorunda kalsaydım gerçekten çok tuhaf olurdu."

"Belki de polis araçlarının fotoğraflarını çekmek için işe alınırsınız. Polis araçlarının?"

Gülüyor. "Kulağa düğünlerden bile daha sıkıcı geliyor. Ve konuyu değiştirmeyi bırak. Ciddiyim. Bana işin nasıl olduğunu anlat."

"Daha bir haftadır çalışıyoruz. Anlatacak pek bir şey yok." Laurel kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Yani bana onun ne kadar ateşlendiğini bir kez bile fark etmediğini mi söylüyorsun? Söyleyecek *bir* şey bile yok mu?"

Pizzadan kocaman bir ısırık alıyorum, acele etmiyorum. Çünkü, evet. Tenn lisedeyken muhteşemdi, ama şimdi büyüdü... bıçak gibi keskin çenesindeki o kirli sakalla. Kalçaları, çömeldiğinde ya da yürüdüğünde kot pantolonunun üzerinden kas çizgilerini görebileceğim kadar kalın ve kaslı. Nate'in ofisindeki o ilk gün gördüğüm göğüs kılları ya da kesilmiş kollarına kazınmış botanik mantar resimleri. Oraya dokunduğumda irkilmesi, sanki parmaklarımın sıcaklığıyla onu şok etmesi. Sanki daha önce hiç dokunulmamış gibi.

Yutkunuyorum. "İyi. O daha ateşli."

"Sana söylemiştim!" Elindeki ekmek çubuğunu yüzüme doğrulttu. "Dikkat et! Neredeyse burnumu yağlayacaktın."

Sesini alçaltıyor. "Bahse girerim Tennessee Reyes'in burnuna yağ sürmesini istersin."

Kıs kıs gülüyorum. "Aman Tanrım. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." "Ben de, ama kulağa iğrenç geliyor, değil mi?"

"Öyle." Gülüşmemiz bittikten sonra yumuşak bir sesle, "Jorge'yle işler daha iyi mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Hâlâ sürekli çalışıyor. Geçen gün içeri girdim, telefonla konuşuyordu ve beni görünce yüzü korktu ve veda etmeden telefonu kapattı."

"Bu bana şüpheli geliyor."

"Şüpheli ama kesin bir kanıt değil."

"şey bu mu? Sağlam kanıt mı?"

Kesinlikle başını sallıyor. "Bu olmadan ona bir şey söyleyemem, değil mi?" "Peki onu bulursan ne olacak?"

Laurel pencereden dışarı, önümüzden yaya olarak geçen insanlara bakıyor. Uzun siyah saçlarını balerin topuzu yapmış ve klasik kırmızı rujunu sürmüş. Yüksek belli, asitle yıkanmış şort, beyaz bir bluz ve botlar onu Bilmiyorum. Kendinden emin. Güzel. Jorge Jones için fazla iyi, hile yapmıyor olsa bile.

Sonunda, çok alçak sesle, "Onun kışını boşayacağım" dedi.

Gözlerimi açtım. "Gerçekten mi? Çift danışmanlığı yok mu?" "Tabii ki hayır. Bunu bir daha atlatamayacağımı zaten biliyorum."

Gülümsüyorum ve omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Seninle gurur duyuyorum, boo." "Evet. Umarım iş o noktaya gelmez."

O kadar kasvetli görünüyor ki hemen ayağa kalkıyorum. "Biliyorum." İçkimi alıp vişneli Sprite'ımın son yudumunu içiyorum. " gel. Pahalı ev dekorasyonu mağazalarına gidelim ve deniz feneri yatak ve kahvaltınızı zihinsel olarak tasarlayalım."

Laurel taburesinden zıplamadan önce plastik bardağını bana doğru kaldırarak kadeh kaldırıyor. "Kalbime giden yolu her zaman biliyorsun."

' her şeyi mahveden şeyin onun huysuzluğu olduğunu ima etti. Ondandır özür dilemek istememe rağmen dilemedim. Ne telefonla, ne mesajla, ne de başka bir şeyle. Çünkü düşündüğümde, hayatım boyunca özür dileyen hep ben -ve *sadece* ben- oldum. Küçükken Nadia zorladığı için özür diliyordum, şimdi büyüdüm ve tamamen alışkanlıktan kaynaklanıyor. Tek olmaktan yoruldum. Herkesin, durmaksızın yağın dolunun ağırlığı altındaki bir bitki gibi eğilip bükülmesini beklediği kişi olmaktan yoruldum, böylece kötü ve kaba olmaya devam edebilecekler. Bitkiler kırılmadan uzun süre böyle eğilemezler, insanlar da öyle.

Bu yüzden sabah Nadia saçmalamaya başlayıp bana "Teal onunla kavga ettiğini söyledi" dediğinde, normalde yaptığım gibi

Nadia'nın sonunda bana Teal'le barışmamı söylemesini beklerdim.

Bunun yerine, "Teal büyürken kendi pisliğini temizleseydi her şey ne kadar farklı olurdu hiç merak ettiniz mi?" diyorum.

Nadia ondan sonra bana tek bir kelime bile etmedi. O zamandan beri de onu görmedim.

Tüm bunlardan sonra, bu Cumartesi şaşırtıcı olmayan bir şekilde evde yalnızım, geçen yılın Cranberry Rose kataloğunu karıştırırken tost makinesinde pizza artıkları var. Telefonum çaldığında, tanımadığım numaraya kaşlarımı çatıyorum.

Farklı bir şey yapmaya hazır mısınız?

Cevap veremedim başka bir mesaj . Bu arada, bu Tenn.

Kalbim üçlü takla atıyor. Ne demek istiyorsun, farklı bir şey mi? Meşgul

müsün?

Etrafıma bakıyorum. Ben, saten pijamalarım. Pizzam fırında cızırıyor. Tek şirketim, çalıştığım yerden kalma eski bir bitki ve tohum kataloğu. Hayır, pek sayılmaz.

Güzel. Otuz dakika sonra Ateş Dağı'nda buluşalım mı?

Elbette.

OceanofPDF.com

L Ateşböceği Dağı, Cranberry Falls Eyalet Parkı ile Pine Stone Gölü'nü çevreleyen orman arasında tek başına olmasına rağmen, bir dağın eteğindeki inişli çıkışlı bir tepe gibidir. Zirveye otuz dakikadan kısa bir çıkabileceğiniz kadar kısa ve zirveye çıktığınızda Cranberry şehir merkezini parıldayan altın ve gümüş kürelerden oluşan bir takımyıldızı olarak görebileceğiniz kadar yüksek. Elimde çay bardağımla vardığımda Tenn beni zirveye götürüyor.

Oraya vardığımızda, yürüyüşten nefes nefese kalmış bir halde, çantasından bir battaniye çıkarıp serin, çiğ nemli çimlerin üzerine seriyor. "Burası rahatmış," diyorum, Tenn'e muhtemelen onun nefis kokusunu alacak kadar yakinken nasıl oturacağımı merak ediyorum ve sonra bir şekilde kendimi kaybediyorum.

Bu yoğun gecede zar zor görebildiğim bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Sonra battaniyenin üzerine uzanıp onu okşuyor. "Hadi, Bitki Fısıldayıcısı."

En uca oturuyorum, bacaklarım çimlerin üzerine eğilmiş. İkimiz de şehir manzarasına bakıyoruz. Küçük arabaların farları sahil boyunca soluk sarı çizgiler çiziyor.

Boğazını temizliyor. "Brené Brown diyor ki-"

"Dur ." Bir elimi kaldırdım. "Az önce Brené Brown mı dedin?"

"Evet. Hiç duydun mu?"

"Adını duymuş muydum?" Nadia'nın mutfak dolabında sakladığı bir yığın Brené Brown kitabını düşünerek homurdanıyorum. "Beyaz kadın ruhaniliği üçlüsünün bir parçası."

"Öyle mi? Diğer ikisi kim?"

"Elizabeth Gilbert ve Glennon Doyle, tabii ki."

"Onları hiç duymadım."

"Sen-" diye kendimi durduruyorum. "Asıl soru şu: Brené Brown'ı nereden biliyorsun? Onun çalışmalarını isteyerek okuyacak tek bir cishet erkek bile düşünemiyorum."

Uzun süre sessiz kaldı ve ben kırıcı bir şey söylediğimden korktum. Ama sonra "Annem bana birkaç kitabını verdi." dedi.

"Ah." Battaniyeye yaslanıp yakınlaşma riskini göze alıyorum. Sanırım Earl Grey'in kokusunu alabiliyorum, bu da vücuduna tehlikeli bir şekilde yaklaştığım anlamına geliyor. Oh, pekala. Roma'dayken.

"Her neyse, Brené Brown diyor ki ..." Cebinden birkaç kağıt çıkarıyor. "Savunmasız kalmak, bağlantıyı deneyimlemek istiyorsak almamız gereken bir risktir."

Omurgam biraz tuhaf hissediyor, sanki o sarı farlardan biri kafatasımdan ayaklarıma doğru inmiş gibi. "Bağlantıyı deneyimlemek istediğini mi söylüyorsun?" Yutkunuyorum. "Benimle mi?"

"İşimizi doğru yapmak için buna mecbur olduğumuzu söylüyorum. Devam edemeyiz ..." Duraklıyor. "Şimdiye kadar olduğu gibi kafa kafaya veremeyiz."

Bu, bilmesine izin vermediği bir nedenden ötürü ona hırladığımı ve hırladığımı söylemenin gerçekten güzel bir yolu. Çayımdan bir yudum alıyorum. "Yani ... baştan mı başlıyoruz?" Acaba böyle bir şeyi başarabilir miyim? On beş yaşındayken ona aşık olmamışım gibi davranabilir miyim? İki yıl sonra beni hiç incitmemiş gibi davranabilirsem, son sınıfı ve daha sonrasını sanki ölmüş gibi onun yasını tutarak geçirdim.

"Brené Brown ne diyorsa onu yapmalıyız. Savunmasız olmalıyız." "Huh," dedim. "Bu kulağa hiç de zor gelmiyor."

İğnelemeyi seziyor. "Zor değilse kırılabilirlik değildir."

"Tamam." Çayımı yudumluyorum ve son güneş ışığının mürekkep siyahı gökyüzüne karşı çivit mavisi bir çizgi oluşturduğu yere bakıyorum. "Nasıl yapacağız o zaman?" *Yapacağız.* Öksürüyorum. "Savunmasız ol, demek istiyorum."

"Şey, bunu düşünüyordum ve muhtemelen en iyi yol birbirimize sırlarımızı anlatmaktır."

Şimdi öksürüğüm gerçek oldu. "Um." Nefes alıyorum. "Sırlar mı?"

Sesindeki alaycı sırıtışı duyabiliyorum. "Anlatmak istemediğimiz bir şey yok.

Tamam mı? Sakin ol, Bitki Fısıldayıcısı."

Sakin ol. Tenn Reyes ona sırlarımı anlatmamı istiyor. Hepsi bu. "Tamam, önce sen."

"Bu adil. Daha önce kimseye söylemediğimiz bir şeyi paylaşarak başlayalım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Alt dudağımı ısıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Elbette." "Endişelendiğini duyabiliyorum."

"Endişelenmiyorum."

Elini benimkinin üzerine koyuyor -sadece bir anlığına, ama yeterince uzun. Elime yakın olmayan yerlerde sıcak ve karıncalanma hissetmeme yetecek kadar uzun. "Unutma, söylemek istemediğimiz hiçbir şey yok."

Başımı salladım. "Anlatmak istemediğimiz bir şey yok."

Arkasına yaslanıyor, silueti üstümüzde beliren birkaç yıldızla aynı hizaya geliyor. Ellerini kaldırırsa, evrenin orkestra şefi gibi görünecek. "Daha önce kimseye söylemediğim bir şey ..." Duraklıyor. "Annem öldüğünde iki hafta boyunca yataktan çıkmadım."

"Tenn. Aman Tanrım." Dizlerimin üzerinde doğrulup elimdeki bardağı çimlerin fırlattım. "Annen mi öldü?"

"Evet. Gerçi uzun zaman önceydi." Duraksıyor. "Onu tanıyor muydun?" Sesinde bir umut var, muhtemelen bu habere neden bu kadar sert tepki verdiğimi anlamamasından kaynaklanıyor.

Onu tanı mıyordum ama ona taptığını biliyordum. Dünyada en sevdiği yemeğin annesinin spagettisi ve sarımsaklı ekmeği olduğunu ve her yaz kıyamete hazırlanır gibi mantar avına çıktıklarını biliyordum. Nadia gibi kitapları sevdiğini, Cranberry Falls sahilinden deniz kabukları topladığını, küçük bir çocukken ona yabani ot ve çamur karışımı bir "parfüm" yaptığını ve onu bileklerine sürüp sanki Chanel No. 5'i sıfırdan hazırlamış gibi davrandığını biliyordum.

Çoğu zaman onun tek ebeveyni olduğunu biliyordum ve iki hafta boyunca yataktan çıkmamasına şaşmamalı. Ben de öyle yapardım.

"Hayır, özür dilerim. Onu tanı mıyordum. Yine de bu çok korkunç. Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

Nefes nefese kalıyor ve bu konuda konuşmanın onun için zor olduğunu söyleyebiliyorum. "Bir anevrizmaydı. Hiç acı hissetmediğini söylediler. Bir saniye buradaydı. . . sonra. Gitmiş."

Bir süre hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ama sonunda ağzımdan bir şeyler çıkmaya başlıyor. "Çok ağır başladın. Bir keresinde akşam yemeğinde tam boy iki paket beyaz çedarlı Cheetos yediğimi kimsenin bilmediğini söyleyecektim."

Gülüğü çok güzel. İçinden bir şarkı gibi patlıyor ve battaniyenin üzerine düşüyor. "Bu da sayılır. Ağır olmasına gerek yok."

"Yine de eşit derecede savunmasız hissettirmiyor." "Eşit olmak zorunda değil. Bu bir yarışma değil."

Yine de biraz hafif tarafta kalıyoruz. Bana mantar avından ve sonrasında çorba ve ev yapımı ekmek yapmaktan bahsediyor. Ona kız kardeşlerimden, küçükken isimlerimizin nasıl bir manzara oluşturduğunu düşündüğümüzden bahsediyorum - Adaçayı, Deniz Mavisi ve Gökyüzü. "En utanç verici anın nedir?" diye sorduğunda, bir kavgada kimin kazanacağı konusunda tartışıyorduk -Fırtına mı yoksa Zehirli Sarmaşık mı?

Aklıma hemen bölüm başkanı Gregory ve onun dağınık, karanlık yatak odası geliyor. "Pas."

"Gerçekten mi? O kadar kötü, ha?"

"Evet. Aslında en kötüsü bu." Bu noktada, battaniyenin üzerinde Tenn'in yanına uzanıyorum. Aramızda bir insanın sığabileceği kadar boşluk var ama bazen -güldüğünde, konuştuğunda ya da nefes aldığı anda olduğu gibi- o kadar yakın hissediyorum ki sanki bana dokunmadan dokunuyor gibi. Yüz yüzeyiz ve bu neden ortaya çıkıyor bilmiyorum ama çıkıyor. "Kız kardeşimin hayaleti bana musallat oluyor."

Başını kolundan kaldırıyor. "Ne dedin sen?"

"Kız kardeşim. On altı yaşındayken bir yürüyüş kazasında öldü."

"Tanrım."

"Evet." Titrek bir nefes alıyorum. "Cranberry Şelalesi'ndeki kayalıklardan birinden düşmüş. Haftalarca cesedini aradılar ama sanırım doğa şartlarına yenik düştü." Omuz silkiyorum, sanki Sky'ı asla düzgün bir şekilde gömemeyecek olmamız beni yıkmamış gibi. "Her neyse. Onun hayaleti . . . İnanır mısın bilmem ama

Hayaletler, ama sanırım bu yüzden bu savunmasız, çünkü belki de deli olduğum sonucuna varacaksınız." Şimdi saçmalıyorum. "Ama onun hayaleti ... Sky ... hayatına devam etmesi gerektiğini söylüyor. Bunu yapabilmesi için de benden nefret eden diğer kız kardeşim Teal ile barışmam gerekiyor."

"Kız kardeşin için üzgünüm, Bitki Fısıldayıcısı." Sesinde içten bir keder var.

"Teşekkürler."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bende deli olduğunu düşünebileceğiniz bir tane var" dedi.

"Öyle mi? Vampir gibi mi?"

Gülüyor ve sıcak nefesini ön kolumda hissedebiliyorum. "*Kaçan biri* gibi."

Kalp bölgemde bir şey beni rahatsız ediyor. "Sen mi? Kaçan biri mi var?"

"Tabii. Çok eskiden bir arkadaşım." *Arkadaş* kelimesini duyduğumda rahat bir nefes almak üzereydim ki bunu yüzüme çarptı: "Lisedeyken hiç AOL'a girdin mi?"

Oh. Oh Tanrım. "Elbette. Ben ve kız kardeşlerim

hepimiz öyleydik." "IM falan yaptınız mı?"

Kıkırdıyorum ve bunu sıradan bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyorum. "Elbette."

"Evet, on altı yaşımıdayken bir gece biri bana mesaj attı. Bizim okula giden biri. Konuşmaya başladık. Zeki ve komikti ve her zaman söyleyecek doğru şeyi biliyordu."

Bu kızın suratına bir yumruk atmak istiyorum, aslında o ben olsam bile. "Oh?"

Duraklıyor, sanki daha fazla bir şey söylemek ister gibi. Ama onun yerine şöyle diyor: "Ama irtibatı kaybettik. Beni hayalete çevirdi diyebiliriz." Bu bir yalan değil. Yaptığı şeyden sonra onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Ta ki şimdiye kadar, güzel bir yaz gecesinde onunla bir battaniyeyi paylaşırken, sanki bir şekilde evreni yönetiyormuşuz, aytaşı gezegenler ve güneştaşı yıldızlar parmaklarımızın ucunda dönüyormuş gibi hissediyordum, tam da burada, Ateşböceği Dağı'nın tepesinde.

Yer değiştiriyor ve battaniyenin biraz altımdan çekildiğini hissediyorum. "Her zaman onun kim olduğunu bulmaya çalışmak istemişimdir. Hâlâ Cranberry'de olup olmadığını görmek için. Belki onunla tekrar konuşurum."

"Mm-hmm. Evet. Mantıklı."

Bir an sessizlik oldu -benim için rahatsız edici, belki de onun için arkadaşça. Sonra bana doğru döndü, kaşlarını kaldırdı. "Hey. Biliyor musun, aynı sınıftaydınız. Sen ve bu kız."

"Öyle miydik?"

"Evet." Hızlı ve derin bir nefes alır. "Bir fikrim var." Uh-oh.

"Var mı?"

"Ya onu bulmama yardım edersen?"

Silvergurl0917'nin gerçek kimliğinin ... olduğunu açıklamak için internette hafiyelik yaptığımı ve özel dedektifler tuttuğumu hayal ediyorum. Sage Flores. "Sen . . . yardımımı mı istiyorsun?"

"Belki ben de sana yardım edebilirim. Kız kardeşinle barışmak mı istiyorsun? Diğer kız kardeşinin hayaletine yardım etmek için mi?"

"Evet.."

"Ya sana yardım edersem?"

Başımı salladım. "Nasıl yapabildiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama ..." Yüz ifadesi o kadar umut dolu, *o kadar* sevecen ki, ardından gelen sözcükleri durduramıyorum. "Yani, sanırım." Sky'ın hayatına devam etmesine ne kadar çabuk yardım edebilirim, Cranberry'den o kadar çabuk uzaklaşabilirim. Tek istediğim bu, değil mi?

Tenn parlak bir gülümsemeye boğuldu ve o kadar heyecanlı görünüyor ki ayağa fırlamak zorunda kaldı. Elimi çekerek ayağa kalkmama yardım ediyor. "Tamam, o zaman bir planımız var. Ben senin hayaletine yardım edeceğim. Sen de hayaletimi bulmama yardım edeceksin."

"Bir hayalet anlaşması," diyorum. "Bu Brené Brown için yeterince savunmasız mı?" Kıkırdıyor. "Bence onaylardı."

Eğer ihmal ederek yalan söylediğimi biliyorsa, hayır.

Sıkmam için elini uzatıyor. Ve ben istemesem de, sanki bir ip kolumu yukarı ve dışarı çekiyor, sanki ona dokunma şansı kötü niyetle yapılan bir anlaşmadan daha önemliymiş gibi.

Elim onun eline ulaşır ulaşmaz ve o beni kavrar kavramaz, arkasında yanıp sönen bir ışık fark ediyorum. "Vay be, ateş böceği var!"

Dönüyor. "Bu yıl erken çıktılar demek? Ya da biri öyle sanırım."

Şimşek böceğini, evrenin yıldızların yaşamlarını görmesi gerektiği gibi izliyoruz, son bir kez yanıp sönene ve sonra yok olana kadar.

OceanofPDF.com

11 MAYIS 2001
14 YIL ÖNCE

Silvergurl0917: Yaz için nereye gidiyorsun?

RainOnATennRoof: Size de iyi akşamlar :)

RainOnATennRoof: Santo Domingo'ya gidiyorum. Annem ve ben amcamla kalacağız.

İnterneti yok mu?

RainOnATennRoof: Hayır, var, birkaç gün önce kontrol ettim, ama Earthlink. Ne yazık ki AOL sohbeti yok.

Tamam.

RainOnATennRoof: Bunu düşündün mü? Buluşacak mıyız?

Evet silvergurl0917: Hazır
değilim.

RainOnATennRoof: Oh.

silvergurl0917: çok üzgünüm. sadece bunu her düşündüğümde panik atak geçirip kusacakmışım gibi hissediyorum.

RainOnATennRoof: Isırmadığımı biliyorsun, değil mi?

RainOnATennRoof: Seni asla incitmem.

Biliyorum.Bu sadece

RainOnATennRoof: Konuyu değiştirelim.

silvergurl0917: oh

silvergurl0917:

tamam

silvergurl0917: Annen Santo Domingo'dan mı?

RainOnATennRoof: Hayır, o burada doğdu. 2. nesil. Benim babam da öyle. Ama ikisinin de ailesi Dominikli.

RainOnATennRoof: Dinle. Hazır olmadığını biliyorum ama yine de çok üzgünüm. şu anda iyi bir arkadaş değilim.

RainOnATennRoof: Sanırım gitmeliyim, Silvergurl. Umarım iyi bir gece geçirirsin.

silvergurl0917: hayır hayır hayır bekleyin lütfen. lütfen

silvergurl0917: bunun buluşmayla aynı şey olmadığını

biliyorum ama silvergurl0917: 943-4246

RainOnATennRoof: Bu senin numaran mı? Gerçek numaran mı?

silvergurl0917: bu pazar saat 10:45'te olacağım yer burası eğer tam olarak o saniyede aramak isterseniz (aksi takdirde başka biri)

RainOnATennRoof: Vay canına.

silvergurl0917: yüz yüze görüşmekle aynı şey olmadığını biliyorum ama

RainOnATennRoof: Hey. Telefonda konuşmak istediğine emin misin? Silvergurl0917:

Evet, .

Tamam. Pazar günü saat 10:45'te seni arayacağım.

RainOnATennRoof: Sesini duymak için sabırsızlanıyorum.

RainOnATennRoof: Bu yazı atlatmamı sağlayacakmış gibi bir his var içimde:)

HAZIR BULUNAN

Bugün öğle yemeğinden sonra yıkılacak bir evde Tenn ile buluşmam gerekiyordu. Acele ediyordum, yemeğimi çabucak bitirmeye çalışıyordum ki

Laurel.

Telefonu açtığımda "Hey, kadın," diyorum. Cevap duyduğum tek şey hiperventilasyon. "Laur? Ne oldu?"

"Arabamdayım. Townhall otoparkında." Sesi ağlıyormuş gibi geliyor.

"Ne oldu?" "Hiçbir şey! En azından şimdilik."

"Laurel. Ne haltlar burada? Tamamen durumdayım." "Sana ihtiyacım var, Sage. Çabuk gelebilir misin?"

"Yola çıkıyorum." Ocağı -yarısı pişmiş makarna ve peynirimle birlikte- kapattım, anahtarlarımı aldım ve kendimi kapıdan dışarı attım.

Garajın tepesine çıkmam biraz zaman aldı ama Laurel'in sedanının yanına yanaşıp arabadan atladım ve aceleyle arabasının yolcu tarafına geçtim. "Ne oldu?" Arabaya bindiğimde sordum.

Yüzü pembe ve gözleri şişmiş. Üzerinde büyük, yırtık pırtık bir tişört, eşofman altı ve parmak arası terlik var. Eğer bundan Jorge sorumluyorsa, ben-
"Ben Jorge."

Evet. Bugün bir cinayet işlenecek. "O ne yaptı?"

"O ..." Büyük, titreyen bir nefes alıyor. Elini tutuyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Her Çarşamba, öğle yemeği için Merida'ya gidiyor."

"Tamam..."

"Burası yeni bir yer. Venezuelalı. Sözde Virginia'daki en iyi arepalar." Başını sallıyor. "Her neyse, internet bankacılığına girdim. Öğle yemeklerini öyle öğrendim. Bir yıldır falan kontrol etmemiştim, çünkü Jorge'nin faturalarla ilgilenmeyi sevdiğini biliyorsun."

Kontrolü seviyor, demek istiyorum ama demiyorum.

"Ve o resepsiyonist işe alındığından beri her Çarşamba, Merida için bir ücret alınıyor. Ve her seferinde neredeyse yüz dolarlık bir çek. Bazen bunun üzerinde."

"Bir öğle yemeği için çok fazla."

"Ben de öyle düşünmüştüm. I . . . Menüye baktım. En pahalı yemekleri neredeyse kırk dolar. İçki içmiyorsa, başka ne olabilir ki?"

Başımı salladım. "Ve bugün
Çarşamba." "Bugün Çarşamba."

"Restorana gittin mi?"

"Ben yapmadım. Ben sadece ... bana bak. Buraya bir anda geldim. Bilmiyorum. Öfke sanırım. Ama park ettiğimde donup kaldım, ağlamaya başladım ve duramadım. İşte o zaman seni aradım."

Elini sıkıyorum ve sonra bırakıyorum. "Seninle restorana gelmemi ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Bilmiyorum, Sage. Ne yapacağım ... eğer ..." Şimdi yine ağlıyor. Çantamı arıyorum ve küçük bir paket mendil bulunca ona bir tane uzatıyorum.

"Ne yapacağım?" diye soruyor ama cevap veremiyorum. Çünkü . .

. "Laur . . . Oradaki Jorge mi?"

"Kahretsin! İşte bu! Çabuk! Saklanın!"

O ve ben çömeliyoruz, başımızın üst kısmı pencerelerin hemen üzerinde, böylece görebiliyoruz.

"Bu mu ..."

"Evet. Bu Cynthia Peterson."

Birbirlerinden oldukça uzakta duruyorlar. Uygunsuz görünmüyor. Ve Laurel'e gerçekten yardım etmek istiyorum. Güzel arkadaşımın o bok parçası için ağlamayı bırakmasını istiyorum. Bu yüzden teori üretmeye başladım. "Bak. Belki öğle yemeği için bir müşteriyle buluştu ve yemeklerini ısmarladı. Belki Cynthia yardıma gelmiştir. Bak, onlar bile ..." Bir kolunu Cynthia'nın beline dolayınca sesim kesildi. ". . . Dokunuyor."

Cynthia kolunu Jorge'ye doluyor ve arabaya doğru öylece yürüyorlar. Cynthia gülüyor ve sonra Jorge yüzünü onun boynuna bastırıyor. Öpüyor mu? Burnunu mu sokuyor? Buradan anlayamıyorum ama bu ayrıntı olmasa bile ne olduğu gayet açık.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Laurel koltuğundan aşağı kayar, ellerini gözlerinin üzerine kapatır. "*Lanet* olası aptal dolandırıcı, beni aldatıyor, hem de böyle uluorta? Kasabada kaç kişi biliyor? Kaç kişi arkamdan gülüyor bana?"

"Onunla yüzleşecek miyiz?" Jorge'ye bunu ödetebileceğim tüm yolları hayal ediyorum, minibüsümle onu iyice ezmekle başlayarak.

"Hayır. Hayır. Önce düşünmem gerek."

Jorge ve Cynthia arabasına binip uzaklaşıyor, yavaşça yanımızdan geçip gidiyorlar ama bir kez bile bakmıyorlar. Sanırım dünyada bu iki pislikten başka kimse yok. Laurel'e dönüyorum. "Şu anda neye ihtiyacın var?"

İç geçiriyor, yumruklarını kıvrıp açıyor. "Sanırım deniz fenerini ziyaret etmeliyim. Ve biraz yalnız kalmalıyım."

Onu en tepede, içinde kayalar gibi, gezegenler gibi çalışan tüm bu kederle aşağıya bakarken düşünüyorum ve soruyorum, "Kötü bir durumda değilsin, değil mi? Fiziksel olarak kimseye zarar vermek istemiyor musun? Kendin de dahil mi?"

Laurel gözyaşlarının arasından bana gülümsüyor. "Ben iyiyim, Sage. Emin olduğumda burada olmana sevindim."

"Onu bir ağaca bağlayıp işkence etmemi istemediğine emin misin?"

"Bunun dünyadaki en kötü fikir olmadığını kabul etmeme rağmen ..." İç çekiyor.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bunu düşünmem lazım. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini."

Başımı salladım. "Yine de bana ihtiyacın olursa ..." "Biliyorum.

Orada olacaksın."

Mülke giderken mimarlık bürosunun önünden geçerken, aynalı camın içini görmeye çalışarak gözlerimi kısıyorum. Jorge gibi insanların ... Johnny Miller gibi ... neden sözde sevdikleri insanları yere incittiklerini anlamıyorum. Yani, Jorge'nin tek eşlilikten *açık*. Bir parçası sikini sonsuza kadar kendine biliyor olmalı. Öyleyse neden Laurel'la evlenmek için yalvardı? Neden zamanını harcasın?

geldiğimde Tenn ön bahçenin çitine yaslanmış, gözleri endişe dolu. "Hey," diyor ben dışarı atladığımda. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle mi? Neden olmasın ki?"

"Yirmi dakika . Mesajlarımı görmedin mi?"

"Oh." Kaşlarımı çatıyorum, telefonumu cebimden çıkarıyorum. Ondan gelen dört mesaj var. "Özür dilerim. Aptalca bir gün geçirdim."

Bir an için bana baktı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kalın, siyah kirpikleri bugün fazladan kıvrık görünüyor ve o kirpiklerin dudaklarımda nasıl bir his uyandıracağı hakkında kısa, aptalca bir düşünceye kapılıyorum. Sonra kendimi durduruyorum. *Kim* birinin kirpiklerini öpmeyi hayal eder ki? Başımı sallıyorum. "Ben böyle iyiyim."

Sen öyle diyorsan öyledir dercesine bir kaşını kaldırıyor ve sonra bana kapıyı açıyor.

Arazi çok küçük, ön ve arka bahçeden ibaret. Banka bu evi sonbaharda yıkacak ve Nate'e önceden bitkileri kurtarması için izin verdiler.

"Güller," diyor Tenn, işaret ederek.

Böceklerin yediği bitkilere bakıyorum, çoğu ölü kahverengi dallar. "Knockout'lar. Bunlar modern, miras güller değil."

Birkaç pembe çiçekten birini seçip burnuna götürüyor. "Vay canına. Hiçbir şey gibi kokmuyor."

"Doğru. Bazen bir bitkiyi bir şey için yetiştirdiğinizde ... boyut, renk, hastalık direnci ... başka bir özelliğini kaybedersiniz. Modern laleler ve petunyalar da buna iyi bir örnektir. Hiçbir şey gibi kokmuyorlar."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Tenn soruyor. Küçük verandaya yaslanıyor -ya da ondan geriye kalanlara, her neyse. Bu ev muhtemelen bir zamanlar şirindi, ama son birkaç yıl içinde çatısı çöktü, pencereleri çatladı ve Virginia sarmaşığı sürekli olarak geri kalanını canlı canlı yiyor.

"Neyi biliyorsun?"

"Tüm bu bitki şeyleri."

"Oh." Bakımsız çimenlerden bir yabancı menekşe kaldırıyorum, nadir bulunanlardan biri, soluk mor renkli. "Ben bir botanikçi olacaktım. Bir zamanlar."

Küçükken kız kardeşlerimle yaptığımız bir anlaşmaydı. Nadia her zaman yeteneklerimizi ortaya çıkarmamamız gerektiğini ama onları paylaşabileceğimizi söylerdi. Dünyayı daha iyi hale getirmek için paylaşacağımızı düşündük. Ben bir botanikçi olacak, nesli tükenmek üzere olan türleri kurtarmak için dünyayı dolaşacaktım. Teal meteorolog olacak, kuraklık ve orman yangınlarını tedavi edebilmek için yeteneğini nasıl kontrol edeceğini öğrenecekti. Sky ise vahşi yaşam rehabilitatörü olur, hayvanları sakinleştirerek onları iyileştirmesine izin verirdi.

"Ne oldu?"

İç çekiyorum. "Kız kardeşim öldü. Artık evde olamıyordum, yüzden üniversiteyi bıraktım ve bir süre karavanımda yaşadım, hayatımı anlamaya çalıştım." Nadia'nın sürekli ağlama sesine nasıl dayanamadığımı düşünüyorum. Teal'in Sky'ın ölümü için beni suçlamasını bir saniye daha dinleyemezdim. *Hediye ne olacak?* Bütün eşyalarımı minibüse tıktırdığımda Nadia sormuştu. *Vazgeçtim*, dedim ona. Söylemediğim şey, bitkilerle iletişim kurmanın artık aynı şeyi hissettirmediydi. Bu hediye, kız kardeşlerimle paylaştığım ve dünyada başka kimseyle paylaşmadığım tek şeydi. Yani, tabii ki Nadia bir şeyler *biliyor* ve Sonya da zaman zaman hayaletleri hissedebildiğini itiraf ediyor. Ancak çocukluğumuz boyunca beni, Teal'i ve Sky'ı birbirimize en çok bağlayan şey en derin ve en güzel sırrımızdı - gerçek anlamda sihirli olduğumuzdu. Sky öldükten sonra uzun bir süre bu sihirle bağlantı kurmak doğru gelmedi.

Bu yüzden Nadia birkaç hafta önce saksı saksı fesleğenle geldiğimi görünce çok şaşırdı. Gerçek şu ki, ondan vazgeçemezdim. En azından sonsuza kadar.

"Minibüsünde mi yaşıyordun? Belalı."

Henüz çiçeklenmemiş altın başakların üzerine eğilirken ona gülümsüyorum. "Evet. Lisedeyken takı yapmaya kafayı takmıştım. Genelde tel işi yapardım ama dünyada içinde kaybolabildiğim tek şeydi, anlıyor musun?" *Seninle AIM'de konuşmak dışında.* "Her neyse, Philly'nin dışında beni yanına çırak olarak alan bir metal ustası buldum. Temple'da öğretim görevlisiydi ve çıraklığımın ortasında vefat etti. Bir dizi garip tesadüf sonucu onun işini aldım ve yaklaşık beş yıl boyunca gümüşçülüğe giriş ve balmumu döküm dersleri verdim."

"Sonra istifa mı

ettin?" "Bütçe

kesintileri."

"Ah."

Biraz irkiliyorum, çünkü ben ayak seslerini duymadan bir şekilde tam önüme gelmişti. O ... şey. Sadece büyük. Elimde olmadan kollarındaki dövmelelere bakıyorum, pazularının kıvrımından kalın omuzlarına doğru ilerliyor. O da beni inceliyor, gözleri

Kulaklarıma, ellerime, sonra tekrar boynuma baktı, bir kez -sadece bir kez, sorgulamama yetecek kadar hızlı bir şekilde- göğsüme baktı ve homurdandı: "Mücevher takmıyorsun ama."

"Oh." Bir adım geri atıyorum. "I . . . Şey, işimden ayrılmak biraz travmatikti. İşimi *seviyordum*. Yani, her şeyini seviyordum. Öğretmenlik bomba gibi bir şeydi. Ve bütün gün bir stüdyoya erişimim olduğu gerçeği ... Öğle tatillerimde bile tasarım yapıyordum. Sonlara doğru, okulun aşağısındaki küçük butikte sergilenmek üzere labradorit ve beyaz bronzdan oluşan ilk mücevher serimi geliştirişiyordum ve sonra, bilirsiniz, patronum beni işten çıkardı ve kirayı ödeyemedim ve ..." Saçmalamaya başladığımı fark ederek sözümü kesiyorum. "Oradaki tüm eşyalarımı henüz boşaltmadım. Ne projelerimi, ne de malzemelerimi. Mücevherle ilgili hiçbir şey üzerinde çalışmadım. Tanrım. Aylardır. Her neyse, şu anda takmak bir yana, parçalarıma bakmak bile zor."

"Anladım." Bir kez daha boynuma bakıyor. "Annem vefat ettiğinde bana kalan tek şey kitaplarıydı. Babam değerli olan her şeyi sattı ve geriye kitaplar kaldı. Ve yaklaşık bir yıl boyunca onları okumaya cesaret edemedim. Onları düşünmek çok acı veriyordu." Yutkunuyor. "Sonra bir tanesini elime aldım ve duramadım. İki ya da üç ay içinde hepsini okudum. Ve *çok fazla* kitap vardı."

"Çok fazla Brené Brown?"

Gülümsüyor, yüzü aydınlanıyor. "Biraz." Parmaklarıyla kolumu okşuyor ve sanki tenime dokunuyormuş gibi hissediyorum, tenim karıncalanıyor. "Sen de tekrar işine döneceksin. Bu gerçekleştiğinde, benim kitaplarım gibi olacak."

"İş arkadaşlarıma Brené Brown'dan rastgele alıntılar yapmaya mı başlayacağım?" Sırıttıyor. "Yine sevdiğin bir şeyin içinde kaybolacaksın."

Bu konuşma biraz yoğun. Kendimi biraz uzaklaştırmak için eğilip bir menekşe daha alıyorum ama ayağa kalktığımda başım zonkluyor. Şakaklarıma dokunuyorum, irkiliyorum.

Uzun bir süre bana baktı. "İyi misin?"

"Ben-" Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ben iyiyim. Bugün öğle yemeğini atladım ve sanırım

."

"Yemek yemedin mi?"

Başımı salladım. "Ailevi bir acil durum vardı." Laurel'ın ailesi, yani bu yalan değil. "Yolun aşağısına gidip bir hamburger almamın sakıncası var mı? On dakika sürer."

Başını sallamaya başlar ama kendini durdurur. "Daha iyi bir fikrim var." Başını arabasına doğru eğiyor. "Hadi gel."

"Hadi ama ne?"

"Hadi sana biraz yemek verelim, Bitki Fısıldayıcısı." "Ama ne hakkında-" Evi işaret ediyorum.

El sallıyor. "Her zaman geri gelebiliriz." Onu Patron'a kadar takip etmem için eliyle işaret etti.

Kollarımı kavuşturdum. Neden bilmiyorum ama Tenn'in Mustang'ine binmeye karar vermek . . . geri dönüşü olmayan bir şey gibi geliyor. Şu anda olduğu gibi, karanlık, vahşi ormanın kenarındayım. İçinde gizemli şeyler var. Hazine. Bir periler çemberi, kenarları ateş ışığıyla aydınlanmış, beni dansa davet ediyor. Ve tehlikeler. Altın tozlarıyla çevrili, insana ait olmayan mistik ayak izleri.

Ve kolayca arkamı dönüp yeni ve belki de korkunç ya da belki *de değerli* bir şey hiç olmamış gibi davranabilirdim, tam orada, nadir bir mücevher gibi avucumun içinde. Tanzanit ya da turuncu bir safir parçası gibi, bir fener kadar parlak, parmak uçlarımda hemen ötesinde yüzüyor.

Geri dönebilirdim. Gidip Pal's'tan bir hamburger alabilirdim. Eve gidip peynirli makarnamı bitirebilirdim.

"Sage. Hadi gel." Bana çekici, çarpık bir gülümseme veriyor, gözleri kırışıyor. "Seni beslememe izin ver."

"

Kamyon mu?"

"Gözleriniz sizi yanıltmasın." Tenn yolun kenarına, gölün hemen önüne park ediyor. "Cranberry'deki en iyi tacolar."

"Belki de tek taco'dur. Holy Guacamole birkaç yıl önce kapanmamış mıydı?" On yıldan fazla bir süre Cranberry'deki tek Meksika restoranıydı, sonra sahibi Milagros, Nadia'nın arkadaşlarından biri, Arizona'ya emekli oldu. Şu anda bir hırdavatçı olduğuna eminim.

"Deniz kenarındaki barbekü yerinde taco satıyorlar."

Yüzümü buruşturdum. "Jack's Grill'de mi? Beyazların tacos'u demek istiyorsun." Gülüyor. "Evet. Gerçekten hiç lezzetleri yok, değil mi?"

"Ora son gittiğimde keçi peynirli ve çiğ mısırlı bir tane yaptıklarına eminim." Ürperdim.

"Nasıldı?"

"O boku sipariş ettiğimi mi sanıyorsun? O gece bütün bir böğürtlenli burbon pirezola yedim, çok teşekkür ederim."

"Koca bir pirezola rafı, ha?" Bana gülümsüyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyor. "Evlen benimle."

"Kapa çeneni," diyorum, boynumdaki ya da yanaklarımdaki pembeliği görmemesi için arabanın kapısını hızlıca açıyorum.

Oaxaca peyniri ve misket limonu serpilmiş avokado dilimleri ile doldurulmuş iki adet karartılmış tavuk taco sipariş ediyorum. Yanında tereyağı, krema ve peynirle ıslatılmış bir dilim ızgara mısır. Tenn bir biftek quesadilla kapıyor ve ikimize de su getiriyor ve suyun hemen üzerindeki piknik masasına oturuyoruz.

Bu göllere Tanrı'nın elleri denmesinin nedeni, göllere isim verme gücüne sahip beyaz bir yerleşimciye Michelangelo'nun *Adem'in Yaratılışı* tablosunu, Tanrı'nın tembel, sivri, soluk elini ve Adem'in buna karşılık olarak işaret eden kendi elini hatırlatmış olmalarıdır. Biri daha büyük, diğeri daha küçük el olarak bilinse de, hangisinin hangisi olduğunu asla hatırlayamıyorum. Her iki durumda da Cranberry'deki en popüler göllerdir. Şu anda bile, haftanın ortasında gün ortasında, insanlar her yerde, mor ve kırmızı havlular, sarı çizgili plaj şemsiyeleri, Subway sandviçleri, Coronas ve keklerle dolu mavi soğutucularla kumları süslüyorlar.

"Aman Tanrım, bu çok güzel," diyorum ağızım dolu bir şekilde. "Sana söylemiştim. Bu gerçek sabor. Gerçek ajo y chile."

"Real carne, también." "Sí."

Gülüyor.

"Dominik yemekleri ?"

Quesadilla'dan bir ısırık yutuyor. "Dominikli olduğumu nereden biliyorsun?"

Kahretsin. Bunu bilmemem gerekiyordu, değil mi? Bana on yıl önce söylemişti... O RainOnATennRoof iken ve ben Silvergurl0917 iken. "Uh ..bana söyledin mi? Küçük bir kasaba mıydı? Hatırlamıyorum. Özür dilerim, ben-"

"Hayır, sen iyisin. Sadece insanların bu konuda bu kadar net olmalarına alışık değilim. Bu şehirdeki çoğu insan benim Siyah olduğumu varsayıyor ve onları düzelterek Siyah ve Latin olduğumu söylemem gerekip gerekmediğini asla bilemiyorum. Alınacaklar mı ya da başka bir şey yapacaklar mı? Ya da bunun *mümkün* olduğunu anlayıp anlamayacaklarını. Onlara ne diyeceğimi asla bilememem berbat bir şey, ne zaman ..."

"Varsayımlarda bulunanlar onlar olduğunda."

"Evet." Omuz silkiyor. "Her neyse. Dominik yemekleri. Annem pek fazla yemek yapmazdı. Betty Crocker ve Nigella Lawson'ın yemek kitaplarından bir sürü yemek yapardı. Spagetti yerdik, coq au riesling yerdik."

"Mantar çorbası yapmışsın."

"Ah, evet. Her yıl yazdan kışa mantar çorbası yapardık. Sana daha önce de söyledim, taze ekmek yapardı, sanki bütün gün mayalanmaya bırakmış gibi. Arada bir pollo guisado con tostones yapardı-"

"Mmm . . ."

"Ve bazen hafta sonları, brunch için mangu yapardı." "Mangu mu?"

"Plátanos püresi, yumurta, kızarmış et ve peynir."

"Aman *Tanrım*, kulağa hoş geliyor."

"Öyleydi. Öyleydi." Ağzını peçeteyle sildi. Sonra gözleri parlıyor ve bana dönüyor. "Hey. Bir fikrim var."

"Öyle mi?" Benim de bir fikrim var, Tenn'in beni sahile götürmesi, bir soğutucu dolusu tost ve çorba. Ya da beni eve götürüp coq au rivers ya da her ne dediyse onu pişirmek. Onun yemek masasında yemek. Mum ışığında. Yatakta.

"Kız kardeşinle barışmak hakkında."

Teal'den bahsedilince içim içime sığmıyor. Dışarıdan ise gülümseyip kaşlarımı kaldırıyorum ve "Öyle mi? Devam et." diyorum.

"Hepiniz yemekler yemiş olmalısınız. İşlerin iyi olduğu zamanlardan kalma yemekler.

Artık yapmadığınız şeyler."

Yavaşça başımı salladım.

"Evet..."

"Ya ona sürpriz yaparsan? Ya en sevdiği yemeği yapsaydın?"

Fırından bir tabak peynirli enchiladas çıkardığımda Teal'in yüzündeki mutluluğu düşünüyorum. Nedense bu çok zor. Yemeğe tükürdüğünü ya da tüm tepsiyi alıp pencereden dışarı fırlattığını hayal etmek çok daha kolay. "Bunu deneyebilirim. Bu hafta sonu." Aklıma gelen diğer fikirlerden çok daha iyi.

"Hayalet durumunuz için planınız akşam yemeği. Benim hayaletime gelince..." Cebinden bir not kâğıdı çıkarıyor. "Eskiden konuştuğumuz zamanlardan hatırladığım birkaç şeyi yazdım." Bana uzattı.

- bir ton küçük kardeş
- bir sokak lambasının yaşıyor (ya da eskiden yaşıyordu)• St. Theresa'ya gitti (?)
- benden bir yaş küçük (c/o '04)• güldüğünde homurdanıyor

"Bir ton erkek ve kız kardeş mi?" Sesim inanılmaz geliyor. Eskiden Tenn'e hayali kardeşlerim olduğunu hiç söylemediğimi biliyorum.

Omuz silkiyor. "Çok sık 'kardeşlerim' derdi, ben de öyle düşündüm. Ve sürekli onlarla ilgilenirdi. O kadar meşguldü ki sanki bin tane varmış gibi geldi."

Kulağa doğru gibi geliyor. Ve şimdi sık sık "kardeşler" dediğimi hatırlıyorum, çünkü iki küçük kız kardeşim olduğunu açıklarsam bir şekilde benim olduğumu anlayacağından korkuyordum. "Tamam." Tekrar karta baktım. "Ve bir sokak lambasının yanında yaşıyordu. Bu gerçekten daraltıyor, Tenn."

Homurdanıyor. "Aklıma gelen her şeyi yazdım. Daha fazlası geldikçe ekleyeceğim." "St. Theresa'ya mı gitti?"

"Bir keresinde oradayken onu aramama izin vermişti."

"Öyle mi?" Yüz yüze görüşme teklifini reddetmiştim ve büyük hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Ve parçamı ona sunmak istedim,

Bu kısım kilisenin telefon numarası ve orada olacağım bir saat olsa bile, böylece gerçek sabit hattımı vermek zorunda kalmazdım.

Bir anda oraya ışınlandım. Etrafımdaki duvarlar ahşap kaplama, halı bir zamanlar mavi ya da mor olabilir ama zamanla çamur grisine dönüşmüş. Raflardaki kitapların başlıkları şöyle: *İsa Direksiyona Geçiyor: Modern Zamanlarda Katolik Merhametinin Yirmi Bir Hikayesi*. Sesi o kadar derinden geliyor ki telefon titriyor. *Bu benim Silvergurl'um mu?* diye soruyor. *Ben Silvergurl'um,* diye karşılık veriyorum kıkırdayarak. Onun sesi beni olduğumdan daha da gergin yapıyor, din eğitimi müdürünün ofisinde bir çocuktan gizlice telefon alıyorum.

"Evet. Gitmeden önce beş dakika kadar konuştuk. Ama çok gülerdi. Ve gülüşlerinden birinde, o-"

"Snorted."

Şimdi gülüyor. "Çok ."

Değildi. Eve gittim ve ağladım; çok utanmıştım. "Peki bununla ne yapmamı istersin?"

"Siz de 2004 mezunusunuz, değil mi? Biraz düşünüp bu kriterlere kimlerin uyabileceğini görebilir misin? Ya da bir yıllığa bakar mısın? Ben de baktım ama benden bir önceki sınıftan pek kimseyi tanıımıyordum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim."

"İşte." Altın harflerle kabartılmış kalın lacivert bir kitap çıkardı. Cranberry Lisesi, 2003, son senesi. "Belki sende yoktur diye benimkilerden birini getirdim."

"Teşekkürler. Açıkçası yıllıklarımın nerede olduğunu söyleyemem." Nadia'yı tanıyorsam, kitap raflarından birinin üzerinde, diğer yüzlerce kitabın, mumların ve taşların altında duruyordur. Bana uzattıktan sonra göz gezdiriyorum, aslında hiçbir Geve bakmıyor ya da okumuyorum. "Tenn, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey." Bakışları o kadar hızlı dudaklarıma kayıyor ki, gözümü kırpmış olsaydım kaçırırdım. Arkamı dönmek zorundayım yoksa tüm düşünce akışımı kaybedeceğim.

"Onu bulmayı neden bu kadar çok istiyorsun?"

Sertçe nefes alıyor, sonra yüzünü göle dönüyor. Gerçekten mükemmel bir göl günü. Su o kadar durgun ki, cilalanmış bir Paraiba parçası gibi görünüyor.

Turmalin. Gökyüzü krem şanti ve pamuk şeker gibi bulutlarla dolu, bana kelebek bezelye çayını hatırlatan bir maviye karşı.

"Ben de üniversiteyi bıraktım," diyor sonunda. "Hiç bitiremedim. Bu annemin kalbini kırdı. Eğitim, benim için istediği tek şeydi. Ve ..." İç çekiyor. "Sanırım ben de senin gibi biraz dolaştım. Barmenlik yaptım, batıdaki mağaralarda tur rehberliği yaptım. Sedona'da bir turist dükkanında Himalaya tuzu lambaları sattım." Gülümsüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. "Eve gelip gözlerinde o kalp kırıklığını görmek hoşuma gitmiyordu. Ona okulun bana göre olmadığını söyledim - en azından o zaman. Ama o bunu duymaktan hoşlanmadı."

"Hayal edebiliyorum," diyorum usulca.

"Bu yüzden eve gidişlerim giderek azaldı. Ve sonra o-şey. O öldü. Bir ay kadar sonra, onunla mutlu olduğumuz zamanları hatırlamaya çalıştım, birbirimizle gerçekten çok mutlu olduğumuz zamanları. Son sınıftaydık. Bir kızla konuşuyordum. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, acaba onu bulursam bunu tekrar yaşayabilir miyim diye merak ediyorum."

Göz kırpıyorum. "Neyi geri alacaksın?"

Bana bakıyor, gözlerimin içine. "Her şey yoluna girecekmiş gibi hissetmek." Omuz silkiyor. "O hissi özlüyorum. Hem de çok."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sonra gözyaşlarım tekrar içime akmaya başladığında nefes alıyorum. "Evet. Ben de."

W Kocasını bir otoparkta vampir gibi boynunu emerken yakaladığından bahsetmek istemiyor; onun yerine, "Nadia'nın doğum günü için bir şey yapıyor musunuz?" diye soruyor. Yakında, değil mi?

"Kahretsin," diye mırıldanarak takvim uygulamasını açıyorum. Nadia'nın doğum gününe üç gün var, Cumartesi günü. O ... olacak. Gözlerimi kapatıp hesaplıyorum. Yetmiş dört.

Son sekiz doğum gününde çiçek gönderdim, birkaç yıl önce ölen kedisi Vieja'ya benzetmek için yonttuğum küçük gatoslardan oluşan el yapımı küpeler gönderdim. Bir yıl pembe kuvarstan bir tespih yaptım. Olive Garden, Logan's ve en sevdiği pastane olan Corrina's için hediye kartları gönderdim. Cranberry'ye nadiren geri döndüğüm gerçeğini telafi etmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Tenn'in Teal'in gönlünü tekrar kazanmak için özel bir akşam yemeği hazırlama önerisini düşünüyorum.

Tamam. Bir taşla iki kuş o zaman.

Evet, cevap yazıyorum. Yardım

etmek ister misin? Kesinlikle.

Persimmon Mezarlığı, Cranberry'nin en eski mezarlığı. Gençliğimden beri buraya gelmemiştim; Laurel ve birkaç arkadaşıyla birlikte, aileleri fark etmeden buzdolabından çıkardıkları bir şişe sangria'yı paylaşmıştık.

O gece gökyüzü o kadar berraktı ki, uzanıp yıldızların süt beyazına dokunabilecekmişim gibi hissettim. Etrafımızda yabani tavşanlar hoplayıp zıplıyor, şarap bizi yeterince sarhoş ettiğinde uluyan kurt sesleri çıkarmaya başladığımızda dağılıyorlardı.

Şimdi gün ortası, güneş ışığı o kadar yoğun ki, tenim ince beyaz tişörtümden yanıyormuş gibi hissediyorum. Tenn henüz gelmedi, bu yüzden paslı demir kapıyı itiyorum, zamanın katmanları ve katmanları arasında adım atıyormuşum gibi hissediyorum. Zaman ve *hikâyeler*. Bu mezarların çoğu o kadar eski ki işaretlenmemişler. Burada olduklarının tek göstergesi, özenle yerleştirilmiş zümrütler gibi üst üste dizilmiş yosunlu toprak blokları.

Amá Sonya asla mezarlıkların ya da cenaze evlerinin yakınına gitmez. Acaba oradaki hayaletleri gördüğü, duyduğu ya da hissettiği için mi, bulanık kenarlı, dolaşan, insanlarla temas kurmak için yanıp tutuşan hayaletler, belki de onun aracılığı dışında, onlara ulaşamayacakları için mi? Sanırım yeteneğini reddetme şeklini biraz daha iyi anlayabiliyorum. Benim sadece bir hayalet var ve bu fazlasıyla yeterli.

"Hey."

İrkiliyorum, geriye sıçırıyorum, mezar taşı olabileceğini düşündüğüm beyaz bir kayanın üzerinde neredeyse bileğimi burkuyordum. "Kahretsin. Beni korkuttun!"

Tenn yanıma geliyor, gözleri ayaklarıma kayıyor. "Özür dilerim. İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Gözlerini yavaşça yukarı, bacaklarımin üzerine çekerken bir an için hiçbir şey söylemiyor, bacaklarımin ortası kesik olduğu için çıplaktı. Arkasını dönüyor, elmacık kemikleri belki normalden biraz daha pembeleşmiş.

"Üzgünüm geciktim. Bir şey bulabildin mi?"

"Ben de yeni geldim."

"Pekâlâ. Hadi başlayalım o zaman."

O ve ben mezarlığın uzak ucuna doğru dolaşıp araştırıyoruz. Neredeyse hiç ışığın ulaşmadığı ağaçların altında derinlere uzanıyor. Ormanın derinliklerinde, hepsi de koyu kan kırmızısı renginde açan yerli bitkiler-trilliumlar ve aralarında, peridot renginde zarif, zambak benzeri çiçekleriyle sadece birkaç çiçek açan jack-in-the-pulpit var. Onlardan izin istiyorum,

Elimi uzattım ve bir avuç bana doğru eğildi. Tanrı ve Adem'in yaratılışı. (Bitkilerin Tanrı olduğu açık.)

"Sanırım bunlardan birkaç tane toplayabiliriz," diyorum. "Çok fazla var ve yerli bitkiler gerçekten kazançlı hale geliyor." Yüksek sesle söylediğimde kulağa ne kadar berbat geldiğinin farkındayım. Yerli bitkiler. Kazançlı. Kapitalizm. İç çekiyorum.

"Kulağa hoş geliyor."

Minibüsümün arkasından tepsileri ve el küreklerini alıp işe koyuluyoruz ve tek bir metrekarede evi temizlememeye dikkat ediyoruz.

"Minibüsünde bir sürü kitap var," diyor çiçek açmamış bir trilliumun etrafına toprak atarken.

"Evet ... evimi görmelisin. Nadia sahip olduğu kitap sayısıyla mobilya yapabilir."

"Nadia, bu senin büyükannen, değil mi?"

"Büyük teyzem."

"Ah."

Arkama yaslanıp Nadia'nın duygusal ve fiziksel olarak yanımızda olmasa da kitaplar aracılığıyla her zaman yanımızda olduğunu hatırlıyorum. "Biz küçükken bize June Jordan ve Sandra Cisneros okurdu. Şiir okurdu. Bize yaratılış mitleri, yemek kitapları ve canına tak edip dünyanın öbür ucuna taşınan kadınları anlatan romanlar okurdu." Bu son tür, benim için bir önsezi gibiydi.

"Yani sizin için çocuk İncilleri ya da aslanlar, cadılar ve gardıroplar yok, öyle mi?"

Gülüyorum. "Hayır. Üniversiteye gelene kadar böyle bir şey okumamıştım bile." Çekilmiş köklerin üzerine toprak serdim, orman zemini yapraklarıyla kapladım. "Şey, düşününce, belki biraz, cadılarla ilgili. Nadia'nın da büyü üzerine bir sürü kitabı vardı. Bazı gece hikâyelerimiz aslında büyüydü." Hatırladıkça gülümsememe engel olamıyorum. "Bize küçük vahşi brujalar derdi. Ben vahşi şeylerin cadısıydım. Teal vahşi şimşeklerin cadısıydı." Gökyüzü de vahşi criaturaların-yaratıkların cadısıydı.

Nadia, Sky ölmeden önce bize küçük cadılarım dememişti. Bu gerçeği düşündükçe gülümsemem azalıyor diyemeyeceğim ama kesinlikle kararıyor.

"Vahşi şeylerin cadısı," diye tekrarlıyor yarım bir gülümsemeyle. "Bunu sevdim."

Yüzümü okuyamadan yere bakıyorum. Bunu onun dudaklarından duymak ne kadar da hoşuma gitmişti.

"Peki ya annen? O sana ne derdi?"

Omuz silkiyorum. "O gittiğinde ben yedi yaşındaydım. Ama *querida*'yı hatırlıyorum. "*Querida*'yı çok söylerdi." O kadar çok ki, şimdi biri bana böyle seslense, bu bakkalda günaydın diyen yaşlı bir adam bile olsa, karnıma bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

"Özür dilerim. Zor olmuş olmalı."

Neredeyse normal senaryo diyecektim. *Bu iyi. Teal için daha kötüydü.* Ama bu doğru değil. Teal sadece hissettiklerini hissetmesine izin verilen kişiydi. Onu nasıl sakinleştireceğimi öğrenmesi gereken bendim, aslında hiç öğrenemedim de.

"Peki ya baban?"

Omuz silkiyorum. "Onu hiç tanımadım. Tanımak da istemiyorum. Peki ya baban?"

Duraklıyor, toprakta arkasına yaslanıyor. Bu noktada ikimiz de kirliyiz, ama dürüst olmak gerekirse bu sadece iş tanımının bir parçası. "O-o şey. O ..."

AIM günlerinde bana babası hakkında anlattıklarını hatırlayarak irkildim. O adam ... kulağa pek de iyi biri gibi gelmiyordu.

Tenn cümlesini tamamlayamadan bir gök gürültüsü yeri sarsacak kadar yüksek sesle patlıyor. Sonra tepemde bir pelerin gibi toplandığını bile fark etmediğim kara bulutlar kırılıyor. Yağmur o kadar ani ve yoğun ki, gri tabakaların arasından önüme uzattığım elimi göremiyorum. "Minibüs!"

Bağırıyorum ve tepsileri kollarımızda dengeleyip otoparkta.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde arka kapıyı açıyorum ve tepsileri içeri itiyoruz ve sonra, sanki sözlü olmayan bir anlaşma yapmışız gibi, ikimiz de içeri giriyoruz, her ikimiz de bağdaş kurup oturuyoruz, arkaya bakıyoruz, kapının üstü küçük bir tente gibi davranıyor.

Tenn bana dönüyor ve gömleğime bakıyor. Yüzünü o kadar hızlı yağmura çeviriyor ki kaşlarımı çatarak aşağıya bakıyorum.

Siyah sütyen. Beyaz gömlek. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Harika.

Tişörtü de oldukça ince. Ve kasların olması gerektiğini bile bilmediğim yerlerde kas kesikleri fark ediyorum, bebek mavisi

kumaş beni kışkandıracak şekilde onlara yapışıyor. Bir gömleği kıskanmak. İşte ben buyum.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "AIM arkadaşın olabilecek birkaç kız ismi yazdım," diyorum.

"Öyle mi?" diyor, temkinli bir şekilde bana bakarak. Kollarımın göğüslerimi örttüğünü fark edince rahatlıyor.

"Sana mesaj atarım. Ama seni şimdiden uyarıyorum, bana çalışacak pek bir şey vermedin. Lisede sosyal bir kelebek olmadığım gerçeğini de eklersek ..."

"Doğru. Bir süre havalı olmamakla ilgili her şeyi bildiğini söylemiştin. O zamandan beri mi?"

Bir an donup kaldım, beynimi yokladım, doğru hatırlamaya çalıştım. Beni Lounge'dan eve bıraktığı zamandı ve ben onu çok havalı olmakla suçlamıştım. İğrenç derecede havalı. "Aslında ben hiç havalı olmadım."

Homurdanıyor. "Sen mi? Sadece konuşarak bir park bekçisinin neredeyse altına işemesine neden olan kadın mı?"

"Ben-bu-"

Daha da eğiliyor. "Uyuyan bir güle bakıp bir şekilde çiçeklerinin tam olarak hangi tonda ve renkte olduğunu bilen kadın mı?" O kadar yakın ki, sesi göğüs kafesimde gök gürültüsü gibi titreşiyor. "Bir tohuma dokunabilen ve Florida Panhandle'daki lanet bir markette olsa bile nerede bulunduğunu bilen kadın mı?"

Nefes almak olarak tanımlanabilecek bir şekilde havayı içime çekiyorum. "Şey ..."

"Metal oyabilen ve değerli taşlar yerleştirebilen kadın mı?"

Daha da eğildi, yüzü benimkinde yazılı olan şeyden memnun. Benimkinde açığa çıkıyor.

"Benim minibüsüm havalı değil. Patronun gibi değil." Fısıltıyla söylemeyi başarıyorum. Gülümsüyor, kara gözlerini muzip bir şekilde kırıştırarak midemi bulandırıyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Sanırım onu öpmek istediğimi biliyor.

Sanırım üç hafta önce onu Nate'in ofisinde gördüğümünden beri onu öpmek istediğimi biliyordu. On beş yaşından beri. Ve bilmek bile

geriye yaslanmıyor. Kıpırdamadan duruyor, sadece olasılıklardan oluşan bir evrende asılı kalıyor.

Sanki dışarıdaki şimşek buraya doğru yol almış gibi hissediyorum, aramızdaki hava kaçınılmaz bir çarpışmadan önceki tek bir an gibi yüklü.

Sanırım *uzaklaşmadı. Sadece yakınlaştı.*

Elime uzanan bir bitki gibi. Evet diyor.

Ben de karşılığında ona doğru eğildim. Ve sonra Tennessee Reyes'i öptüm.

OceanofPDF.com

İ vardır. İkincisi ise boğazından gelen şaşkınlık sesi. Geri sıçradım. "Çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Düşündüm ki-"

"Hayır, doğru düşünmüşsün," diyor, sesi dayanılmaz derecede boğuk ve yüzümü iki eliyle kavıyor ve bu kez ağzını ağzıma bastırıyor.

Kapalı dudaklarını ağzıma, çenemin hizasına, temasın göldeki bir taş gibi dalgalandığı yere koyarken sıcaklığının, kirli sakalının beni defalarca tırmalamasının aşırı farkındayım, zevk o kadar hızlı artıyor ki kendimle ne yapacağımı bilemiyorum. Alt dudağımı içine alıyor, dilinin ucuyla ona dokunuyor. Ben de aynısını yaparak ona karşılık veriyorum ama dişlerimi nazik ve hızlı bir ısırıkla üzerinde gezdiriyorum.

Anında elleri omuzlarımdan belime doğru iniyor ve beni kucağına çekip sırt üstü yatıyor. İki bitki tepsisi devriliyor ama ikimizin de umurunda değil. Ona doğru eğiliyorum ve bu kez öpüşürken ağızlarımızı açıyoruz. Dillerimiz buluştuğunda inliyorum ve o da istemsizce kalçalarını kaldırıyor, sadece biraz ama yeterince. Onu, büyük ve sert, zaten ıslak olduğum yerde bana karşı hissetmeme yetecek kadar. O kadar ki geri çekiliyorum çünkü boşalmaya çok yakıным.

"Normalde böyle mi olur?" Büyük bir nefesle söyledim.

Ön kollarını itiyor, nefesi ağırlaşıyor. "Normalde ne ... bekle." Gözlerini kırıştırıyor. "Bu ilk öpücüğün müydü?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Sanki Hiç bu kadar ... hissetmemiştim." Kablololu. Elektrik. Orgazma bu kadar yakın. "Daha önce yoğun. Bu benim için normal değil. Normal değil, değil mi?"

Bana yarım bir gülümseme veriyor, gözleri yavaşça boynumdan aşağıya, göğüslerime, göbeğime, hala sert olduğu yere doğru iniyor ve bana bir

Başını sertçe salladı. "Hayır. Değil." Sonra eğildi ve öpüşmeye devam ettik.

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, ağırlığımı göğüs kaslarına vererek bir, iki, üç kez öğütüyorum. Belimi sıkıca kavlıyor, karnımı şekilde homurdanıyor. Elini göğsümden yukarı, gömleğimin üzerinden göğsüme kaydırıldığında öpüşmeyi kesip inliyorum. Başparmağı meme ucumun üzerinden geçtiğinde, yemin ederim karıncalanıyorum ve küçük bir orgazmla kasılıyorum, onunla böyle devam edersem neler olabileceğinin küçük bir önizlemesi. Tüm kıyafetlerimi giyiyorum ve birazcık boşaldım, ne içinde? Bu adamı öptükten birkaç saniye sonra mı? Ve bu beni biraz korkuttu. Bir tür zırh gibi bacaklarımı önüme çekmek için çabalayarak kalçalarından geriye doğru sarsılıyorum.

"Kahretsin. Seni incittim mi?" Ayağa kalktı, bana baktı.

Başımı salladım. Hissettiklerimi nasıl kelimelere dökeceğimi bilemediğim için "Yirmi sekiz yaşına kadar seks yapmadım" diye patlıyorum.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, ancak açık bir yanıt gelmeyince kapatıyor.

"Bu benim en utanç verici anım. Geçen yıla kadar ilk kez seks yapmamıştım."

Kendini yavaşça yukarı çekiyor, bağdaş kurup oturuyor, bana bakıyor. Belden aşağısına bakmamaya özen gösteriyorum ve o zaman bile bir şeyler görebiliyorum.

"Bu değil ..." Duraksıyor, sanki bir hayalden kurtulmaya çalışıyormuş gibi. "Bu utanç verici değil, Sage."

"Öyleydi ama. Hayatımın en utanç verici anıydı."

"Ah," diyor gözlerime dolan yaşlara bakarak. "Mesele yirmi sekiz yaşında olman değil. Seni utandıran bir şey oldu."

Sefilce başımı sallıyorum. "Bir şey ... bir sürü şey ... oldu."

"Bana anlatmak ister misin?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kalın gözyaşları dökülüyor, ama onları açıp etrafıma baktığımda Sky'yı hiçbir yerde bulamıyorum. Bunu nasıl yaptığını ya da nereye gittiğini bilmiyorum ama sanırım mahremiyetime ne zaman saygı göstereceğini biliyor. "Durduğumuz için kızgın değil misin?"

"Hey." Ellerime uzandı. "Böyle bir şey için asla kızmayacağım. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Anladım."

Birkaç saniye gözlerime baktı ve "Sanırım turtaya ihtiyacın var" dedi.

"İhtiyacım mı var?"

"Evet. Neden minibüsünle beni takip etmiyorsun? Evimde turta var."

"Oh. Senin yerin." Kalbim biraz yerinden fırladı. "Gelmemin senin için sorun olmayacağına emin misin?"

Bana gülümsüyor ve bu gülümseme hem nazik hem de hınzırca. Anında kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Eminim. Haydi, Sage. İkimize de turta lazım."

" , "

-
tamamen taştan yapılmış çerçeve ev. Taşların arasındaki harç, sadece masal kitabı olarak tanımlayabileceğim bir mavi, bunun nasıl olduğunu bana sormayın, ama bu doğru. Yosun yeşili çatıya yerleştirilmiş tavan pencereleri ve her tarafı açık büyük pencereleri var.

Etrafta. Sundurma yok ama buna gerek de yok, böyle tavandan tabana pencereler varken, kat kat ormana açıkken. "Eviniz çok güzel."

"Teşekkürler ama burası benim değil," diyor. "En iyi arkadaşım gemilerde ve buzdağlarında arkeoloji maceraları yaşarken burada kalmama izin veriyor."

"En iyi arkadaşım," diye mırıldanıyorum. Taş basamaklardan yukarı, altın oymalı ön kapıya doğru onu takip ediyorum. "Abe Arellano'yu mu kastediyorsun?"

"Evet," diyor ve kapıyı açarken bana gülümsüyor. "O olduğunu nereden ? Abe'i tanıyor musun?"

Yine, Silvergurl olarak çalıştığım dönemden bildiğim hayatının bir gerçeği. Bu sefer iyi bir kılıfım var. "Yıllıkta birlikte çekilmiş bir sürü fotoğrafınızı gördüm."

"Ah. Evet. O benim kardeşim gibidir."

Davullar, sanat eserleri ve maskelerle süslü yeşil duvarlarıyla içerisi düşündüğünüz kadar rahat. Her mobilya parçasının üzerinde, mor falsa'dan, yeşil çuhaya kadar farklı desen ve dokularda bir düzine battaniye ve yastık var.

koyu mavi ve kahverengi Navajo desenleri. Zemin mozaik benzeri bir karo, ayakkabılarımı çıkardıktan sonra çoraplarımın altında soğuk. "Pinterest panosu patlamış gibi görünüyor."

"Dekorasyon için kız kardeşini tutmuş. O yüzden çok etkilenme. Ondan yani. İşi yapan Iris'ti."

"Etkilendiğimi düşün," diyorum. "Iris'ten."

Beni açık mutfığa götürüyor; kahvaltı köşesi cumbalı bir pencerenin içine sıkışmış, arkadaki turuncu, pırıl pırıl balıklarla dolu gölete bakıyor. "Vay canına. Suyu da Iris mi yaptı?"

"Evet. İyi, değil mi?" Buzdolabından bir kap çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Umarım çikolata seviyorsundur."

"Aslında bayılıyorum." Dilimleri kesmesini izlerken, "Peki her zaman turta stoklar mısınız, yoksa-" diyorum.

"Ha, hayır. Uh. Fırında bir bayan var . . ."

"Oh." Ben de diyorum ki. "Onunla mı çıkıyorsun?"

"Hayır! Hayır. Kimseyle çıkmıyorum." Duraklıyor, başparmağındaki çikolatayı yalıyor, midem takla atıyor. Ellerini yıkadıktan sonra bana büyük bir dilim turta getiriyor. "Sadece bana bedava bir şeyler vermeyi seviyor."

"Hepsi bu mu? Bunun senin güzel, uzun ve seksi olmanla bir ilgisi yok mu?"

Beni incelerken kaşları düşüyor. Yanakları pembe ve eminim benimkiler de öyle. "Güzelsin, *kısasın* ve seksisin," diye bitiriyor sırtarak.

"Ama yine de buzdolabımda bedava turta yok." Bana öyle bir bakıyor ki, her an üzerine atlayacağımdan korkuyorum. "Peki, utanç verici anıma gelelim." diyerek bu dürtüyü kırıyorum.

"Öyle mi?"

"Adı Gregory'ydi." "Ondan şimdiden nefret ediyorum."

. "Evet. Her neyse, öğretmenlik yaptığım yerde patronumdu. Bölüm başkanıydı." Turtamdan bir ısırık aldım. "Vay canına, bu çok zengin."

"Beğendin mi?"

". Fırıncı kız arkadaşına benim için teşekkür ettiğini söyle."

"O değil-" Gölümsediğimi görölne gülölüyor. " et."

"Şey, onun çok ... olduğunu düşünmüştüm. Bilmiyorum. Romantik. Romantik bir şey yaptığından değil, dikkatinizi çekirim. Ama dalgın, çılgın bir profesördü, sürekli teorilerden bahseder ve kimsenin adını bile duymadığı kitaplar önerirdi."

"Ve onları duymadığınızı söylediğinizde size güldüler mi?

Evet, bu tür şeyleri bilirim."

"Değil mi? Çok geç olana kadar bana güldüğünü fark *etmemiştim*. Sevimli olduğumu düşündüğünü sandım." Omuz silktim. "Her neyse. Hep böyle bir fantezim vardı, değil mi? İlk seferimin. Mumlar ve mistik bir müzik olurdu ve tamam, belki aklımı başımdan almazdı-"

"Olmalıydı. Sadece söylüyorum. Aklının başından gitmesini beklemeliydin."

"Gerçekçi olmaya çalışıyordum." Çatalımı bıraktım ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum. "Ve, sanki... doğru hissetmesi gerekiyordu. Adamın. Bu yüzden bir süre bakir kaldım. Çıktığım erkeklerin hiçbirisi bana doğru gelmedi."

"Ama bu adam yaptı?"

Başımı salladım. "Geriye dönüp baktığımda, hayır. Sadece kendimi onun yaptığına ikna ettim. Sanırım beklemekten yoruldum, dürüst olmak gerekirse. Her neyse. Tecrübesizliğimi biliyordu. Ne istediğimi biliyordu. İlk seferim için. Ve her şeyi benim için planladığını söyledi."

Tenn'e bakıyorum, sabırla izliyor, turtası bitmiş.

"Ve . . . şey. Beni evine götürdü. Beni yatak odasına götürdü. Ve düşünmeye devam ettim, tamam, şimdi istediğimi yapacak. Şimdi müzik açacak. Şimdi mumları çıkaracak. Ama yapmadı. Beni soymaya, öpmeye devam etti ve sonunda gerçekleşmek üzereydi. Ve ben dedim ki . . . *Mumlar ne olacak?* Yetersizliğimi ifade etmek için aklıma gelen tek şey buydu. Kafası karışmıştı -yani, bu konuda *koca* bir konuşma yapmıştık-"

"Dinlemedi."

"Doğru. Bu onun hakkında benim de çok geç anladığım bir şey. Greg *hiç* dinlemedim." İç çektim. "Her neyse, ayağa fırladı, etrafı karıştırdı ve bir

Mum. Kirliydi. Vieja parfümü gibi kokuyordu. Yoğun, çiçeksi ve göz yaşartıcı. Ve sonra beni becerdi." Ellerimi birleştirip parmaklarımı birbirine vuruyorum. "Korkunç bir histi."

"Yapmadı-" Tenn duraklıyor. "Seni hazırlamadı mı? Parmaklarıyla mı? Ya da başka şeylerle?"

Başımı salladım. "O ... yapmadı. Çok gergindim, titriyordum. Senin deyiminle hiç hazırlıklı değildim. Ve başladıktan sonra, daha iyiye gitmeyeceğini anladıktan sonra, tüm zaman boyunca o mumu izledim." Pencereden dışarı bakıyorum, yağmur yeniden başlamış, mürver ve çam yaprakları ve dalları yağmurun altında dans ediyor. "Çok garip, ilk seferimden en canlı hatırladığım şey bu. *O şeyi nereden bulduğunu* düşünüp durdum. *Binlerce bayram önce annesi mi almıştı? Çöplüğe mi daldı?* Ve ne olduğunu anlamadan her şey bitti." Omuz silktilim. "Üzerimden yuvarlandı, duş aldı ve pizza sipariş etti."

"Sarılmak yok mu?"

Başımı salladım. "Hiç. Havamda olduğumdan değil." Çatalı alıp tabağın üzerinde gezdirdim ve kırıntıları küçük bir yığın haline getirdim. "Her neyse, bir kez daha yaptık. Zorladıkça zorladı ve sonunda ben de tamam dedim. Daha kötü olmayacağını düşündüm... ama öyleydi."

Tenn'in çenesi gerilir. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Öyle değil. O ... şey, tam ortasında kendimi hasta hissetmeye başladım. Yine çok kötü hissettim ve ondan durmasını istedim. Dedi ki, aynen aktarıyorum, *"Bekle, neredeyse bitirdim.* Ben de *"Kes şunu!"* diye bağırdım. Çenesindeki kas dışında donup kalmış olan Tenn'e bakıyorum. "Ve bana kızdı. Beni *küçümsemeye* başladı. Bana tecavüz etmiş gibi davrandığımı, kuruntulu ve dengesiz olduğumu söyledi ve sonunda ben de, hayır, seksten pek hoşlandığımı sanmıyorum, dedim." Bir sonraki kısım için yere bakıyorum. "O da dedi ki, bazı kadınlar yatakta iyi olmak için yaratılmamış."

En utanç verici kısmı da buydu. Bir şekilde bunu benim hatam haline getirmişti ve utanç beni o kadar derinden etkiledi ki, yanaklarım saatlerce yanmış gibi hissettim.

"O lanet ..." Tenn'in hırıltısı beni ürkütüyor. "Üzgünüm Sage, ama onun için yeterince güçlü bir kelime bulamıyorum."

"Duyarlılığına minnettarım." Ona gülümsüyorum ama o şişmiş, yumrukları sıkılı, omuzları gergin, gözleri parlak ve hançer gibi keskin. "Şey. Dönemin sonunda beni kovdu. Bütçe kesintileri olduğunu söyledi ama gayri resmi nedenin yatakta kötü olmam olduğuna eminim." Yutkundum. "En kötüsü seksin ne kadar kötü olduğu ya da bunun için beni suçlaması bile değildi. İşimi bırakmak zorunda kalmamdı. Gümüşçülük öğretmek gerçek anlamda bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi, anlıyor musun?"

Tenn iç geçiriyor, elini saat beş yönündeki gölgesinde gezdiriyor. Laurel buna neredeyse sakal olayı demişti. "Sana bunu yaptığını bilmek beni öldürüyor." Yüzüme bakıyor. "Yansıtma yaptığını biliyorsun, değil mi? Sadece yatakta bok gibi olan bir adam kadını suçlar."

"Ben o kadar deneyimli değilim," diyorum tekrar ellerime bakarak. "Hayır, Sage. Hayır." Sandalyesini yana kaydırıyor ve elini ellerimin altına koydu. Çenemi tutup başımı hafifçe yukarı kaldırıyor. "Minibüsünde bana bu yoğunluğun normal olup olmadığını sormuştun?" dediğinde tek görebildiğim gözlerindeki altın rengi benekler.

Başımı salladım.

"Öyle değil. Bilmen gerek, değil. Seni öptüğümde, ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettim. Bunu bilmeni istiyorum. Seni öperken ölmüş gibi hissettim, çok iyiydi. Henüz yatağa girmediğimizi biliyorum, sen ve ben, ama bu konuda kötü olmanın imkânsız olduğunu zaten biliyorum."

Başparmaklarıyla iki damla gözyaşını sildiğinde yutkunuyorum. "Muhtemelen bunu flört ettiğin tüm kadınlara söylüyorsundur."

"Yıllardır flört etmek istediğim tek bir kadın var, Plant Whisperer." Bunu o kadar yakından fısıldıyor ki nefesini yanağımda hissediyorum.

"Açık olmak gerekirse, benden bahsediyorsun, değil mi?" Kıkırıyor. "Senden bahsediyorum."

Evet, Sage. Seni."

Bu tatlılığa bir daha kanmayacağımı söylediğimi biliyorum. Ama şu anda Tenn'in gözlerine baktığımda tek gördüğüm samimiyet. Mesele şu ki, artık ergen değiliz. Belki de bana olan ilgisinin artık bir anlamı vardır. Öyle hissettiriyor.

"Beni tekrar öpecek misin?" diye sordum.

"Öpmemi istiyor musun?"

"İstiyorum."

Dudaklarını benimkilere koyuyor, kozmosun yaprakları kadar yumuşak. Sonra bir dokunuşla geri çekiliyor ve "Sadece öpüşüyoruz, tamam mı?" diyor.

Hemen anladım. Hiçbir beklentisi olmadığını bilmemi istiyor. Onun yanında güvende olduğumu bilmemi istiyor. "Tamam," diyorum. Elimi tutuyor ve beni kanepeye götürüyor, sonraki yirmi dakika boyunca gençler gibi öpüşüyoruz, yağmur etrafımızda yumuşuyor, sadece mürekkep gibi ağaçlardan damlayan damlalar kalana kadar, tüm bu manzara boyunca hikayeler yazıyoruz.

"

Beni minibüse kadar geçirdi.

"Evet?"

"Aslında Cumartesi gecesi onunla bir toplantım var."

"Oh, gerçekten mi? O gece Nadia'nın partisine gelmek isteyip istemediğini soracaktım ama ..."

Gülümsüyor. "Keşke yapabilseydim ama babamla olan şeyleri iptal edemez ya da erteleyemezsin."

Minibüsüne yaslanmış, gömleğimin arkasına sızan ıslaklığı zar zor fark ediyorum. "Yemeğe nereye gidiyorsunuz?"

Gülüyor. "Babam akşam yemeği yemez. Toplantı yapar. Her şey ..." İç geçiriyor, parmağını parmak eklemlerimde gezdiriyor. "Onu sordun ve bunu açıklamanın en kolay yolu onun için her şeyin işlemsel olması. Her şey. Çocuğuna olan sevgisi bile." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Onunla yıllardır ilk kez buluşuyorum çünkü onda çok ama çok istediğim bir şey var."

Ne olduğunu sormak istiyorum ama henüz benim yerim olup olmadığından emin değilim. Eğer henüz oraya varmadıysak. "Sence sana verir mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım göreceğiz."

Elini sıkıyorum. "Umarım öyledir."

Tenn yüzüme bakıyor, gözlerimden burnuma, ağızma ve tekrar yukarıya.
"Ben de öyle umuyorum."

OceanofPDF.com

Wemek masasını kaplayan poşetleri incelerken haç çıkardı. İçinde flamalar ve afişler, ekstra süslü kağıt tabaklar ve plastik çatal bıçak takımı var. Kolları balonlarla dolu bir şekilde eve geri dönerken pencereden onu izliyoruz.

"Ondan pasta almasını istedim," diyorum. "Hepsi bu."

Sky, "Görünüşe göre dikkatini o hilekâr-kandırıcı-kabak yiyiciden uzaklaştırıyor," diye cevap veriyor. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü haksız değil.

Laurel nefes nefese içeri girdi ve balonları bana uzattı. "Tamam. Alınacak son şey. Pasta."

"Yardım istemediğine emin misin?"

"Ben iyiyim! Sen şu enchiladalara başla, kadın! Vakit neredeyse geldi!"

İki saatimiz var, ama tamam. Teal gözlerini ovuşturarak merdivenlerde belirdiğinde soğanları kıymaya başlıyorum. "Bütün bunlar da ne böyle?"

Sky'a bakıyorum, o da üçümüzün küçüklük fotoğrafına özlemle bakıyor. Dövülmüş pirinçten çerçevelenmiş, masanın üzerine asılmış. Ben yedi, Teal beş yaşındaydı. Sky iki yaşındaydı. Yüzümüzden daha büyük gülümsemeler, sıska kollarımda Sky, korkunç bir şekilde çiğniyoruz. Annemi hiç hatırlamıyordu. Tek bildiği ben, Nadia ve Teal'dı ve bazen bunun yeterli olup olmadığını merak ediyorum.

Teal'e dönüp bakıyorum. "Nadia'nın doğum günü, hatırladın mı? Sana mesaj atmıştım ve orada olacağını söylemiştin?"

"Oh, doğru. Kahretsin. Unutmuşum."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bu kadından hayatımız boyunca neredeyse hiçbir şey istemedim ama yine de ...

"Dawson'a benim yerime bakmasını söylerim."

Gözlerimi kırıştırdım, şoktan çenem düştü.

"Gerçekten mi?" "Evet," diyor, çoktan sinirlenmiş.

Laurel içeri dalar. "Oh, hey, Teal!" Teal merhaba der ve yukarı çıkar. Laurel keki tezgâhın üzerine koyar. "Tarçınlı kahvaltı keki, churros kaplı." Bana döndü. "Şimdi ne olacak? Fasulyeleri benim yapmamı ister misin? Eti? Kışniş mi doğrayayım?"

O kadar nefessiz kaldı ki, "Neden biraz ara verip bir fincan kahve içmiyorsun? Yeterince iş yaptın."

"Yeterince değil. Enchiladalar daha yeni başladı!" Elimden bıçağı kaptı ve *Chopped*'daki bir yarışmacı gibi kırmızı soğanları dilimlemeye başladı.

Laurel organize olmayı, planlamayı ve hazırlık yapmayı seviyor. Hep sevmiştir. Bu yüzden terk edilmiş deniz fenerini tatlı ve rahat bir pansiyona dönüştürme konusunda harika olacaktır. Sorun şu ki, stresli olduğunda kadranı on bire kadar açıyor ve kendi kendine yardım olumlamaları ile karalanmış Post-it'lerle kaplanmadan ve yılınızın geri kalanının sizin için kaleme alındığı bir planlayıcıyı tutmadan önce yoldan çekilmek için yapabileceğiniz tek şey bu.

"Laur," diyorum elimi nazikçe koluna koyarak. "Yine yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?" Arkasını dönüyor. "Oh. Ben Martha Stewart'ım. Kutsal olmayan miktarda kafein mi?"

Başımı salladım.

İç çekti. "Tamam. O kahveyi alacağım. Ya da çay?" Göz kırparak ona biraz papatya çayı uzatıyorum.

Sos kaynadıktan ve ekmeği yuvarlayıp peynirle doldurduktan sonra yanına oturuyorum. "Bunun hakkında konuşmaya hazır mısınız?" Jorge ve Cynthia Peterson'ı gözetlediğimiz o günden beri ona yüzlerce kez mesaj attım ama o hep konuyu değiştirdi.

Kupasını masanın üzerine koyuyor. "Her gece omuzlarımı onun ofisine gidiyorum. Kelimelerim hazır. Onun hakkında, onun hakkında ne söyleyeceğimi biliyorum. Bavulunu çoktan hazırladığım ve onun bunu fark etmediği gerçeği hakkında." Sesi kesiliyor ve nefes alıyor.

"Ama oraya girdiğimde donup kalıyorum. Eğer beni görürse, '*Hey bebeğim, bana bir içki getirebilir* misin?' diyor." Omuz silkiyor. "Onunla ancak bu kadar yüzleşebildim. Ona bir bira getirerek."

"Kiminle yüzleşiyorsun?" Teal's omzu açık, sıcak pembe bir elbise giymiş, saçlarını sevimli, dağınık bir topuz yapmış olarak tekrar ortaya çıktı.

Laurel ve ben birbirimize baktık. Yüzünü nasıl okuyacağımı bilemiyorum - panik mi? Şaşkınlık mı? "Oh-" diyorum. "Laurel'in deniz feneriyle bir sorunu var... ve-"

"değil," diyor Laurel. "Ona anlatabilirsin."

"Neyi söyleyebilirim?"

Laurel'e tekrar bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Jorge asistanını beceriyor." "*Ne yapıyor?*" Teal'in çığgın sesi o kadar yüksek ki neredeyse .

"O

Yine mi aldatıyor? Çıktığınız dönemde size yaşattığı onca saçmalıktan sonra mı?"

"Kabul edildi," diyor Laurel. "Sikişme kısmını doğrulamadım ama günün ortasında bir otoparkta kızın boynunu emmeye çalıştı, yani bence bu güvenli bir varsayım."

Teal bir an bize bakıyor, sonra bir şeye karar vermiş gibi hafifçe başını sallıyor. "Papatyadan çok daha güçlü bir şeye ihtiyacınız var." Dönüp dondurucunun kapağını açıyor ve üzerine Sharpie ile *MOONSHINE* yazılmış buzlu bir şişe çıkarana kadar kazıyor da kazıyor.

Laurel elindeki papatyayı lavaboya döküyor ve bardağı Teal'e doğru tutuyor. "Doldur onu."

Teal iki kupa daha alır. "Sen de mi, Sage?"

Donup kaldım. "Ben mi?"

"Hayır, *diğer* Sage." Bana bakıyor, eli kalçasında ve hala benden nefret ediyormuş gibi görünse de, ilk kez daha incelikli bir şey hissediyorum. Teal'in acı çektiğini. *Benden* yeterince nefret ederse, bu acıyı bu kadar şiddetli hissetmeyecek, sanki içinde boğuluyormuş gibi. Belki de bu nefret kendi başına bir şey değildir - belki de bakmaya dayanamadığı bir şeyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır. Sanki ona bakmanın onu öldüreceğinden korkuyormuş gibi.

"Al onu." Gökyüzü Teal'in arkasında duruyor. Saçları belinde, yüzü artık on altı yaşında bile değil. *Hayaletler yaşlanmaz.* "İçkiyi al, Sage." Sky başını sallar. "Yardıma olur."

Teal'e bakıyorum. "Tabii. Bana da bir tane doldur."

"Sürpriz," diye bağıryoruz, neredeyse hep bir ağızdan ve araya birkaç kıkırdama karışıyor. Nadia çok seviniyor -Teal ve ben aynı anda mutfaktayız, birbirimize bifttek bıçağı doğrultmuyoruz- ve çok kaçak içkiyi bitiriyor. Fırından cızırdayarak çıkan enchiladaları yiyoruz ("Vay canına, bunu zamandır yememiştin," diyor Teal *gerçek bir* gülümsemeyle -Kardeşler Takımı Yeniden Bir Araya Geliyor!) ve otuz dakika içtikten sonra Laurel bize göbek dansı yapmayı öğretmeye çalışıyor.

"Tanrım! Hayır!" Laurel çığlık atıyor. "Nadia, havaya vurmak yok dedim!" "Nasıl 'pat' ve 'kilit' olmadan-"

"Bunun sona ermesi gerekiyor!" Teal ellerini gözlerine siper ederek bağıryor. "Artık yeter!" "Ne, sanki çok mu zor?" Kalçalarımı sağa sola çevirerek söylüyorum.

Laurel beni değerlendiriyor ve "Sadece göğsünü kare şeklinde hareket ettiriyorsun, Sage" diyor.

"Ne?" Aşağı bakıyorum. "Ah. Kalçalarım yine nerede?" Ellerimi üzerlerine bastırıyorum. "Oh. Orada. Tamam."

"*Şimdi* suya ihtiyacımız var. Su ve kek. Yoksa yarın çok kötü baş ağrılarımız olacak." Teal buzdolabından şişeler alıyor ve bizi mutfak masasına yönlendiriyor. Sky oturma odasında, dışarıdan içeriye bakıyor. Ellerini arkasında kavuşturmuş, çoğunlukla silüet halinde, yüzü okunmuyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Doğum günü kızı için biraz kahveye ne dersin?" Nadia seslenir ve Laurel perküsyonu kapıp çalıştırır.

"Ee, Sage," diyor Laurel. "Tennessee Reyes ile işler nasıl gidiyor?"

"Kim o?" Nadia sorar.

"Ortağım. İş ortağım."

Pasta dilimime öyle bir bakıyorum ki, Laurel hemen "Bir şey oldu, değil mi?" diye bağıyor.

"Ne?" Bir kolumu tembelce ona doğru atarak alay ediyorum. "Hayır. Benimle Tenn arasında mı? *Hayır*. Tabii ki *hayır*."

"Aman Tanrım. Sen en kötü yalancısın," diye inliyor Teal.

"Dökül. Tanrı biliyor ya, yakın zamanda hiç içmeyeceğim." Laurel masaya dört fincan kahve koyuyor, her biri bizim zevkimize göre tatlandırılmış ve kremalı. Oturduğunda, "Hadi bakalım" der gibi bir hareket yaptı. "İyi mi?"

"Neyde iyi?" Kahvemden bir yudum alıyorum.

Teal gözlerini devirir. "Sana atarken." "Dil," der

Nadia sahte bir kaş çatmayla.

"İyi. Laurel *zinada* iyi olup olmadığını soruyor."

"Aman Tanrım." Gözlerimi kapattım. "Tek yaptığımız öpüşmektir." "Biliyordum!" Laurel yumruğunu kaldırdı. "Ben demiştim!"

"Sadece öpüştük," diye tekrarlıyorum. "Sik falan yok, ne dediysen artık." Teal homurdanıyor ve kısaca birbirimize gülümsüyoruz.

Sky'ın mutfak girişine yaslanmış olduğu yere bakıyorum. Heyecanlanacağını düşünmüştüm. Belli ki ortak amacımız olan hayatına devam etmesine yardım etmeye daha yakıным, değil mi? Ama bunun yerine Sky yıkılmış görünüyordu; ağlayacakmış gibi hafifçe kendi içine kıvrılmıştı. Ona sorgulayan bir bakış attım ve sonra Teal "Neye bakıyorsun öyle?" diye sordu.

"Ne? Hiçbir şey." Başımı sallıyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Tenn, lisede AIM'de sohbet ettiği kızı bulmasına yardım etmemi istiyor."

Laurel başını bana doğru eğiyor, gözleri kısılıyor. Kahretsin. Sarhoşken Tenn'in lisede AIM'de kiminle sohbet ettiğini *tam olarak* bildiğini unutmuşum.

Nadia, "Eskiden şu AOL sohbet kutusunu hep kullanırdın, Sage," diyor ve yalanım o kadar yoğun bir şekilde etrafımı sarıyor ki, yanmışım gibi elimi çatalımdan geri çekiyorum ve bu sırada kahvemi deviriyorum.

"Kahretsin," diyorum, peçeteleri almak için ayağa fırlıyorum. Ama ben odayı geçmeden Sky içeri giriyor, tam önümde duruyor. Laurel ve Teal'in arasına uzanıyor, parmağını dökülen kahveye daldırıp masanın üzerine çekiyor.

"Kahve neden böyle hareket ediyor?" Laurel sorar, sesi hayret doludur. Onu göremiyorlar. Bildikleri kadarıyla kahve şu anda masanın üzerinde otonom mürekkep gibi hareket .

Sky bir şeyler yazıyor. *I . . . M . . . I . . .*

"Bu bir şaka mı?" Teal bana ters ters bakarak soruyor. "Bu *senin hediyen* mi, Sage?"

"Ne zamandan beri *bunu* yapabiliyorum?" diye sordum. "Şuradaki sıvıya bağlı bir ağaç görüyor musun?"

Bu arada, Sky hala çizim yapıyor. *ÖZLEDİM*

"Bu , değil mi?" Nadia kısık bir sesle soruyor. Bana bakıyor. Neden *herkes* bana bakıyor?

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum, sesim o kadar emin değil ki yalan söylediğim hemen anlaşılıyor. Sky'a Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyor sormak istiyorum -her *şeyi* berbat ettiğinin farkında değil mi?

BUNU ÖZLÜYORUM.

Ve sonra, el yazısı imzasıyla: -*Sky*

"Ne oluyor lan," diyor Teal, o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi neredeyse devriliyor. "Bu hiç iyi değil, Sage."

"Ben yapmadım!" Bağırıyorum. "Neden *hep* yapmadığım şeyler için beni suçluyorsun?"

"Çünkü *her* şey dönüp dolaşıp sana geliyor! İster Sky'dan bahsedelim, ister cenazeden bir *hafta* sonra bizi terk etmenden, ister Johnny ile yaşadığın o saçmalıktan, ister-"

"Kızlar." Nadia'nın sesi güçlüydü.

"Oturun." Oturdum. Teal oturuyor. ters ters bakıyoruz.

"Sage," diyor Nadia. "Sky ne zamandır sana musallat oluyor?"

Gözlerimi kapatıp aşağı bakıyorum. Sessizlik o kadar içgüdüsel ki, bir mengene gibi üzerime bastırıyor. "O öldüğünden beri." Zihnimde o kadar canlı ki, anılar yağmur gibi üzerime yağıyor. Cenazeden haftalar sonra nihayet ağlayabildiğimde, bunun Nadia'nın kırmızı kanepesinde, oturma odasında gerçekleştiğini. Nasıl da akşamdı, yaz sonuydu, ışık yeşil altın tabakalar halinde pencereden içeri süzülüyordu. Başımı kaldırıp baktığımda, ölümü gördüm.

Kız kardeşim de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. *Sanırım bir şekilde birbirimize bağlıyız*, demişti, ilk seferinde gözden kaybolmadan önce.

Bunu itiraf ettiğimde bir anlık şok yaşadım. Teal, tabii ki, ilk patlayan kişi oldu. "Ve bize söylemeyi düşünmedin mi? Bunun önemli bir bilgi olduğunu düşünmediniz mi? *Bilmek* isteyebileceğimizi *düşünmedin*-"

"Teal." Nadia ses tonunu nazikleştirir.

"Her neyse." Teal verandaya doğru yürüyor, çıkarken çantasını ve anahtarlarını alıyor.

Ön kapı kapandıktan sonra Nadia, "Şimdi burada mı?" diye sorar.

Sağa, Sky'ın tezgâhın üzerine tünediği yere bakıyorum. Altındaki kâğıtlar hışırıyor. *Hayaletler fiziksel dünyayı etkilemez*. Öne doğru eğildiğinde, çenesi ellerinin üzerinde, saçları neredeyse dizlerine geliyor. *Hayaletler yaşlanmaz*. "Sadece ağladığımda geliyor," diyorum. "Ve bazen bana kahve getiriyor. Çikolatalı ahududulu kahve." Starbucks fiyatlarından kaçınmak için Nadia ile birlikte bu mutfakta yeniden yarattıkları kahve. İki pompa çikolata, bir ahududu ve bolca krema. Sky her zaman mutfağın küçük yardımcısıydı, Nadia'nın hâlâ sürekli börek pişirdiği zamanlarda.

Nadia iç geçirir. "Beni hayal kırıklığına uğratmadığını söyleyemem. Teal haklı. Bize söylemeliydin."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Onları açtığımda, "Nadia. Bir sana söylemek istediğim bir şey var."

Laurel elini benimkinin üzerine koydu. "Arabamda birkaç telefon görüşmesi yapacağım." Ne söyleyeceğimi, sadece Nadia'nın duyması gereken kelimeleri bildiğini söyleyebilirim. Harfler, cümleler, çam samanı gibi, böcekler gibi, yılanlar gibi ayaklarımın altındalar. Bacaklarımdan, karnımdan, ciğerlerimden ve boğazımdan yukarı kayıyorlar. Dilimin ucundalar ve başımı salladığımda, Laurel kapıdan çıkmadan önce bile Nadia'ya, "Hayatım boyunca yalnızdım. Ve ne demek istediğimi açıklamak için elimden geleni yapacağım." Bir nefes alıyorum. "Yedi yaşımdan beri, iki yıl boyunca kızlara her yemeği yaptım, ocaklara ulaşamadığım için küçük tahta taburenin üzerinde durdum. Hasta olduklarında ilaçlarını küçük plastik kaplarda ölçtüm. Hastalandığımda farkına bile varmadım, *kendimi onlara* bakmaya o kadar kaptırmıştım ki."

Yüzündeki acı şimdiden belli oluyor. "Seni yanıma aldım, mija. Ve biliyorsun ki seni geçindirmek için çok çalıştım-"

"Biliyorum, Nadia! Tanrım. Nankör olduğumu söylemiyorum. Söylediğim şey, senin çok şey kaybettiğin. Çocukluğumu yaşayamadığımı söylüyorum. Annem gittiğinde *ağlamama* bile izin vermedin, çünkü Teal'in daha küçük olduğunu ve ağladığında onu tutmama ihtiyacı *olduğunu* söyledin."

Nadia gözlerini kırıştırır. "Bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

"Bu çok uygun." Her zaman , değil mi? Size yanlış yapan kişi için unutmak çok kolaydır, bu arada ömür boyu sürecektir travmayla baş başa kalan siz olursunuz.

Nadia etrafına bakar. Gözleri biraz parlıyor. Sonunda anlatabildiğimi düşünüyorum, tabii ki o da başlıyor, "Geç oluyor, Sage. Bunun zamanı değil-"

"Sana Sky'dan bahsetmememin nedeni, bana yardım etmeyeceğini defalarca öğrenmiş olmam. Kiliseye kaçacaksın, Teal'i üzdüğüm için beni azarlayacaksın ama *bana* yardım etmeyeceksin, Nadia! Yardıma ihtiyacım vardı." Şimdi ağlıyorum. "Ben bir çocuktum ve yardıma ihtiyacım vardı."

Nadia bir an bana baktı. "Bu doğum gününün böyle geçmesini istemezdim."

Alay ediyorum. Suçluluk duygusu, bu harika bir hareket. "Sence bunu ben mi planladım? Sky'ın herkesi üzme için mezardan bize kahve içinde mesajlar yazmasını mı?" Sky'a ters ters bakıyorum. "Bu arada harika bir fikir. Artık öbür dünyaya doğru emin adımlarla ilerliyorsun."

Nadia ayağa kalkıyor, yavaşça hareket ediyor, gözleri Sky'ın olduğu yönde geziniyor, bakıyor ama görmüyor. "Hepinizi içeri aldım," diye tekrarlıyor.

"Tereddüt yok." "Ben hastanedeyken de kendine böyle mi söylüyordun? Hepimiz grip olduğumuzda kızlara bakmaktan zatürre mi oldum?" diye sordum. "Sky'a tuvalet eğitimi verdiğimde kendine böyle mi söyledin? Onlarinkini yapmakla meşgul olduğum için öğün atladığımda da kendine böyle mi söyledin?"

Ayağa kalkıyorum. "Yürüyüşe çıktıkları gün beni evde bıraktığında kendine böyle mi söyledin? Teal'in odasını temizleyebileyim diye mi?"

Tek tepkisi yatak odasının kapısına doğru yürümek oluyor, kapıyı o kadar nazikçe kapatıyor ki bu itidale hayran kalıyorum.

"Nasıl gitti?"

"Peki." İç çektim. "Sonunda Nadia Flores'e çocukluğumun büyük bölümünde beni ihmal ettiğini söyledim."

Laurel başını salladı. Bunu bana ilk söyleyenlerden biriydi. Sanırım annesi ikimizden de önce biliyordu, lise boyunca öğle yemeği için bana fazladan yemek hazırladı, Nadia arka arkaya üç İncil dersi verirken üçümüz için bir kutu daha peynirli makarna pişirmek zorunda kalmayayım diye elinden geldiğince güveç ve kızarmış tavuk gönderdi. "Seninle gurur duyuyorum kızım. Nasıl karşıladı?"

"Evet, şeyhoşuna gitmedi. Bu her şeyi özetliyor."

"Özür dilerim, aşkım."

" değil. Söylenmesi gerekiyordu." İçimi çektim ve pencereden dışarı baktım. "Yine de bu saçmalıklar doğum gününden sonraya kalsaydı iyi olurdu."

Bir sonra Laurel sessizce, "Bana Sky'dan bahsetmedin," der.

İç geçirdim ve başımı salladım. Bazı nedenlerden dolayı Sky'dan kimseye bahsedemiyordum. Laur'a bile.

"I . . . Birine söylersem onun suçlusu olduğumu düşüneceklerinden korktum." Gözlerimi kırıştırıyorum ve bir damla gözyaşı süzülüyor. "Teal'in beni her zaman suçladığı şey."

"Yine de senin hatan değildi. Bunu biliyorsun, değil mi? Kimsenin suçu değildi."

İç çekiyorum. "Biliyorum. Onu bir daha gördüğünde Teal'e haber ver, mı? Hatırlatma işine yarayabilir."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Laurel, "Tennessee Reyes'e neden yalan söylüyorsun?" dedi.

"Aman Tanrım." Araba koltuğuna yaslandım. Bu garip bir şekilde ani bir konu değişikliği. "Çünkü! Benden bunu bulmasına yardım etmemi istedi."

ve eğer "*Evet, o bendim*" deseydim, o zaman tartışmak zorunda kalacaktı.

"Üçüncü sınıfta seni incittiği gibi mi?"

"Evet. Bu." İnledim. "Ve ben sadece hayatıma devam etmek istiyorum Laur. Doğru ve rahatsız edici şeyleri ağzımdan kaçırmaktan ve herkesi çok yoruldum. Johnny Miller'dan-" Elimi Nadia'nın yerine doğru sallıyorum. "Bu. Sadece gerçeklikten uzaklaşmak istiyorum. Öpüşmek istiyorum. Belki sonunda orgazm bile olmak istiyorum."

Laurel güler. "Hepimiz gülmez miyiz?" Ben de gülüyorum ve o da elini omzuma koyuyor. "Bana söz ver, eğer birbirinize aşık olmaya başlarsanız, gerçekten. Gerçekten. Ona söyleyeceksin." Arkasını döndü. "Bir ilişkiye yalan üzerine başlamak istemezsin, biliyorsun değil mi?"

Elini tuttum ve sıktım. "Biliyorum. Ve söz veriyorum. Eğer Tenn Reyes'e aşık olursam -tekrar- ona gerçeği söyleyeceğim." Kalbim sanki şu anda bir sürü yalan söylediğimi biliyormuş gibi rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyor. Ve şu anda bunu gerçekten düşünemem. Laurel'e dönüyorum. "Hadi gel. Sana biraz kek hazırlayalım."

24 AĞUSTOS 2001
14 YIL ÖNCE

Omg. Geri döndün!!?!

Hey, işte benim Silvergurl'um. Ve evet, dün geldik. silvergurl0917: Nasıldı??!?!

RainOnATennRoof: Güzel. Sıcak. En iyi kısımları tía'mın yemekleri ve bol bol dans etmekti. O kadar çok dans ettik ki, mahalledeki bütün ablalar benimle dans etmek zorunda kaldı.

silvergurl0917: omg kulağa çok sevimli geliyor

RainOnATennRoof: Ailenizin 90 yaşındaki komşusuyla merengue yapmak zorunda kalana kadar bekleyin, o zaman ne kadar sevimli göreceğiz.

silvergurl0917: omg gülmeden duramıyorum

RainOnATennRoof: ;)

RainOnATennRoof: Seni özledim, Silvergurl.

silvergurl0917: ;)

silvergurl0917: ben de seni özledim, Tenn Reyes <3

HAZIR BULUNAN

Birbirinize gerçekten aşık olmaya , ona söyleyeceğine söz ver.

Laurel'e biraz kızgın bir şekilde enchiladaların üzerine folyo kağıt katlıyorum. Yani, anlıyorum. Evliliği koca bir yalanla başladı: Jorge onu pantolonunun içinde tutabilir. Ve şimdi incinmiş ve yansıtıyor. Ama bu çok farklı. Birlikte bile değiliz. Sadece iki kez öpüştük. Kıyafetlerimin *arasından* göğüs ucuma dokundu. Bu olaylar bir aşk eşleşmesi yapmaz.

Bulaşık makinesinin gürültüsünden sonra masaya geri oturdum, telefon elimdeydi. Tenn'e AIM'deki kız arkadaşı olabilecek bazı isimleri mesaj atacağımı söyledim. Tam olarak yalan sayılmaz, değil mi? Herhangi biri onun Silvergurl'u olabilir. Değiller ama varsayımsal olarak *olabilirler*.

Laurel'e verdiğim sözü düşünüp inliyorum. Yazmaya başlıyorum.

Hey. AIM arkadaşı hakkında sana söylemem gereken bir şey var.

Ve aniden bir anı içeri sızıyor ve artık telefonumu görmüyorum. On yedi yaşındayım, alışveriş merkezinde bulabildiğim en güzeli olan yepyeni bir serulean elbise giyiyorum. *Mavi giy ki sen olduğunu anlayayım*. Bir yabancının evinin bej halı merdivenlerini tırmanıyorum, duvarlar bas sesiyle titreşiyor ve o kadar korkuyorum ki kalbim dışarıdaymış gibi hissediyorum. *Seni bekliyor olacağım, Silvergurl*.

Beklemiyordu. En azından benim için.

Tüm cümleyi siliyorum ve Joan Watson, Farah Zapata ve Tabitha Williams'ı listeliyorum. Bom. Gönderildi.

Umarım bu yardımcı olur, ekliyorum.

Sonra, sabunlu bir bezi Sky'ın *I MISS THIS* -Sky yazan hayalet karalamasının üzerinde gezdirerek hepsini plastik masa örtüsünün bembeyaz yüzeyine geri siliyorum.

, eflatun, bir zamanlar özenle uygulanmış dumanlı göz ve dudak boyası, kanalizasyonda dolaşıyor, yüzümü kaldırıyorum ve çığlık atıyorum.

Sky klasik bir korku filmindeki kötü adam duruşuyla arkamda duruyor. "Tanrım!

Tanrım," diye . "Bana kalp krizi geçirtmeye mi *çalışıyorsun*?"

"Özür dilerim, Sage."

" yok." Havluyu yanaklarımda gezdiriyorum. "Sadece bir daha yapma, tamam mı?" "O konuda değil. Gerçi seni korkutmak istememiştim."

"Tamam." Gece nemlendiricimi aldım. "Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim."

İç çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, olayların bu kadar muhteşem bir şekilde patlaması er ya da geç olacaktı zaten. Kendine bu kadar yüklenme."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra ekliyor, "Buna dayanamadım. Burada olmak ama burada olmamak. Hepiniz gülüyordunuz. Kutlama yapıyordunuz. Kendimi yeniden ölüyormuş gibi hissettim."

Kalbim kırılıyor, tıpkı küçükken dizini her sıyırdığında ya da kafasını her çarptığında olduğu gibi. "Keşke sana sarılabilsedim."

Acınası bir şekilde gülümsüyor. "Ben de."

Banyonun ışığını kapatıp yatağa geçiyorum ve Sky yanıma yerleşiyor, ikimizin de gözleri gümüşü dolunayda. Basillerimin önünde mükemmel bir şekilde hizalanıyor ve onları ağaçların mürekkep mavisi silüetleri gibi gösteriyor.

"Sky?"

"Öyle mi?"

"Bana bazen Cranberry Falls'u rüyada gördüğünü söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Şimdi bile mi?"

"Uh-huh ..."

"Bana bundan biraz daha bahset. Mesela rüyalarda ne oluyor?"

Gökyüzü önümüzde uzattığı parmağıyla ayın izini sürüyor. Tüm oda koyu yeşil ve deniz mavisi tonlarında, ay ışığının bizi kaplaması dışında, kenarlarımız boyunca yontulmuş aytaşı kakmalı. "Yüksekte bazen ayı ya da gün ışığını görebiliyorum."

"Tavan penceresi gibi mi?"

"Sanırım. Ve bazen hayvanlar oluyor ..." "Hayvanlar."

"Kurtlar. Tilkiler. Baykuşlar." Gülümsüyor. "Ayı değil. Henüz değil." "Başka ne var?"

"Burası rahat. Her tarafta yapraklar var. Meşe sanırım. Ve ... bazen orada biri oluyor."

"Birisi." Bu beni neden endişelendiriyor bilmiyorum ama endişelendiriyor. Bunlar sadece rüya, değil mi?

"Evet. Benimle ilgileniyorlar."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Sadece hissediyorum, sanırım."

Kaşlarımı örüyorum. Bana çalışabileceğim pek bir şey vermiyor. "Peki, neye benziyorlar?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, bulanık. Bir yüz bile hayal edemiyorum. Tek yaptıkları etrafımda parıldamak."

"Shimmer?"

"Evet. Bana verdiğin kaplan gözü kolye gibi mi?"

"Altın dolgulu telden yapılmış." Hediyesini yapmak için kendi doğum günü paramı biriktirmiştım.

"Evet. Pırıltılı, ışıltılı bir etki. Sanki kaplan gözünden yapılmışlar ve altınla kaplanmışlar." Sonunda gözlerini aydan ayırıp bana baktı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü..." *Hayaletler yaşlanmaz. Hayaletler fiziksel dünyayı etkilemez.*

Hayaletler rüya görmez.

"Önemli bir şey değil. Sadece merak ettim."

OceanofPDF.com

N bir sevkıyatı denetliyor. Ben bütün trilyumları ve fıstıkları boşaltırken selam vermek için durdu.

"Sen ve Tenn harika işler yapıyorsunuz," deyip duruyor elimden tepsileri alırken. Birlikte en yakın çember evine doğru yürüyoruz. "Bunun oldukça deneysel olduğunu biliyorum, ikinizi kasabamızda saklanan özel bir şey olup olmadığını görmek için gönderdim. Ama beni ve büyükbabamı şaşırttınız."

Kaşlarımı çatıyorum. "Çok fazla bir şey bulamadık..."

Nate sırtıyor ve beni şaşırtacak şekilde, bana hiçbir şey yapmıyor. Hâlâ yakışıklı elbette ama o gülümseme artık kesinlikle bir gün doğumu değil. Daha çok bir lamba gibi -gerçekten güzel ama oturup ona bir kaside falan yazacak değilim. "Bulduğunuz şey harika, beni yanlış anlamayın, çünkü bitkiler ne kadar harika olsa da biz burada hikaye satıyoruz. Eski bir çiftlik evinden gelen yerli New England asterleri mi? Eski bir mezarlıktan gelen orman çiçekleri? Instagram'ın gösterdiği gibi insanlar *bu* hikayeleri satın almak için can atacak."

"Instagram mı?"

"Oh, evet. Siz onu bulduğunuzda aster hakkında bir paylaşım yaptık ve yarı viral oldu. Bize neredeyse üç bin yeni takipçi kazandırdı!"

"Vay canına, Nate. Bu inanılmaz." Göz ucuyla ona bakmaya devam ediyorum. Yani, şu anda benden her zamankinden daha fazla nefret eden kız kardeşimle çıkıyor, ki dün geceye kadar bunun mümkün olduğundan bile emin değildim. Yine de oldukça normal davranıyor. Boğazımı temizliyorum. "Hey, sen ve Teal nasılsınız?"

Minibüsüne doğru yürürken gülümsüyor. "Güzel. Sanırım mı? Umarım. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Bu iyi. Yani." Öksürüyorum. Gerçekten de Teal hakkında yeni erkek arkadaşından bilgi koparacak mıyım? Sanırım öyle, çünkü konuşmaya devam ediyorum. "Eminim sana son zamanlarda onunla nasıl geçinemediğimizi anlatmıştır. Dün gece kavga ettik ve ben onun-"

"Gerçekten mi?" Durdu ve kaşları çatıldı. "Hayır, bundan bahsetmedi."

"Oh," dedim.

"Özür dilerim, sadece biraz irkildim. Teal her zaman seni nasıl örnek aldığını söyler."

"O ne?" Gözlerim kocaman, ama o sadece gülüyor.

"Evet. Gerçekten de seni örnek alıyor. Her zaman senin gibi olabilmeyi ne kadar çok istediğini söylüyor."

"Benim gibi mi?" Omurgasız gibi mi? Her zaman yanlış şeyi söyleyen? Etrafımdaki her şeyi mahvetmek mi?

"Evet. Nazik. Bağımsız." Tekrar gülümsüyor. "Onda sevdiğim şeylerden biri de bu. Çok dürüst."

Öyle mi? Çünkü sadece bu konuşmaya bakılırsa, Teal çok fazla yalan söylüyor - ya benim yüzüme karşı ne kadar boktan bir insan olduğum konusunda ya da Nate'in yüzüne karşı benden ne kadar nefret etmediği konusunda. İçgüdülerim ikincisi olduğunu söylüyor.

Yürümeye devam ediyoruz, bir köşeyi dönüyoruz ve orada, minibüsüne yaslanmış Tenn duruyor. Elimde değil. Herhangi bir gezegendeki herhangi bir gün batımından daha büyük bir gülümseme gülümsüyorum ve o da bana aynısını yapıyor.

"Selam," diyor Nate el sallayarak. "Nasılsın dostum?"

"Gelip boşaltmaya yardım ederim diye düşünmüştüm ama görünüşe göre hepiniz almışsınız." "Sana bende söylemiştim," diyorum, yüzümde aynı gülümseme. "Ne zaman mesaj attım."

"Öyle mi? Belki de sadece seni görmek istemişimdir."

Nate arkasını işaret ederek geriye doğru yürüyor, sanki biraz daha yaklaşırsa Tenn'le aramızda oluşan vahşi cinsel gerilimin anında elektrik çarpmasına yol açacağını biliyor. "Burada bir malç sevkiyatının boşaltılmasına yardım etmem gerekiyor."

Bir şeye ihtiyacın olursa seslen." Tenn ve ben gözlerimizi birbirimizden ayırmadan vedalaştık.

"Ee," diyor ellerini ceplerine sokarak.

"Yani." Kalçama yaslanıyorum. "Toplantı nasıldı? Babanla mı?"

"Harika değil." İç geçiriyor. "Nadia'nın doğum günü nasıldı? Kız kardeşinin en sevdiği yemekle mi?"

Şimdi iç çekiyorum. "Harika değil."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, sonra birkaç adım yürüyüp arabasının yolcu tarafını açıyor. "Bir fikrim var" diyor. Eliyle içeriye işaret ediyor.

geçip araba koltuğuna oturuyorum. "Ne ?"

Göz kırıyor. "Bu bir sürpriz." Eğiliyor ve bana uzun, nazik bir öpücük veriyor.

"Mm," diyorum. "Bu sürprizi şimdiden sevdim."

Tekrar göz kırıyor ve kapıyı kapatıyor. "Sanırım geri kalanını da seveceksin."

Arabayı sürerken, Tenn bana telefonunu uzattı. Ne çıktığını görünce kalbim biraz sıkışıyor. Tabitha Williams'ın Facebook profili.

"Diğer ikisini biraz araştırdım ve hepsinin anne ve babalarıyla çekilmiş bir sürü fotoğrafı var. Tam olarak hatırlayamıyorum ama AIM kızının yanında ebeveynlerinden biri ya da her ikisi de yoktu ..."

"Ah." Şu anda midem karmakarışık, sanki çıplak ayakla bir roller coaster'ın tepesine tırmanıyormuşum gibi. Tabitha'nın göz gezdiriyorum. Aimee Decker adında birini, "onu yetiştiren kadını" öven bir fotoğrafı var. Sadece bir avuç profil fotoğrafı var; bir tanesinde Tabitha ve bir köpek, bir tanesinde Tabitha ve tahminimce kocası - Tabitha beyazlar içinde, kocası smokin giymiş. Profiline geri tıklıyorum, kaydırıyorum ama her şey gizli olarak ayarlanmış. Arkadaşlarını, yorumlarını ya da gönderilerini göremiyorum.

Tenn, "Düğünündekine geri dön," diyor. "Anladım."

"Kocasının nerede etiketlendiğini görüyor musun?" "Evet..."

"Bana bir iyilik yapmanın sakıncası olup olmadığını merak ediyordum." Bana sırtıttı. "Hayaletlerimiz konusunda birbirimize yardım ettiğimize göre."

"Elbette." Sahte coşku dilime çok acı geliyor. "Ne istersen."

"Facebook'ta olduğunuzu varsayarsak, kendi hesabınızdan kocasına mesaj atabilir misiniz? Profilinin tüm gizlilik ayarları açık."

Kocasının profiline tıklıyorum. Daniel Jagger ile evlenmiş. "Onun profili de gizli."

"Evet, ama Messenger'ı açık." Bu doğru.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Sadece eski bir arkadaşını söyle. Sadece nasıl olduğunu merak ediyorum. Onunla arkadaştınız, değil mi?"

Kaşlarımı çattım ve omuz silktim. Tabby ile iki kere falan öğle yemeği yemiş olabilirim. Birinci sınıfta biyoloji dersinde arkamda oturuyordu. "Sanırım öyle. Yani, düşman falan değildik." Boğazımı temizliyorum. "Neden ona mesaj atmıyorsun?"

Gülüyor. "Evli olsaydım ve bir adam bana mesaj atıp karımı sorsaydı, bu saçmalığı görmezden gelirdim."

Başımı salladım. "Evet, bu mantıklı." Ayak parmağımı Boss'un döşeme tahtasına doğru oynatıyorum. "Ama . . . Demek istediğim. O duyguya geri dönmeye çalıştığını anlıyorum. Daha önce de böyle demiştin. Her şeyin yoluna gireceği hissine. Ama bu" -telefonunu ona geri veriyorum- "çok fazla değil mi? Ya o kız değilse? Yani, benim sınıfımdaki herkesin partnerine mesaj mı atacaksın? Ne zaman bitecek?"

Çenesi gerilir ve kaşlarını birbirine düğümler. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Sage. Önemli bir şey değil."

"Bu senin için büyük bir olay."

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Otoyoldayız, akan havanın ve çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi her taraftan yaklaşıyor ve nedense hiçbir şeyi bu kadar sessiz hissetmemiştim. Sekiz yıl önce Nadia bir kaza olduğunu söylemek için beni aradığında bile -söylemeden önceki o sessiz, iç parçalayıcı saniye. *Gökyüzü düştü.*

Sonunda iç geçiriyor. "Hiç bir şeyi o kadar kötü batırdın mı ki, yıllar ve yıllar boyunca ona geri döndün mü?"

Sky, yanağımdan öpüyor. *Bizimle gelmek istemediğine emin misin?* Yutkunuyorum. "Evet."

"Bu kızla her şeyi berbat ettim. Hayatımı düzeltmeyi anneme borçluymuşum gibi hissediyorum. Bahsettiğim duyguya geri dönecek olursak? O zamanlar yaptığım hatayı kabullenmem bunun önemli bir parçası." Arabayı kalın, karanlık bir ormanın önünde durdurdu. Bana dönüyor, gözleri yürek parçalayıcı bir dürüstlikle parlıyor. "Onu bulamama ihtimalimin yüksek olduğunu *biliyorum*. Ama yine de deneyeceğim."

Başımı salladım. Göz temasını zar zor sürdürebildiğim için çantamdan telefonumu alıyorum. "Şimdi ona mesaj atacağım."

Gülümsüyor. Omuzları gevşer. "Teşekkür ederim."

Karşılığında bir şey değil dememe *fırsat* arabadan iniyor.

"

"

Tenn'i bu ormandaki küçük bir patikada takip ettim. Adım attıkça cırcır böceklerinin sesi daha da artıyor, ta ki boynumun, yanaklarımın ve ellerimin derisine dokunuyorlarmış gibi hissedene kadar. Karanlık, ağaçlar o kadar sık ki burası alacakaranlığa yakın hissediliyor. Huzurlu da, rüzgâr ağaçları hışırdatıyor, güneş ışığı sıcak, altın rengi bir ipek gibi bedenlerimizin üzerinden geçiyor.

Tenn ellerini uzatıyor. "Cranberry'ye geri dönme sebebim bu." Kollarını indiriyor. "Burası annemin arazisi."

"Öyle mi?"

"Evet. Otuz bir dönümlük bir orman. Burada bir ev inşa etme hayali vardı ama ... hayat meşguldü."

Etrafa daha yakından bakıyorum. Burası *muhteşem* bir arazi parçası. Güzel, ince yapraklı çamlar, çiçek açan kıvılcık ağaçları ve erguvanlarla dolu, ama aynı zamanda burada ve orada yüzlerce yıllık meşeler var, gövdeleri bir araba gibi geniş, dalları kalın ve üzerine bir masa örtüsü koyup akşam yemeği yiyebilecek kadar alçak. Hemen burada, tüm bu vahşi doğanın tam ortasında bir evin nasıl görüneceğini düşünüyorum. Baharda pembe bir kıvılcık ağacına açılan bir paravan kapı hayal ediyorum. Yatak odasının penceresinden bu kadim meşelerden birine bakarken, ayın dallarından birinin üzerinde yanan bir madeni para gibi uzandığını hayal ediyorum.

Kalbim bu kadın için acıyor. Alba Reyes. Dün ölüm ilanına baktım. *Çok* iyi bir insandı. Ormanda, *bu* ormanda hayalindeki evi hak ediyordu. "Demek buraya bir ev yapacaksın?"

"Hayır." Durdu, gözleri ağaçlarda. "Annemle babam boşanmalarını hiçbir zaman sonuçlandırmadılar. Annem nihayet evrakları toparlayana kadar on yıldan fazla ayrı kaldılar ve sonra babam imzalamayacağına karar verdi. İşi o kadar zorlaştırdı ki annem pes etti."

"Neden? Onu hala seviyor muydu?"

Tenn gülüyor. İçi boş. "Hayır. Onu terk ettiği için cezalandırmak istedi." Hızla ilerliyor. "Her neyse, hiç boşanmadıkları için kadının tüm mal varlığı ona miras kaldı. Eşyaları, banka hesapları ve mülkleri." Tekrar yürüyoruz, yavaş bir yürüyüşle. "Yani bunların hepsi artık ona ait. Ve dün gece, satın almama izin vermesi için onu ikna etmem gerekiyordu. Ama onun yerine bana çoktan satıldığını söyledi."

Durdum ve nefesim kesildi. "Kime?"

"Bir banka için. Burası en iyi gayrimenkul. Sahil arabayla sadece yirmi dakika uzaklıkta. Ve burası ile şehir merkezi arasındaki her şeyi geliştirdiler. Bir süredir annemi satması için sıkıştırdıklarını biliyordum ama satmadı."

"Peki neden almanıza izin vermedi? Yani, hayır. Bu şekilde olmamalıydı. Sen onun oğlusun. Onun oğlusun. Sana *vermeliydi*." Çok kızgınım, yumruklarım sıkılı.

"Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulundular. Bana pay vereceğini söyledi. Ama ben ondan hiçbir şey istemiyorum. Bundan." Nefes alıyor. "Küllerini buraya koydum. Annemin bir vasiyeti yoktu ama kendi topraklarında olmak isteyeceğini biliyordum. Bu onun hayat amacıydı, biliyor musun? Burada emekli olmak. Büyük, etrafı saran verandasında oturup torunlarının doğada oynamasını izlemek. Bana hep böyle derdi: *"İpucu ver Tennessee, iyi bir kadın bul ve çocuk yap."* Biraz gülüyoruz ama zor oluyor. "Ve şimdi tam üzerine bir site inşa edecekler. *Onun* üzerine." Başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, babamın ona hayatı boyunca yaşattıkları için mükemmel bir metafor."

Ne yapacağımı bilemediğim için kollarımı ona doluyorum. "ok özür dilerim," diye fısıldıyorum. O da bana sıkıca sarılıyor, bir eli sırtımda, diğeri kalamda. Başıını eğiyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Bir hafta içinde ormanı paramparça edecekler. Elimde kalan tek şey bu. Onun rüyasından."

Ve şimdi ağlıyorum. Sky hemen beliriyor, uzaktaki bir ağaç dalında oturuyor, yüzü bana her şeyi duyduğunu ve ne kadar berbat olduğunu anladığını söylüyor. Elini kalbinin üzerine koyup arkasını dönüyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Birkaç dakika sonra yüzümü silmek için gömleğimi yukarı çekerek, "Bütün bunlar çok korkunç," diyorum.

"Hey," diyor Tenn usulca. "Seni buraya ağlaman için getirmediim, Bitki Fısıldayıcısı."

Burnumu çektim. "yle mi? Beni buraya neden getirdin o zaman?"

Sırıtıyor ve o da geri dönüyor - Tenn'in ışıltılı gözleri, geniş ağzı, kirpikleri daha kalın görünüyor ve her şey o gülümsemeyle kırışıyor. "Mantar avına ıkıyoruz."

1 OCAK 2002
13 YIL ÖNCE

silvergurl0917: . mutlu yıllar :)

Yeni yılın kutlu olsun, Silvergurl. RainOnATennRoof: Herhangi bir kararın var mı?

silvergurl0917: ;)

RainOnATennRoof: Oh adamım. Bu da ne demek oluyor?

Bir tane yaptım.

Silvergurl0917: Seninle tanışacak cesareti bulmak için.

RainOnATennRoof: Gerçekten mi?

Silvergurl0917: Evet

RainOnATennRoof: Gerçekten.

silvergurl0917: evet. öncelikle kaygılarım ve korkularım üzerinde çalışacağım.

RainOnATennRoof: ne tür korkular?

Bilmiyorum. Belki seni hayal kırıklığına uğrattırım.

RainOnATennRoof: Alınma ama bu imkansız.

silvergurl0917: tamam tatlı dilli. bu güzel ve hepsi ama şimdi bunu okurken korkularım sihirli bir şekilde buharlaşmadı.

RainOnATennRoof: :) Beni nasıl hayal kırıklığına uğratabileceğini düşünüyorsun?

silvergurl0917: iyi

silvergurl0917: lol

RainOnATennRoof: Silvergurl . . .

silvergurl0917: ben ... senin her zaman takıldığın kızlara hiç benzemiyorum

RainOnATennRoof: ne demek istiyorsun??

silvergurl0917: **derin nefes**

silvergurl0917: pek havalı sayılmam, biliyor musun? marka kotum falan yok. saçım berbat. . . aman tanrım, yağmur yağdığında patlıyor gibi, anlamıyorsun

RainOnATennRoof: Marka isimleri umurumda değil. Ve bence patlayıcı saçlar çok seksi;)

silvergurl0917: omg Tenn!!!

silvergurl0917: Şu anda o kadar çok gülüyorum ki teyzem beni duyacak

RainOnATennRoof: :)

silvergurl0917: cidden, benim . . . ben süper kısayım. benim şeklim.. ben bir model, tamam mı? düşük belli bana yakışmıyor. göbeği açıkta bırakan hiçbir şey de yakışmıyor. makyajımı nasıl doğru yapacağımı gerçekten bilmiyorum . . . ve kıskanmamın aptalca olduğunu biliyorum ama . . . sanki flört ettiğiniz herkes . . . görünüş açısından mükemmel. ve muhtemelen tüm boş zamanlarında küçük kardeşlerini izlemiyorlar, anlıyor musunuz?

RainOnATennRoof: Bekle, ettiğim herkes mi? lol kimi ? silvergurl0917: bilirsin ...

kızlar ...

RainOnATennRoof: Dinle, Silvergurl? Şu anda ilgilendiğim tek kız var. Ve ne tür bir kot giydiği ya da nasıl makyaj yaptığı umurumda değil, tamam mı? Bunların hiçbirisi umurumda değil. Ben seni önemsiyorum. :)

omg. şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum

RainOnATennRoof: Ağlamayı kes, Silvergurl:)

silvergurl0917: hahaha tamam, tamam. şimdi daha çok sniffing.

RainOnATennRoof: :) Tamam, şuna ne dersiniz: Siz korkularınız üzerinde çalışın, ben de mükemmel buluşma noktamız üzerinde çalışayım.

silvergurl0917: :)

silvergurl0917: Anlaştık gibi görünüyor <3

HAZIR BULUNAN

"Kuzugöbeği mantarı bulmak için biraz geç oldu," diyor Tenn çalıların arasında yürürken. "Ve ben orman tavuğunu pek sevmem."

"İkisini de yediğimi hiç sanmıyorum."

"Hayır mı? Siz ve aileniz hiç yiyecek aramaya gitmediniz mi?"

Nadia ve annemin, o küçükken Cranberry Şelaleleri'nde yürüyüşe çıktıklarını, yılda bir kez durup çamura bastırılmış, dua gibi yumuşak insansı ayak izlerini aradıklarını düşünüyorum. "Yemek için değil, hayır."

Tenn duraklıyor ve sonra bana normal, geniş bir portobelloya benzeyen, etrafı yavru eğrelti otlarıyla çevrili bir mantarı işaret ediyor. "Sakın onlardan birini ya da ona benzeyen bir şeyi yeme."

"Neden? Taşaklara takılır mıyım?"

Bana sırtıyor ve kalbim sıcacık, kocaman ve heyecanlanmış hissediyorum. "*Amanita* ailesinin bir parçası ve hangisinin yenilebilir olduğunu, hangisinin de dediğiniz gibi ölmeden önce sizi taşaklarınızdan vuracağını söylemek çok zor."

Yanına eğilip elimi mantarların üzerinde gezdiriyorum. Benim yeteneğim mantar değil, ama mantarlar ve bitkiler birbirlerine o kadar yakın yaşıyorlar ki, onu, bilincini, hücrelerinde saklı kalp atışının gümbürtüsü gibi hala hissedebiliyorum. Güm, güm. Zehirli değil.

Ayağa kalkıyor ve yürümeye devam ediyoruz. "Ama farkı anlayabiliyorsun, değil mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Bu zehirli değil. Ama şey de bu değil." "Bütün bunları sana annen mi öğretti?"

"Evet. Usta bir toplayıcıydı. Ama şimdi bile, yılların deneyiminden sonra, tanımlaması kolay olana bağlı kalıyorum."

"Mısır tavuğu gibi-"

"*Ormandan*," diyor gülerek. "Gerçi 'mısır tavuğu' kulağa komik bir korku filmi gibi geliyor."

"Bir kümes hayvanı kâbusu," diyorum derin, film anlatıcısı bir sesle, sonra Tenn'in göbeği güldüğünde kendimi mutlu hissediyorum. "Peki bugün tavuk mantarı değilse ne arıyoruz?"

Bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Söylemeyeceğim." "Neden söylemiyorsun?"

"Onu bulduğumuzda bitki fısıldama güçlerini kullanmanı istiyorum."

Biraz tökezledim. "Öyle mi?"

Elimi tuttu ve beni topraklamaya yardım etti. O çok sıcak. Ve büyük. Ve harika. "Evet."

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüyoruz ve uzaktan bir baykuş ötüyor. Bu bana Sky'ın bana rüyaları hakkında anlattıklarını hatırlattı. Hayvanların onu nasıl ziyarete geldiğini. Bugün Amá Sonya'yı görmeyi ve ona Sky'ın sürekli çiğnediği hayalet kuralları hakkında daha fazla şey sormayı planlamıştım ama bu -bu güzel adamla bu güzel ormanda yürümek- bana *ŞÜKRET*, *MİNNET* ve *KUTSAL OL* diye bağırان işaretlerle dolu o soğuk, mermer evde oturmaktan çok daha tercih edilebilir.

"Hey, Sage," diyor Tenn. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?"

"Bilirsin işte. Tohumlar ve bitkiler hakkındaki tüm bu detayları nasıl hissediyorsun? Hiç kimsenin, en eğitimli ve en donanımlı botanikçinin bile bilemeyeceği şeyleri?"

Yeteneklerimizi kesin olarak bilen tek kişi Laurel. Johnny Miller onu şarapla tehdit ettiğim için bir şeyler sezmiş olabilir ama Teal sinirlendiğinde her şimşek çaktığında bir şeyler anlamayacak kadar aptal. Birinin duygularını önemsemek ve dikkatini vermek gibi şeyler yapmasını gerektirirdi, yani evet. Ben onu kızcılık ağacına çivileyene kadar hiçbir şey bilmiyordu.

"Ailem ... ailemdeki kadınlar ... yeteneklidir."

Duruyoruz ve Tenn sırt çantasından iki su şişesi çıkarıp birini bana uzatıyor. Sessizdi. Dinliyorum. Bir yudum alıyorum ve diyorum ki, "Kız kardeşim

Sky, onun yeteneği hayvanlardı. Bir şahini muhabbet kuşu gibi omzuna atabilirdi. Teal'inki ise hava durumu."

"X-Men'deki Storm gibi mi?"

"Evet ama bunu kontrol edemiyor. Kızgın olduğu zamanlarda paratonerlerden uzak durun."

Gölüyor ve sonra bana bakıyor, yukarı aşağı, aşağı yukarı, yüzümün yanı sıra vücudumun diğer kısımlarının da ısınmasına ve karıncalanmasına neden olacak şekilde. "Ve seninki de bitkiler."

"Benimki bitkiler."

Gölmesini ya da saçmaladığını söylemesini bekliyorum. Ama gülüyor. Sanki dünyadaki en doğal şeyi söylemişim gibi başını sallıyor. *Cranberry'de doğdum ya da en sevdiğim renk sütle karışık çivit, deniz salyangozu gibi ama tam değil.*

Benden su şişesini alıyor ve parmakları benimkine değdiğinde tüm elim erojen bir bölgeye dönüşüyor. Şişeleri çantasına yerleştiriyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor, gözleri artık o kadar karanlık ki, gecenin içinde tüm bu ormanı yansıtıyorlar.

Panikledim. "İlk seferin nasıldı?"

Göz kırptı ve geriye yaslandı. Beni öpmek üzere olduğundan oldukça eminim ve Tanrım, kişisel ve muhtemelen istilacı bir soru sormak yerine neden ona izin vermedim? "Açık olmak gerekirse, seksi kastediyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

Sanırım ne kadar gergin olduğumu görüyor, çünkü bana bir kez daha bakıyor, gülümsüyor ve sonra başını öne eğerek onunla birlikte yürümemi istiyor.

"Üniversitedeki ilk yılımdı. Arkadaşımdı, bir partiye gittik ve öpüştük. Evine dönmemiz gerektiğini söyledi, ben de döndüm."

İçime dolan kıskançlığa hazırlıklı değildim. Demek istediğim, bu o on sekiz, on dokuz yaşıdayken oldu. Hala Cranberry've onun için hüngür hüngür ağlıyordum. Kesinlikle onun arkadaşlığının yasını tutacak bir portre çizme aşamasında değildim. O devam ederken nefes alıyorum.

"Otuz saniye kadar sürdü," diyor gülerek. "Yine de bu konuda nazikti." Bunu beklemiyorum ama devam ediyor. "Oradan buradan birileriyle çıktım, sonra bir süre Denver'da yaşadım ve

Pia ile tanıştım. Neredeyse üç yıl süren en uzun ilişkimdi. Birlikte yaşamaya başladık. Ama annem öldüğünde beni terk etti."

"*Neden?* Bunu tek başına yaşamak çok acımasız bir şey. Tanrım."

"Aramızdaki işler iyi gitmiyordu ve bu son çivi oldu. Annemin işlerini halletmek için buraya daha fazla gelmeye başladım ama o geride kaldı. Başka biriyle tanıştı."

Ne tür bir insanın Tenn Reyes'e sahip olacak kadar şanslı olup başka birini seçebileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Hayatının en büyük kaybının yasını tutarken. Ondan nefret etmekten kendimi alamıyorum.

"Dur bakalım," diyor nazikçe. Ormanın daha çalılık bir kısmına, patikanın dışına doğru ilerliyor. Takip ediyorum.

Orada, budaklı, devrilmiş bir ağaç gövdesinden büyüyen bir mantar koleksiyonu var. Birbiri üzerine yığılmış bir dizi küçük masa gibi görünüyorlar, Alice'in Harikalar Diyarı'nda küçücükken üzerinden atlayacağı bir şey gibi. "Bu," diyor huşu dolu bir ses tonuyla. "İşte aradığım şey bu." Onunla birlikte yaklaşmamı işaret ediyor ve çantasından malzemeler çıkarmaya başlıyor.

Elimi üzerlerinde gezdiriyorum, başparmağımın birinin tepesini sıyrmasına izin veriyorum.

Uzun zaman önce, ergenlik çağındayken, Teal ve ben kavga ediyorduk ve beni gerçekten incitmeyi amaçladığı bir şey söyledi. *Bitkilerle konuşmak iğrenç. Bu doğal değil. Sen doğal değilsin.*

İstedığı gibi acıtmadı ve bunun kıskançlıktan kaynaklandığını bildiğim için değil. Yeteneğini kontrol edememekten her zaman nefret etti ve bunun acısını benden çıkardı, sanki bu benim hatamış gibi.

Hayır, Teal'in ne düşündüğü umurumda değildi çünkü "bitkilerle konuşmak" tüm bu evrendeki en doğal şey gibi geliyordu. Bitkilerin (ve toprağın ve mantarların) şarkılarını duymak, zihnimle, parmaklarımın ucuyla hücrelerine ulaşabilmek, sadece bilinçleri olarak tanımlanabilecek şeyi hissetmek, çünkü evet, bitkiler bilinçlidir, ne renk giydiğinizi bilirler, ışıklarını engelleyip engellemediğinizi bilirler, sinir sistemleri vardır ve acıyı hissedebilirler. Onlarla konuşmak nefes alıp vermek kadar kolay.

Bitkilerle tam anlamıyla evrimsel bir atayı paylaşıyoruz. Soylarımızın bir noktasında, çizgilerimiz birleşiyor. Onlarla konuşmak nasıl doğal olmayabilir?

"Nesin sen?" Mantara saygılı bir fısıltıyla soruyorum. Ve sonra dinliyorum.

Birkaç saniye sonra "İstiridye," diye anons ettim. Yenilebilir de.

"Vay anasını," diyor. Mantar dövmelerinin üzerindeki tüylerin diken diken olduğu kolunu uzatıyor. "Bunu biliyordun, değil mi? Yeteneğinle mi?"

Sesinde hâlâ aynı huşu var. Gözlerindeki o ışıltılı, siyah sıcaklıkla bana bakıyor ve boğazını temizleyerek aşağıya bakıyor. Sanırım yine korkmamı istemiyor. "Eğer orman tabanını görebilseydik," diyor, "her yerde miselyum denen mantar ipliklerini görürdük. Bu mantarlar, bir çeşit meyve. Geri kalanı, göremediğimiz kısımları ise gövde."

Ormanın zeminine oturuyorum ve ellerimi toprağın üzerine koyarak gözlerimi kapatıyorum. Bağlantı kurduğumda - neyden bahsettiğini hissettiğimde - içimde bir tıklama oluyor. Sanki Matrix'e bağlanmış gibiyim, ama her yerde kireç yeşili bir kod yok; bu ormandaki her şeyi kilometrelerce uzunluktaki mikroskobik ipek telleriyle birbirine bağlayan beyaz miselyum damarları var.

"Bitkiler kaynakları değiş tokuş etmek için iplikleri kullanır. Ve birbirleriyle iletişim kurmak için."

Sesi yaklaşıyor ama gözlerimi açmıyorum. "Hissedebiliyorum." Fısıltı gibi söylüyorum.

"Yapabilir misin?"

"Evet."

" bir his?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum. "Sanki Bilmiyorum." Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. "Hayır, biliyorum. Bazen bitkiler ekstra konuşkan olur. Özellikle bazı yaşlı ağaçlar." Etrafıma bakıyorum, büyük meşelere, geniş, uzun ve eski. "Bir keresinde bir ağaçtan duymuştum, bu dünyadaki her şeyi birbirine bağlayan şey hikâyedir. Hikâyeler evreni bir arada tutar. Gördüğüm şey de bu, miselyum... böyle . Hikayeler gibi hissettiriyor,

Tüm bitkileri birbirine bağlayan, tüm zamanların en karmaşık ve güzel örümcek ağı gibi."

Şimdi bana yakın, yanımda oturuyor. Gözlerinde yine tüm ormanı, tüm dünyayı görüyorum ve orada kendimi de. Daha da yaklaştığında geri çekilmiyorum. "Sage," diyor, sesi boğuk ve beni öpüyor.

Tüm bedenim kendi damarlarımla, burada, kasabada yaratılmış ve mantarların damarlarına bağlanmış, dünyanın dört bir yanındaki mantarların damarlarına, ağlarına ve ipliklerine bağlanmış damarlarla canlı. Her şey yaşamla elektrikleniyor. Hikayelerle. Mantarların hikayeden daha eski olduğu söylenebilir, ancak sadece mantarların da hikayeler anlatmadığına inanıyorlarsa.

Bu benim şu anki hikayem: Tenn, beni çok nazikçe öpüyor, dili benimkine dokunuyor, ağzımı daha da açmam için beni ikna ediyor. Tenn, 15 yaşında sevdiğim kişi. On beşimden beri sevdiğim kişi.

Tek yaptığımız öpüşmek ve da yok olmaya mahkum bu ormanda, her düşündüğümde içimi parçalayan bir şey. Ama şimdilik, ağaçların arasından süzülen, öpüşürken üzerimize dökülen, ışığa dönüşmüş tatlı ayçiçekleri gibi hikayeler ve hayaller ve benekli güneş barındırıyorlar.

Parmak-hayır. Beni A-çerçeveli kulübeye götürdü, midem guruldadığı için antep fıstığı ve bir çikolata ile oturttu ve sonra soğanları mutfak robotunda doğrarken ve büyük bir dökme demir Hollanda fırınına kaydırırken izlememe izin verdi. Bir diş sarımsak ekliyor ve tüm bunlar tereyağında cızıldarken istiridye mantarlarını yıkayıp dilimliyor ve hemen ardından ekliyor.

Peynir rendelerken, "Ailenin yiyecek aramadığını söylemiştin" diyor.

Çok sıcak ve tembelim. Başımı kollarımla masanın yüzeyine yaslıyorum. "Evet."

"Peki ne ? Otlar mı?" Gülümsedim.

"Bir çeşit şakaydı."

"Öyle mi? Bir de bana sor."

Sanırım yemek yaparken benim sesimi duymaktan hoşlanıyor. Acaba annesi onun için yemek pişirdiğinde de böyle miydi, lezzetli bir şeyler yaparken iki kişi birlikte vakit geçiriyor muydu?

"Nadia başlangıçta tanrılar olduğunu söylüyor. Tanrılar ve bu dünya."

"Vay anasını," diyor peynirin tadına bakarken. "Bir yaratılış beklemiyordum efsane."

Homurdanıyorum. "Onları biz toplamadık." "Bu çok kötü. Çünkü kulağa harika geliyor."

"Öyle." Bir parça çikolatayı ağızma atıp bir süre düşünüyorum. "Nadia her zaman ailemizin buraya eski tanrıların hâlâ bu dağlarda yaşadığını hissedebildiğimiz için taşındığını söylerdi. Diyor ki, eğer derinlere inersen

Cranberry Falls'a doğru zamanda girerseniz ayak izlerini bulabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Sesi inanmaz gibi değil, sadece heyecanlı. "Ve sen onları gördün mü?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Onları en son gören annem ve Nadia'ydı. Sanırım ben gelene kadar düzenli olarak 'yiyecek aramaya' gidiyorlardı."

Bir an sessiz kaldı ve sonra "Annen neden gitti?" diye sordu. Gözlerimi kırıştırıp başımı kaldırıyorum.

"İstemiyorsan bana . Söyleyemezsen anlarım."

"Sorun değil." Omuz silkiyorum. "Sadece... beni doğurduğunda sadece on altı yaşındaydı, Teal'i doğurduğunda on sekiz, Sky'ı doğurduğunda yirmi bir. Hamilelik testi pozitif çıktıktan sonra babalarımızın hepsi bizi terk etti. Bir çocukla uğraşmak istemediler. Ve sonra annem biriyle tanıştı." İçimi çektim. "Sanırım ona karşı açıktı. Çocuk istemiyordu. Ama onunla sadece kendi çocuklarını kastetmedi, bizi de kastetti. Ve sanırım, biz ve o arasında, annem onu seçti."

"Pislikler," mırıldanıyor ve sonra kaşları düşüyor. "Alınmayın."

Gülüyorum. "Hayır, katılıyorum. Annem ona en çok ihtiyacımız olduğu anda gitti." Gözlerim doluyor ve etrafıma bakıyorum; görünürde Gökyüzü yok. Onu ormanı keşfederken ya da belki vahşi kedilerle konuşurken hayal ediyorum. Geçen gece sokağın aşağısındaki İhtiyar Noemi'nin hasta olduğunu söyleyerek beni şaşırttı. Muhtemelen sürekli benim saçmalıklarımı izlemekten sıkıldığı için tüm komşuların evlerini gözetliyordu. "O kadar genç yaşta bebek sahibi olmayı hayal bile edemiyorum. Ama çocuklarımı bırakmayı da hayal edemiyorum."

"O zamandan beri onunla iletişime geçmedin mi?"

Başımı salladım. Annemin hediyesi kayboluyordu. Beni yanlış anlamayın, lisedeyken aile masaüstümüzü aldığımızdan beri onu internette aradım. Ne arıyordum, bilmiyorum, belki bir düğün duyurusu. Bir ölüm ilanı. Hiçbir şey bulamadım.

Çorbayı karıştırmaya dönmeden önce bir an bana bakıyor. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

"Özür dilerim."

". Sadece söylüyorum."

Sonra çok mutlu oluyorum çünkü Tenn önüme bir kase mantar peynir çorbası koyuyor. Üzerine karabiber rendeliyor ve biraz zeytinyağı gezdiriyor. Kendi kâsesini ve bir somun yumuşak Küba ekmeğini alıyor ve ikimize de kocaman parçalar koparıyor. "Afiyet olsun," diyor.

Hayatımda içtiğim en güzel çorba. Mantar, peynir, biber ve zeytinyağı dışında içinde ne olduğunu bile söyleyemem ama kombinasyon kesinlikle foodgasmic. Gömleğime bulaşmasın diye kendimi yavaşlatmak zorunda kalıyorum.

"Hiç gerçek reenkarnasyon diye bir şey duydun mu?" diye sordum. Ağzı ekmekle dolu halde başını sallıyor ve ben de gülümsüyorum. "Teal hiçbir zaman organize dinlerden yana olmadı. Ama bu fikri hep sevmiştir. Birisi öldüğünde dünyaya geri dönüyor ve sonra onu oluşturan atomlar ve moleküller toprağa dönüşüyor. Toprağa ve bitkilere dönüşürler ve tıpkı hayattayken beslendikleri gibi yaşayanları beslerler."

Tenn bana o alaycı sırtışıyla bakıyor. "Bana burada annemin cesedini yediğimizi mi söylüyorsun?"

Öyle bir ki neredeyse çorba çıkacaktı. "Aman *Tanrım*, Tennessee, *hayır*. Tanrım. Hayır!"

"Küllerini ormanına koydum. Bu mantarları aldığımız yere..."

"Söylediğim bu değil. Sadece havalı bir teori olduğunu düşündüm. Dios."

Gülüyor. "Annem bunu söylediğim için kafama vururdu. Yemek yiyoruz."

"Her türlü hakkı var."

Kâsemdeki son çorbayı bir parça ekmekle ıslatırken birkaç dakika sessiz kaldık. "Ugh," diyorum başımı ellerimin arasına alarak. "Eve gitmek istemiyorum." Bu gün o kadar mükemmeldi ki. Nadia'nın incinmiş bakışları ve Teal'in ben hiç var olmamışım gibi davranmasıyla sona ermeyecek kadar mükemmel.

"Öyleyse yapma." Bunu çok rahat söylüyor. Sanki *geceleri* bu *evde* ben ve o baş *baş*a kalmayacakmışız gibi.

"Sen . . . burada kalmamın bir sakıncası yok değil mi?"

Başını sallıyor. "Misafir odası var. Kadın uyku kıyafetlerim yok ama istersen gömleklerimden birini ödünç alabilirsin."

Arkama yaslanıyorum. "Fazladan diş fırçan var mı?" "Var. Beşli paketler halinde alıyorum."

Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam." "Tamam mı?"

"Evet."

Kaselere uzanıyorum ama o başını sallıyor. "Bulaşıkları ben yıkarım. Sen neden duş almıyorsun?"

"Oh-"

"Tabii duş almak istemiyorsan?"

"Hayır, Tanrım." Kollarımdaki ve bacaklarımdaki kire bakıyorum.

"Biliyorum."

"Devam edin. Banyoda temiz havlu ve lifler var. Göreceksin. Gömleklerimden biri için, git ve şifonyerime bak. Sağdaki yatak odasında, koridorun sonunda. Ne istersen giyebilirsiniz."

Başımı sallıyorum, sanki bu çok normalmiş gibi. Ben, Tennessee Reyes'in banyosunda soyunmak üzereyim. Onun sabunuyla duş almak. Uyumak için onun kıyafetlerini giyeceğim. Sadece başka bir gün.

"Acele et kadın," diyor sırtarak, ben yüzümde sersemlemiş bir ifadeyle öylece dururken. "Benim de gerçekten duş almam gerekiyor."

Bu senaryoyu düşünürken yüzümü okumasına ihtiyacım yok, o yüzden acele ediyorum.

Tenn'in odası karanlık, bu yüzden bir perdeyi iterek açıyorum. Biraz davetsiz misafir gibi hissediyorum ama tüm odalar içinde en çok bu odanın ona benzediğini fark edecek kadar bakıyorum. Duvarlar sanat eserleriyle kaplı değil, ancak mavinin çeşitli tonlarında gevşekçe boyanmış iki manzara var, her ikisinde de ay var, biri küçük diğeri tam. Biri uzun, diğeri kısa ve uzun iki şifonyer var. Daha kısa olanında birkaç lamba ve kapalı bir dizüstü bilgisayar var. Ortasında, anahtarlarını ve deri bir kelepçeyi koyduğu gece mavisi üfleme cam bir tepsi var. Manşeti elime alıyorum, büyülenmiş gibiyim; daha önce ne onu ne de herhangi bir mücevheri taktığını görmemiştim. Yaklaşık bir buçuk santim genişliğinde ve dışı karmaşık spiraller şeklinde oyulmuş. İçinde, basılı kelimeler var: *SANTO DOMINGO*. Turuncu cam bir düğmeyle bir arada tutulması gerekiyordu ama

kırılmış, sadece düğmenin yarısı hala dikili. Çok yıpranmış ve çok sevilmiş gibi. Dikkatlice yerine koyuyorum. Saygıyla.

Yatak geniş ve yulaf ezmesi renginde, saten gibi görünen çarşaflar var. Birkaç yastık var, bu da gördüğüm çoğu erkek yatak odasından bir adım önde. Ve tam ortaya atılmış, buğday renginde merinos yününe benzeyen yumuşak görünümlü bir örtü var.

Buradaki her şey sade ve rahat. Ve evet, son derece havalı. Onun gibi.

Mutfakta bir ses duyuyorum ve gözetleme yaparken yakalanmaktan korkuyorum. Bu yüzden çekmeceyi açıyorum -Tanrım, boxerlar- ve siyah nervürlü bir atlet ve mavi pamuklu pijama altı bulana kadar devam ediyorum.

Banyoda, sütyenim ve iç çamaşırlarım da dahil olmak üzere kıyafetlerimi küçük bir top haline getirdim ve evde bir çamaşır makinesi ve kurutucu olması için dua ettim. Bugün çok terlemiştim ve bu yüzden biraz agresif çalkalama ve deterjan kullanmadan onları giyemeyeceğim. Sabunu. Deri ve bergamot kokulu, Earl Grey çayı gibi kokmasına şaşmamalı. Saç kremi, tanrılara şükür, silikonsuz. Bir tarak görmüyorum, bu yüzden parmaklarımla açıyorum. Büyük bir şişe kokusuz losyon var ama saç ürünü yok. Sorun değil, kıvrıcık acil durumlar için çantamda küçük bir şişe çırpılmış shea yağı bulunduruyorum. Kıyafetlerini giydikten sonra diş ipi kullanıp dişlerimi fırçalıyorum ve kendimi yepyeni bir kadın gibi hissediyorum.

Bol miktarda sabun, el bezi ve losyona sahip olan bir erkek için söylenecek bir şey var. Biliyorum, biliyorum. Düşük bar. Öyle bile olsa, bu onu daha çok sevmemi sağlıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak dışarı çıkıyorum ve koridorda yürüyorum. Oturma odasında, kanepede, televizyonda bir oyun oynuyor. Beni gördüğünde çenesi gevşiyor. Gözleri ıslak saçlarımda geziniyor, kalçalarım ve uyluklarıma iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Hey," diyor ve sesi boğuk çıkıyor.

"Merhaba." Kızarıyorum. En son ne zaman bir erkeğin bana tepki verdiğini hatırlamıyorum. Yani, evet, Tenn baktı. Hatta biraz dokundu. Ama şu anda gözlerinde yepyeni bir sıcaklık var. Belki de iç çamaşırı giymediğimi anlamıştır, bilmiyorum. Ya da belki hepsi arzuyla ilgilidir. Belki de beni o kadar çok istiyor ki, erimiş metal gibi teninden akıyor, açelyalar kadar kırmızı ve şili kadar sıcak.

"Kahretsin," diyorum, doğal olarak anı bozuyorum. "Kirli kıyafetlerimi orada bırakmışım. Havlunun içinde toplanmış."

"Her şeyi yıkayacağım." "Hayır, yapabilirim, eğer bana gösterirsen-"

"Sage." Gülümsüyor, gözleri kırışıyor. "Sen benim misafirimsin. Rahatına bak, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Ben de duş alacağım. On beş dakikadan fazla sürmez."

"Tamam."

Rahatlamak için biraz fazla gerginim. Oturup birkaç kanala göz gezdiriyorum. Sonra kalkıp bu iki odanın, oturma odasının ve mutfağın çevresini adımlıyorum, birkaç turda bir büyük pencerelerden dışarı bakmak için duruyorum. Gün batımı var, bulutlar kollar gibi tüm gökyüzüne uzanıyor, sıcak pembe ve menekşeye batırılmış. Ağaçlar rüzgarda sallanıyor, sanki bizim duyamadığımız kozmik bir müziği duyuyorlarmış gibi. Hatta çalılığın derinliklerinde bir dişi geyik ve arkasında iki yavru görüyorum, tüyleri hala pamuk beyazı benekli.

"Hey."

Ona doğru dönüyorum ve şimdi bakan benim. Saçları ıslak - bunun neden sıcak olduğunu bilmiyorum ama öyle. Dalgalar ve bukleler biraz daha koyu. Kirli sakalı hâlâ duruyor ve dolgun pembe dudaklarını çerçeveleyiyor. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pamuklu bir pantolon var, her iki malzeme de olabildiğince ince. Elleri ceplerinde, bacaklarının arasındaki kumaşı gergin bir şekilde çekiyor ve ben gözlerimi köprücük kemiğinin üzerinde tutmaya çalışıyorum, *aklımdan da "Kasıklarına bakma, lütfen Tanrım, oraya bakmama izin verme"* diye geçiriyorum. Yine de sırtış şekli bana her kirli düşüncemi duyduğunu söylüyor. "Odanı görmeye hazır mısınız?"

"Evet. Tabii."

Beni kendi odasından daha kadınsı olan misafir odasına götürüyor; yatak parlak sarı bir yorganla örtölü, duvarlar alan yeşiline boyanmış, sanat eserleri ağaç baskılarından oluşuyor. "Çok rahat," diyorum, sesim gergin, çünkü *Tennessee Reyes*'le aynı *yatak* odasındayım. Tekrar ediyorum, Tenn Reyes'in yatak odasındayım. İçimdeki on altı yaşındaki çocuk şu anda çok fazla aptallaşıyor.

Başını sallıyor ve boğazını temizliyor. "Geç oluyor." Başımı kaldırıp bakıyorum. *Hayır, değil*. şuradaki saatten saatin dokuzu biraz geçtiğini görebiliyorum. "Ben

Sadece orada ol. Bir Şeye ihtiyaçın olursa bana haber ver." Yanakları pembeleŐti. G zlerime bakmıyor.

"Oh-teŐekk rler?"

Başını sallıyor. "Bir Şey değil. İyi geceler, Sage."

Ve sonra kapıyı arkasından kapatır.

OceanofPDF.com

Tek alabildiğim *akşam 9'da iyi geceler* mi?!

Gözyaşlarım gözlerime batıyor ve düşmeden önce onları öfkeyle siliyorum. Teal'in dediği gibi, "sıkımın indirilmesini" o kadar çok istediğim için değil. Ama ya en büyük korkum doğruysa, yani Tenn beni gerçekten istemiyorsa diye düşünmeden edemediğim için. Benim için çok şey ifade eden tüm bu mantar avı, flörtleşme ve öpüşme onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Dönüyorum ve sonra neredeyse gerçekten çığlık atıyorum çünkü Sky pencerenin önünde. Yüzünü cama bastırıyor ve sonra beni görüp içeri adım atıyor, tam camdan içeri.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tısladım.

"Ağlayan sensin," diye fısıldıyor. "Benden ne yapmamı bekliyorsun? Bütün gün ağaçlara tırmanmamı mı? En yakın ev dört mil ötede!"

Büyük, üzgün bir şekilde yatağa oturuyorum ve iç çekiyorum. "Her neyse." "Şimdi neye üzülüyorsun?"

"Şışt," diyorum. "Fısıldamamız gerek."

"Beni biliyor, değil mi?"

"Evet, ama göremediği bir hayaletle konuştuğumu duymasa iyi olurdu Sky."

Homurdanıyor. "Peki."

"Bilmen gerekiyorsa, biraz moralim bozuk çünkü bir hamle yapacağımı düşünmüştüm." Omuz silktim. "Ama sorun değil. Muhtemelen beni o kadar da çekici bulmuyordur. Neyse ne."

"Aman Tanrım, Sage, neden bu kadar aptalsın?" Sky gözlerini deviriyor. "Senin bir hamle yapmanı bekliyor."

Başımı salladım. "Bunu neden yapsın ki?"

"Son erkeğin seni travmatize ettiği için mi? Ve Tenn seni istemediğin bir şeye zorlamak istemeyen iyi bir adam mı?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Bir elimi kaldırıyorum. "Öpüşmek ve sırlarımı dökmek gibi şeyler yaparken beni yalnız bırakman gerekiyor."

"Anlıyorum. Ama . . ." Yanımdaki yatağa oturdu. "Dediğin gibi. Her yerde hikayeler var. Onları etrafımda hissedebiliyorum, böyle. Bir hayalet gibi. Geçmişleri hissedebiliyorum. Ve yaptığınız konuşmaları hissedebiliyorum. Onları ne zaman düşündüğünü hissedebiliyorum." Bana yandan bir gülümseme veriyor. "Ben de onunkini hissedebiliyorum ve banyoda kendine moral konuşması yapıyordu."

"Gerçekten mi? Ne hakkında?"

"Senin hakkında, seni palyaço. Kendine sürekli yavaş gitmesini söylüyor. Seni incitmek istemiyor."

Kalbim. Aman Tanrım. Gözlerim o kadar hızlı yaşlarla doluyor ki, acıyor. "Daha önce beni incitmek istemeyen bir erkek olmamıştı."

Ben gözyaşlarımı silerken Sky'ın yüzü, saçları ve tüm vücudu daha canlı ve katı bir hal alıyor. Ellerimi yüzümden çektiğimde gülümsüyor. "Peki, ne bekliyorsun? Git istediğini al, Sage."

Ona yan gözle bakıyorum. "İzlemeyeceksin, değil mi?"

"Aman Tanrım, sen hastasın. Hayır. Ben biraz çatıda oturacağım."

Ayağa kalkıyor ve geldiği yoldan gitmeye başlıyor. "Git," diye tıslayarak Tenn'in odasını işaret ettikten sonra pencereden içeri süzülüp gözden kayboluyor.

Kapısına varmam on dakikamı alıyor. Bu sürenin çoğunu saçımla uğraşarak ve dudaklarıma merhem sürerek geçiriyorum. Sonunda oradayım ve iki dakika daha kapısının ahşap dokusundaki sekizgenleri seçmeye çalışıyorum ve *sonunda* kendimi destekleyip kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel."

Yatakta, yorganın üzerinde, elinde telefonu var. Ben içeri girerken komodinin koydu. "İyi misin?"

"Evet."

"Su ister misin? Çay? Bir bardak şarap?"

Başımı sallayıp ona yaklaşıyorum. Bunu yapabilirim. Yapabilirim.

Yatağa doğru ilerliyorum ve sonra içine tırmanıyorum. Sürünerek üzerine çıktığımda Tennin ağzından sessiz bir *oh* sesi çıkıyor. Hiç hareket etmiyor, donmuş gibi. Gergindi. Gömleğinin altındaki kas çizgileri geriliyor. Üzerine oturmam otuz saniyeden az sürüyor ama oraya vardığımda nefesi sertleşiyor ve kırımın altında çoktan sertleşmiş oluyor. "Sage," diyor. Sesi alçak. Husky. "Bana ne istediğini söyle."

"Seni istiyorum."

Gülümsüyor ve sonunda bana dokunmak için kollarını kaldırıyor, ellerini kaburgalarımın yanlarından geçirip kalçalarımın üzerine koyuyor. "Beni nasıl istiyorsun?"

Bunu yapabilirim. "Seni üzerimde istiyorum. Her ." Göğsüne bakıyorum ve ellerimi oraya koyuyorum. "İçimde."

Beni sıkıca kavırıyor ve ben inliyorum. Bacaklarımın arası şimdiden çok sıcak. Bir elini göğsümün üzerinde kaydırıyor ve ben bir nefesle gözlerimi kapatıyorum.

"Bekle," dedi. Ellerini kalçalarımın koyarak yatağa uzanmama yardım ediyor.

"Bu iyi değil miydi?" Ayağa kalkarken soruyorum, pantolonundaki çadır bana telefon direklerini düşündürüyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu- bu-" Başını sallıyor. Kelimelere dökemiyor ve bu kalbimi çok sıcak hissettiriyor. "Sadece bir dakikalığına arkana yaslan. Ve gözlerini kapalı tut."

"Tamam." Ellerimi gözlerimin üzerine koyarak ona itaat ediyorum. "Bu bir sapkınlık mı?"

Gülüyor ve o kadar derin ki karnımda hissediyorum. "Belki."

Hışırdağını duyuyorum. Bir metal şingirtisi ve buruşturulmuş kâğıt gibi bir ses geliyor. "Bunlar prezervatif mi?" diye soruyorum. "Sürprizim bin tane prezervatif mi?"

Yine gülüyor. "Sadece bekle. Sabırlı ol, Bitki Fısıldayıcısı."

O kadar rahatlamışım ki kollarımın düşmesine izin veriyorum, gözlerim hala kapalı. Yatağa gömülüyorum; yorgan çok yumuşak ve çok güzel kokuyor. Earl Grey ve

deri ve başka bir şey, sadece o, sıcak ve tatlı.

Yaklaşık beş dakika sonra, "Tamam. Artık bakabilirsin." dedi.

Gözlerimi açtığımda, doğrulmak için elimi ağzıma götürüyorum. Çenem düştü. Doğru düzgün nefes alamıyorum.

Burası karanlık. Mumlar dışında her yer karanlık.

Her yerdeler. Şifonyerlerde, komodinlerde. Yerde, odanın köşelerine sıkışmış birkaç tane bile var. Farklı şekillerde ve genişlikteler, Williams Sonoma gibi bir yerden setler ve takımlar aldığını düşündürüyorlar bana. Orta gri ve beyazın birleşiminden oluşuyorlar ve fitilleri titreyerek dans eden turuncu-sarı bir ışıltıyla onu içine çekiyor. Yatağın önünde duruyor, elleri ceplerinde ve "Beğendin mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu. Nutkum tutuldu.

Komodine doğru eğilir ve telefonunu alır. "Müziğe gelince. Ne sevdiğini bilmiyorum-" Bir uygulamayı açıyor, başparmağını düğmelerin ve kelimelerin üzerinde kaydırıyor. Play tuşuna basıyor ve Marvin Gaye'den "Let's Get It On" un gitar tınısı başlıyor. O kadar çok gülüyorum ki, homurdanarak yatağa düşüyorum. "Düşündüğün bu değil miydi? Tamam, tamam." Birkaç düğmeye daha basıyor ve Boyz II Men'den "I'll Make Love to You" çalıyor.

"Aman Tanrım," diye . "Bu daha da saçma!"

Kendimi kaybettiğimde bana sırtıyor ve sakinleştiğimde, "Müziğe ihtiyacım yok. Gerçekten. Mumlar-" Etrafıma, parıltılarına bakıyorum. "Ve sen. Tek ihtiyacım olan bu."

"Öyle mi?"

"Evet."

Telefonunu yere koyar ve yutkunur. "Yalan söylemeyeceğim. Aslında gerginim."

"Neden?"

Gülümsüyor. "Senin için iyi olmasını istiyorum." Üzerime eğiliyor, alnımı öpüyor, yanağımı, dudaklarımı öpüyor. Dili ağzıma giriyor ve gülümseyerek bir an için geri çekiliyor. "Bunu senin için çok iyi yapacağım." Sesindeki çakıl taşları tüylerimi ürpertiyor.

Ve ... yaptığı da tam olarak bu. G mleklerimizi  ıkarıyor ve birlikte s raya girdi imizde, onun c z rt l  g   s k llar n   ıplak g   slerimde hissetti imde, t ylerim diken diken oluyor. Beni  p yor, uzun, tembel ve sonra aceleci ve muhta . Giysilerimizin geri kalan n   ıkar yoruz ve sonra i ler aceleden  ılg nl  a d n   yor. G   slerimi  p yor, emmeden  nce dili meme u lar m  ok uyor, sonra ben ona uzan yorum, sert ve kaygan, o da bana ayn s n  yapıyor.  p   rken birbirimize dokunuyoruz ve ben  ok yakın oldu um i in da  lmaya ba lıyorum ama o umursam yor. Aslında, sanırım bundan ho lan yor. Sanırım d rt dakikadır  p   yor olmam zdan ho lan yor.

"Hi  birine am n  yalatt n mı?" diye h rlayarak soruyor ve elimi sikinden  ekiyor.

  imden hafif, t m v cudumu saran bir  rperti ge erken ba ım  sall yorum. "Bu biraz ..." Nefesim kesildi. "Bunu s ylemenin m stehcen bir yolu."

"Daha  ok sevdi in ba ka bir c mle var mı? D  ar da yemek? Am n  yalamak?" A zından  ıkan her m stehcen kelimeyle kaslar m geriliyor ve sonra "Oral seks yapmak mı?" diye ekliyor. Ve sonra ikimiz de g l yoruz.

"Ho uma gider mi bilmiyorum ama deneyebilirsin." Ka lar m   attım. "E er senin i in sorun yoksa."

"Benim i in sorun yok, bebe im."

Ve yalan s ylemiyor. Kollar n  kal alar ma doluyor ve beni a zına do ru  ekiyor ve beni kuca ına aldı ında ikimiz de inliyoruz. Bu konuda o kadar rahat ki inlemeyi kesmiyor, sesinin derinli i tenime  ak l ta ları gibi i liyor. Dilinin sıcak  slaklı ı tam da en  ok ihtiyac m olan yere yo unla tı ında ben de bu durumdan o kadar memnun oluyorum ki kal alar m  yukarı kaldır p sa larını tutarak "Aman Tanr m, geliyorum" diye inlemem sadece bir dakika s r yor. Titremeye ba ladı ımda baskıyı azalt yor ve geri  ekilmeden  nce beni yumu ak ve tatlı bir  ekilde bir kez  p yor.

" yi misin?" diye soruyor sırtarak ba n  kaldırdı ında ve tamam.  sted i kadar sırtabilir. Az  nce hayatımda hi  olmadı ım kadar sert bo almam  sa ladı.

Bir prezervatif al p  zerine ge iriyor, ben de arkama yaslan p manzaran n tad n   ıkar yorum. V cudu  ok g zel, kahverengi teni mum   ı ının alt n rengiyle kar  ıyor. Onunla ilgili her  ey  ok g zel.

Üzerime tırmanıyor ve yarı fısıltıyla, "Bir şeyi beğenmezsen bana söyle," diyor.

Başımı salladım.

İçime kayıyor ve öpüşmeden önce birbirimizin yüzüne karşı inliyoruz - o itmeye başlamadan önce tatlı, yavaş, şurup gibi bir öpücük.

Ve olay şu ki, ben her şeyi
seviyorum. İçimdeki doluluk
hissini seviyorum.

Sürekli kontrol etmesi, ya yüzüme bakması ya da açıkça sorması hoşuma
gidiyor: Bu iyi mi? Bu iyi mi?

İstedikini elde edene kadar beni manevra ettirmesi, bir bacağımı oraya, kalçalarımı oraya yatırması hoşuma gidiyor; nefes nefese kalıyorum ve ellerimi omzuna ve koluna öyle sert doluyorum ki tırnaklarım o tıslayana kadar çiziliyor.

"Hoşuna gitti, değil mi? Yer , değil mi?"

Sanırım biliyorum, ama onaylamak için fazla iyi hissettiriyor. Yine de o biliyor. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, sert ve yavaş bir şekilde itmeye devam edeceğini biliyor ve sonra ellerini bacaklarımın arasına kaydırıyor, kayganlığı üzerimde döndürüyor ve aynı şekilde tekrar boşalıyorum, o da öyle ve çok uzun sürüyor. Sonra yere yığılıyoruz ve tek ses ağır nefeslerimizin vahşi ritmi oluyor.

Sanırım prezervatiften kurtulmak için banyoya kayboluyor ve sonra işemem gerekiyor ve kapıyı kapatmadan önce birbirimize biraz gülümsüyoruz ve ellerimi yıkadıktan sonra bir dakika boyunca aynada kendime bakıyorum.

Saçlarım şu anda çoğunlukla kuru, ancak tüm bu hareket sayesinde kabarmış durumda.

Gözlerim, parlak. Mutlu.

Dudaklarım, şiş ve kırmızı.

Ve sonra kaşlarımı
çatıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Sevişmeden önce, hatta öpüşmeden önce, ona ihmal yoluyla bir yalan söyledim. Silvergurl olmadığımı düşünmesine izin verdim.

Önemli olmamalı. On yıl önceydi. Şimdiye kadar *yolumuza* devam etmeliydik. Ben RainOnATennRoof'u unutmalıydım, o da beni unutmalıydı.

Nefesim hâlâ çok hızlı. Elimi çarpan kalbimin üzerine koyuyorum. Sanırım panik atak geçiriyorum. *Kahretsin.*

Hâlâ sevdiğimden emin olduğum bu adama yalan söyledim. O yavru köpek aşkının hiç bitmediğinden eminim - bir tohum gibiydi ve sonra gidip onu sulaması ve beslemesi gerekiyordu, ta ki ben burada onun sikine boşalana, onun tanıdığım en güzel, nazik ve kibar adam olduğunu düşünene kadar.

Uzun bir nefes alıyorum ve iki damla gözyaşımı siliyorum.

Sorun şu ki, bilmesine *gerek yok*. Değil mi? Onu, efsanevi Silvergurl'ını unutacak ve sonra bana odaklanacak. Tam burada, önünde olana. Ve sonra bunların hepsi arkamızda kalacak.

Kapıda hafif bir tıkırtı var. "Hey, iyi misin?"

Açıyorum. Pamuklu pantolonunu tekrar giymiş, kalçalarının derin V'si kemerin altından dışarı kayıyor. Kaşları örülmüş.

"Ben iyiyim," diyorum.

Buna inanmıyor. "Sorun ne?" Elimi tutuyor ve beni yatağa çekiyor. Bizi yorganın altına sokuyor ve yüzümü incelerken kolunu bana doluyor.

"Şimdi birlikte miyiz?"

Kocaman gülümsüyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum. "Evet. Artık beraberiz." Kaşlarını çattı. "Tabii bunu istemiyorsan."

"İstiyorum!" Biraz yüksek sesle söylüyorum ve iç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda yine gülümsüyordu. "Bunu istiyorum."

Bana yine yakından bakıyor ve ben göreceklelerinden korkuyorum. Yığılmış yalanlar, Ateşböceği Dağı'na benzeyene kadar yığılmış, katı ve hikayelerle dolu. Kimsenin bulmasını, yaymasını, okumasını istemediğim hikayeler. O yüzden hızlıca "O mumları ne zaman aldın?" diyorum.

Gülüp arkasına yaslanıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. "Öpüştüğümüz gün. Bana öğretmenlik işinden ve olanlardan bahsetmiştin." Başını elinin üzerine koymak için kolunu kaldırdı. "Çok kızmıştım, Sage. Yasadışı olmasaydı o adamı bulurdum. Bir, iki ya da üç tane patlatırdım." Omuz silkiyor. "Ne yapacağımı bilemedim. Koşuya çıktım, spor yaptım, bir fincan çay yaptım. Hiçbiri işe yaramadı, ben de Bed Bath & Beyond'a gittim."

Kıs kıs gülüyorum. "Bunun biliyordun, değil mi?"

"*Bilmiyordum. Ama eğer olursa hazır olmak istedim.*" Bana bakarken artık ciddiymi. "Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Ve sen benden çok daha iyisini hak ediyorsun.

Tenn bunu bilemez, bu yüzden gözyaşlarımın geçmişimle ilgili olduğunu düşünüyor. Gözyaşlarım geçene kadar onları öpüyor, sonra o sertleşiyor, ben ıslanıyorum ve birbirimizi yırtıyoruz, hızlı ve sert bir şekilde ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki, Tennessee Reyes'in kollarına sarılıp derin bir uykuya dalacak kadar her şeyi unutmama izin veriyorum.

OceanofPDF.com

1 MART 2002
13 YIL ÖNCE

RainOnATennRoof: Ben .

Anladın mı?Ne? Sen ve annen o ayı pençesini buldunuz mu?
Mantar mı?

Selam. Bu ayı kafası dış mantarı, teşekkür ederim. Ve hayır. Hala bizden kaçıyor.

silvergurl0917: :(senin için ıstakoz mantarı yok o zaman

RainOnATennRoof: Hey. Hala bulabiliriz. Artık umudunu kaybetmek yok

silvergurl0917: :) peki sen ne aldın?

RainOnATennRoof: Buluşmamız için mükemmel bir yerim var.

silvergurl0917: oh?

RainOnATennRoof: Sebastian Song'u tanıyor musun? Destansı bir bahar tatili düzenliyor.
Parti. Gelecek hafta sonu Shore Springs'teki evinde

silvergurl0917: oh sanırım RainOnATennRoof'u duydum: Ben

de orada olacağım. Ve şimdi sen de orada olacaksın ;)

silvergurl0917: ama bu planda bir sorun var

RainOnATennRoof: öyle mi?

... Song'un Shore Springs'deki destansı bahar tatili partisine davet edilmedim.

RainOnATennRoof: cehennem evet . bu benim, seni davet ediyorum, şu anda.

silvergurl0917: :) evet?

Ama nasıl?.....Buluşacak ?

RainOnATennRoof: Mavi giy ki sen olduğunu bileyim.

silvergurl0917: herhangi bir ?

RainOnATennRoof: Her türlü.

Silvergurl0917: Tamam. Mavi bir elbiseye ne dersin?

RainOnATennRoof: Gerçekten mi?

silvergurl0917: gerçekten:)

RainOnATennRoof: Gerçekten mi, gerçekten mi?

Silvergurl0917: Evet! Gerçekten, gerçekten, gerçekten,

gerçekten RainOnATennRoof: Kahretsin. Tamam.

silvergurl0917: sanırım önümüzdeki cumartesi görüşeceğiz;)

kelimenin tam anlamıyla RainOnATennRoof: Seni bekliyor

olacağım, Silvergurl.

HAZIR BULUNAN

Uyandığımda hafif bir çiseleme var ama bulutlar ince olmalı çünkü ağaçların arasından güneş ışığı da geliyor. Bu bana Tenn'in annesinin arazisini düşündürüyor. Orada, sarı ekinezya ışıklarının arasında öpüşmemizi. Bir hafta sonra var olmayacak olan ormanı. Bu düşünceyle birlikte keder, keskin bir bıçak gibi göğsüme, boğazıma doğru kaygan bir şekilde geliyor. Kasabamızda onarılması gereken birkaç mahalle var. Banka neden bunun üzerinde çalışmıyor? Neden değerli bir şeyi, giderek artan bir şeyi almak zorundalar?

ve onu parçalara ayırmak mı? Ve neden herkes bu bir şekilde medeniymiş gibi davranıyor?

İç çekiyorum. Kaybolan vahşi için yas tutmak faydasız geliyor çünkü kendimi çok güçsüz hissediyorum. Bunun yerine öfkemi ve üzüntümü yutuyorum ve sonra yüzümü yıkadıktan sonra yatak odasından çıkıyorum.

Tenn'in sesi mutfaktan geliyor. "Evet, elbette," diyor telefonu kulağına götürerek. "Ona haber veririm." Beni görünce gülümsüyor ve göz kırpmıyor. Büyük, sessiz bir iç çekiyorum. Sanırım bir parçam dün gece olanlardan pişmanlık duyacağından endişeleniyordu. Yüzündeki bakılırsa buna hiç gerek yoktu.

Hoşça kal dedi ve telefonunu kapattı. Bana büyük bir fincan kahve uzattı.

"Teşekkür ." Kupanın sıcaklığı beni anında rahatlatıyor.

"İyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum. Birkaç saniye bu şekilde birbirimize gülümsüyoruz ve sonra eğilip yanağımdan öpüyor. "Sabahları nasıl görüldüğünü seviyorum."

"Nasıl görünüyorsunuz?" Ben soruyorum.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "İyi becerdin."

Homurdanana kadar gülüyorum ve sonra "Telefondaki kimdi?"

diye soruyorum. "Nate. Bizim için bir macerası var."

"Oh?"

"Evet. Aldığı bir ihbarı size bildirmemi istedi." "Bir bitki hakkında mı?"

"Evet. Dogwood Hills'in aşağısında bir çift var. Bir gülleri olduğunu söylüyorlar."

"Bir miras, sanırım?"

Omuz silkiyor. "Mavi olduğunu

söylüyorlar." "Mavi mi? Bu olamaz."

"Evet, Nate de öyle düşünmüyordu." Tenn kupasından içiyor. "Mavi bir gülün nesi yanlış?"

Kahveden bir yudum alıyorum, tadı bana çarptığında iki kez alıyorum. Çikolatalı ahududu. "Uh." Yemek masasına oturuyorum. "Onlar ... imkansız. Önemli da bu. Güller genetik olarak

gerçek mavi. Bitki ıslahçıları, melezleyiciler ve genetikçiler onlarca yıldır mavi bir gül yaratmak için milyonlar, hatta belki de milyarlar harcıyorlar ama en fazla yaklaşılabildikleri şey soğuk bir lavanta oldu."

Tezgâha yaslanmış, yudumluyor. "Mavi gülleri daha önce gördüğüme eminim. Süpermarketteki buketlerde."

"Evet. Bu doğal değil. İçinde gıda boyası olan bir suya beyaz bir çiçek koyarsanız, çiçekleri istediğiniz Skittle rengine dönüşür. Sıcak pembe, neon sarısı."

"Yani bu gülün mavi olduğunu düşünmüyorsun?"

"Hayır. Eğer öyle olsaydı, Cranberry Rose kısa sürede dünyanın en kârlı bitki şirketi olurdu. Ama dediğim gibi, bu imkansız. Ama tabii ki. Kontrol edeceğiz. Kesinlikle ilgimi çekti."

"Kahvaltıdan sonra, o zaman?" açıyor, incelemek için eğiliyor. Evet, arkasına uzun uzun bakıyorum. Ben de insanım işte. "Kusura bakma, erzağım biraz azaldı da. Mantar çorbası tuhaf bir kahvaltı olur mu?"

Ona gülümsedim. "En iyi kahvaltı bu olurdu."

Ve öyle de oldu. Tereyağlı Küba ekmeği kızartıyor ve çorba ile beni tezgâhın üzerine koyup sanki çorbadan, ekmekten ya da kahveden daha lezzetliymişim gibi öpmesi arasında hayatımın en iyi kahvaltısı olabilir.

"

Kız kardeşin," diyor, sözde mavi güle doğru giderken.

"Öyle mi?" Bulutlar iyice bastırılmış, havayı normalden biraz daha serin hale getirmiş. Uzakta, güneş ışınları parlak bir gül altınıyla yanıyor. Manzaraya rüya gibi bir his veriyor.

"Evet. Belki ona bir şeyler hazırlayabilirsin."

"Ona bir şeyler hazırla, ha?" Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyorum. "Ama yemek değil." Tanrı biliyor ya, bu bir felaketle , gerçi bu kesinlikle fikrin suçu değildi.

"Evet. Ona senden hoşlandığı zamanki halini hatırlatacak bir şey yap."

O şeyin neye benzeyebileceğini düşünmeye çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, Teal'in benden hoşlandığı bir zamanı bile zor hatırlıyorum. Beni hoş görüyordu, elbette. Ona bakmama izin verdi, evet. Ama annem gittiği için *beni* suçladığına dair hep garip bir his vardı içimde. Sanki ona tarçınlı tereyağlı tost yaptığım ya da ödevini bitirmesini sağladığım için bana kızılıyordu, çünkü bunları annemin yerine ben yapıyordum. Ve bu bugün bile devam ediyor. Onu bir şekilde arkadan bıçaklamışım gibi davranmadan onun için tek bir güzel şey bile yapamıyorum.

Onunla barışmanın imkansız olmasına şaşmamalı.

"Jagger cevap yazdı mı?" Tenn soruyor. Daniel Jagger. Doğru. Tabitha'nın kocası. Güçlü duygular beslediğim bu adama söylediğim bir yalan üzerine Facebook'ta iletişime geçtiğim kişi. Zamanda geriye gidip kendi suratıma bir yumruk atabilseydim, bu kesinlikle sekiz yıl önce Sky ve Teal ile Cranberry Şelaleleri'nde yürüyüş yapmayı reddettiğim zaman olurdu. Ancak, birkaç hafta önce bu hayalet anlaşmasını kabul etmem de ikinci sırada yer alıyor.

Telefonumdaki uygulamayı açıyorum. Direkt mesaj bildirimi var ve bununla birlikte karnımda bir korku var. Şimdi biraz daha yalan söylemem gerekecek. Bu sonu gelmeyen yalanlardan oluşan bir kasırga ve ben burada sıkışıp kaldım, harfler ve kelimeler etrafımda dönüp durdukça, kalınlaştıkça kalınlaştıkça işe yaramıyorum, eğer gerçeği söylemeye ve Teal'in her zaman yaptığını söylediği şeyi yapmaya karar vermezsem - her şeyi mahvetmeye. Korkaklığım yüzünden böyle bir şey *olmayacak*.

Ve sonra mesajı okudum. Dehşetim daha keskin bir şeye dönüştü. Nefes nefese kalmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sage? Neyin var?"

"O öldü." Mesaja tekrar baktım. Merhaba Sage, Tabby'yi sorduğun için çok teşekkürler. Ne yazık ki, neredeyse bir yıl önce. "Bir araba kazasıydı."

Tenn'in çenesi sertleşiyor. Bir elini üzerinde gezdiriyor ve tüm kaslar daha da geriliyor.

Titrek bir nefes alıyorum. Yalan söyle. Yalan söylemeye devam et, görünüşe göre en iyi şey bu. "Ona özel bir şey söylememi ister misin?"

"Her zamanki gibi. Eğer istersen. Taziyeler. Vesaire."

"Üzgünüm, Tenn."

"Bu-" Başını sallıyor. "Hayır, ben de üzgünüm." Dudaklarını ısırır, serbest bırakır. "AIM kızı olup olmaması önemli değil. O çok gençti."

Bana söz ver, eğer birbirinize aşık olmaya başlarsanız, gerçekten. Gerçekten. Ona söyleyeceksin. Laurel'in sesi kulaklarımda güçlü. *Bir ilişkiye yalanla başlamak istemezsin, biliyorsun değil mi?*

Denemek için cesaretimi toplamam tam beş dakikamı alıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Tenn?"

"Mm."

"AIM kızın hakkında. Bir şey var-"

"Sage." Başını sallarken sesi sertti. "Üzgünüm ama yapamam. Artık bu konu hakkında -onun hakkında- konuşamam. Bunun eğlenceli ya da katartik bir şey olacağını düşünmüştüm ama ..." İç geçiriyor ve Boss'u çakıllı bir yola doğru çeviriyor. "Şu anda yapamam."

Tamamen içine kapanık ve kapalı. Zırhını giymiş. Kılıçlar dışarıda değil ama kabzalarını tutuyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Arabayı küçük bir kulübenin önüne park ediyor. Rustik ve muhteşem, ahşap sıcak ve kırmızı. Verandada kesilmiş odun yığınının yanında oturan yaşlı bir kadın var. Parlak sarı, çiçek desenli bir elbise giymiş, beyaz saçları kahverengi teniyle güzel bir kontrast oluşturuyor. Arabadan indiğimizde gülümsemesi parlıyor.

"Merhaba," dedim.

"Nasılsınız?" Sesi bir çan gibi çınlıyor.

Yanına gidip kendimizi tanıttık. Adı Loretta, tıpkı country şarkıcısı gibi, ama bu Loretta on galonluk bir kovada bile şarkı söyleyemeyeceğinde ısrar ediyor. Loretta bizi içeri davet ediyor ve çok geçmeden Tenn ve ben onun küçük kahvaltı köşesinde oturup kurabiye yiyor ve onun "kömür madencisi kahvesi" dediği, taneleri çay yaprakları gibi fincanın dibine çöken kahveyi içiyoruz. Küçük teneke fincanlar bana Nadia'yı hatırlatıyor, o yoğun sıcak içeceği toprağa döküyor. Toprağa. Eski tanrıların ayak izlerine.

"Yağmur bir türlü karar veremiyor gibi görünüyor," diyor

Loretta. "Mm," diyor Tenn fincanına doğru.

Kaşlarımı çatıyorum ve dönüyorum. "Evet. Bu yıl çok yağmur yağıyor." Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama Teal'in la casa de Nadia'da kendini kaybetmesi, her türlü şimşek ve gök gürültüsünü çağırması Tenn ile benim elmas grisi yağmurda ilk kez öpüşmemiz arasında, anılarım bu yazın devasa, vahşi bir fırtına olduğunu hissediyor.

Ve şimdi, yanımda, Tenn fırtınaya devam ediyor. Çenesi hâlâ gergin, omuzları gergin. Normalde insanlarla sohbet etmeyi ya da en azından benimle sohbet etmeyi sever ama içeri girdiğimizden beri tek kelime etmedi. Sanırım Tabitha'yla ilgili haberler onu çok etkiledi.

Kıskançlık karnımın derinliklerinde alevleniyor. Ve bunun yanlış olduğunu *biliyorum*. Aradığı *benim*. Tabby'nin yirmi sekiz yaşında ölmesi hiç adil değil. Bu hayalet işine herhangi bir sıfatla dahil olması bile yalan söylediğim için benim hatam. Ama duygularımı bölümlere ayırmakta çok zorlanıyorum. Her şey kaynıyor, tıpkı Sky'ın dökülen krema ve kahveye çizdiği gibi su harflere dökülüyor.

Kimse beni seçmedi.

Ne annem, ne Nadia, ne Amá Sonya, ne de Teal.

Tenn beni yakaladı. Tam avucunun içinde. Dün gece yaptıklarımızdan sonra bu oldukça kesin. Onunla bu şekilde ilgilenmediğini biliyorum. Peki neden Silvergurl0917'nin gitmesine izin veremiyor? Mutluluğa tekrar dokunmak için olduğunu söyledi, değil mi? Ama neden onu tekrar mutlu eden *ben* değilim? Neden hiç yeterli olamıyorum?

Başımı sallıyorum ve Loretta ile on dakika kadar daha ayaküstü konuşmaya devam ediyorum. Tenn tek bir kelime bile etmiyor. "Sanırım hepinize gülü göstersem iyi olacak," diyor. Bizi arka kapıdan çıkarıyor. Tenn önden yürürken, "Devam edin," diyor. "Şuradaki ağaç kütüğünün yanında." Bana dönüyor ve sesini alçaltıyor. "Sen şu bitkilere fısıldayan kişisin, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bir süre öyle yaptım."

"Biliyor musunuz, büyük büyükbabam bitkilerin kendisiyle konuştuğunu duyabildiğini söylerdi.

Hikayeleri , değil mi?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Evet. Bu doğru."

"Sizi buraya çağırmamın nedeni bu gülün uzun zamandır bana sorun çıkarıyor olması. Artık burada olmak istediğini sanmıyorum. I

çok soğuk ya da onun bir şey
olduğunu düşünüyorum." "Oh
..."

"Yine de kesilip satılmak istemiyor. Size o kadarını söyleyeyim. Ailem burada olduğu sürece o da bu dağdaydı ve kimse ne zaman olduğunu bile hatırlamıyor. Yeni bir eve ihtiyacı var. İklim değişikliğini suçluyorum. Ve Dale'i severim. Çiftlikte ona iyi davranacağını biliyorum."

Dale'in teknik olarak emekli olduğunu belirtmiyorum, özellikle de Dale'in kendisinin henüz bu notu aldığından emin olmadığımı düşünürsek.

"Sage!"

Sanırım Tenn onu buldu. Ve sesi heyecanlı geliyor.

Loretta'ya "Ben sadece-" diyorum.

"Siz önden gidin. Ben burada olacağım. Yukarıda benim zayıf kemiklerim için çok fazla kaya ve kök var."

Önceden uyarılmış dev, budaklı kayalara ve köklere dikkat ederek yukarı yürüyorum. Biraz sis var, etrafımızdaki dağların tepesinden dökülüyor, uzaktaki ağaçların arasından düşüp yok olana kadar dağılıyor.

"Sage, bak."

Tenn gül ağacının üzerine eğilmiş. Ölü dallarla kaplı, ama dibinde güzel, gür bir büyüme var. Ve tek çiçeğini işaret ediyor. Küçük ve zar zor açıyor ama... kahretsin.

Mavi.

Delphinium'un, bekar düğmelerinin ya da California bluebell'lerinin mavisi değil. Virginia üzerindeki tatlı bir yaz gökyüzünün mavisi. Bu, birazcık açık çıkan bir robin yumurtasının mavisi. Montana safirlerinin, akuamarinlerin, mavi dantel akiklerin mavisi, her biri inanılmaz mavi fenerler gibi içten aydınlatılmış.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Bu gerçek bir maviye benziyor."

"Öyle mi?" Tenn bana sırtıyor ve karnım yerinden çıkacakmış gibi oluyor.

Tereddüt ediyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Yani, diğer çiçeklerinin nasıl görüldüğünü görmeliyiz. Tek bir bitki içinde bile çeşitlilik olabilir. Ama ... " Birbirimize bakıyoruz.

Bir süre birbirimize bakıp durduktan sonra elimle arkamı işaret ediyorum.

"Loretta tüm fabrikanın taşınması gerektiğini söyledi."

"Bize veriyormuş gibi mi?"

Tereddüt ediyorum, sonra

başımı sallıyorum. "Evet."

Ben daha bir şey diyemeden Tenn kalktı. "Ben küreği alayım."

Gülün üzerine eğilip ellerimi kaldırıyorum. Onu Nadia'ya götürdüğümü, Kızılık Gülü için sakladığı koleksiyonuna eklediğimi hayal ediyorum. Ve sonra bir su kuşu kadar nazikçe yapraklarından biri bana doğru havalanıyor ... uzanıyor. Gülümsüyorum.

Sonra onu çiftlik evine, Nate'e, Dale'e götürmeyi düşünüyorum. Gül yaprağı o kadar hızlı kopuyor ki, bütün bitki sallanıyor.

Kahretsin. Loretta haklı. Bu gül kesilmek istemiyor. Satılmak istemiyor. Sadece yeni bir ev istiyor, hepsi bu.

Tenn kazıyor, ben de kökleriyle birlikte kaldırıp iki kat market poşetine yerleştiriyorum. Minibüsüm olmadığı için her zamanki malzemelerimiz yok ama idare ediyoruz.

Loretta çok heyecanlandı. Sanırım gülün düşüşü onu çok etkilemişti. "Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Onun için doğru olanı yapacağınızı biliyorum."

"Elbette yapacağız," diyorum.

İkimize de sarılıp vedalaşıyor ve ne zaman yolumuz düşerse ballı bisküvi ve böğürtlen reçeli yemeye geleceğimize dair söz veriyor.

Arabaya bindiğimizde Tenn bana kocaman gülümsüyor, koyu renk gözleri kirpiklerini kalın kıvrık yelpazeler halinde kırıştırıyor. "Nate çok heyecanlanacak."

Ana yola çıkarken yutkunuyorum. "Tenn. ."

"Bunun kazançlı olduğunu söylemiştin, değil mi?" Tenn bana bakıyor. Gözlerinde dolar işaretleri yok ama yıldızlar var. "Bunun milyonlar değerinde olabileceğini söylemiştin. Değil mi?"

Mavi bir gül yaratmak için kırk beş milyon dolar harcayan en az bir biyoteknoloji şirketi biliyorum ... ve bu *doksanlı yıllardaydı*. Güller genetik olarak kendi başlarına mavi renk üretemedikleri için, araştırmacılar bir gül aldılar, hercai menekşeden mavi genler eklediler ve ardından diğer renkleri bastırmaya çalıştılar, ancak başarısız oldular. Kırmızı hala ,

Bu da merakla beklenen, onlarca yıldır geliştirilen mavi gülün ... yani mor görünmesi anlamına geliyordu.

Mavi güller imkansızdır. İşte bu yüzden, eğer bu bitkiyi çelikle ya da başka bir yöntemle klonlayabilirsek, değeri milyonları aşabilir. Yine de bunların hiçbirini söylemiyorum. Beni duyacağından emin değilim. Hız sınırının çok üzerinde sürdüğünün farkında olduğunu bile sanmıyorum.

"Hey. Yavaşla, tamam mı?" Sadece arabayla değil, henüz anlamadı.

"Sence Nate avans ister mi? Bunun bir süre daha piyasaya çıkmayacağını biliyorum. Ama eğer-"

"Tenn. Gülü Nate'e götüremeyiz." Şu anda döşeme tahtasının üzerinde. Dalları dizlerimin arasında. Arabayı çukurlardan geçirdiğinde, dikenler bacaklarıma batıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesindeki dehşeti gizleyemiyor.

Başımı sallıyorum. "O gül ... satılmak istemiyor. Kesilmek istemiyor."

"Satılmak *istemiyor* da ne demek? Ne zamandan beri bitkiler bir şey *ister misin*?"

Ahh. "Öncelikle bitkiler sağlıklı olmak ister. Su ve ışık isterler."

Gözlerini deviriyor. "Yani, ne zamandan beri bir bitki satılanın ne olduğunu bilebiliyor? Ve bu konuda bir fikri var?"

Birkaç dakika sessiz kaldım. Sonra dedim ki, "Hatırlamıyor musun? Benim yeteneğim bitkiler. Onları hissedebiliyorum. Onları *hissedebiliyorum*."

"Bu saçmalık-" Kendini durdurdu. Ama ben gözümü kırıştırdım, kalbim boğazıma düğümlendi. *Hediye* saçmalık demek üzereydi. *Bana* saçmalık demek üzereydi. Başka bir yol deniyor. "Neden kesilip satılmak istemesin ki? Bu, hayatta kalmasının daha garantili olduğu anlamına gelir."

"Eğer bu bitkiyi kesip yetiştirmeye çalışırsak, ölür." Sessizce söyledim. "Çünkü bunu istemiyor."

"Tanrı , Sage. Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Hâlâ çok hızlı sürüyor. "Yavaşla, Tenn." Sonunda ayağını gazdan çekti, böylece hız sınırının yirmi yerine sadece beş katı üzerindeyiz.

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Ölmesinin tek nedeni birinin onu öldürmesi olurdu."

Şimdi içimde öfke yükseliyor. "Beni bu bitkiyi öldürmeyi planlamakla mı suçluyorsun? Bu ne *lan*?"

Elini kaldırıyor. "O zaman neden kesimler işe yaramıyor?"

"Çoğu kesim başarılı olamıyor. Bunu biliyorsunuz. Bu yüzden her seferinde bir buçuk milyon alıyoruz."

"Bu yüzden çember evde büyümesine izin verdik. Orada haşarelere karşı daha güvenli. Büyüdüğünde çelik alabiliriz."

Beni dinlemiyor. Kafamı cama vurmaktan kaçınıyorum ve bir kez daha vurguladığımda sesim net çıkıyor: "Eğer bu gülü Cranberry Rose'a götürürsek, kuruyup gidecek ve yok olacak. Çünkü *istediği bu değil*."

"Öyle mi? Peki, ne istiyor?" Rosy Lane'e girdi ve ben gözümü kırptım. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldik? Doğru ya. Çünkü Tennessee sinirlendiğinde o aptal hot rod'uyla hız yapmayı seviyor. Minibüsümün yanına yanaşıyor, o kadar hızlı park ediyor ki emniyet kemerine doğru sarsılıyorum ve iç çekerek kendini tekrarlıyor. "Ne istiyor?"

Omuz silkiyorum. "Yeni bir ev istiyor. Nadia'nın bahçesinde."

Kaba, içi boş bir kahkaha atıyor. "Bu çok uygun. Bu *son derece* değerli bitkiyi bahçenize mi koymak istiyorsunuz? Yani ondan çelik almayacak mısınız?"

Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağım. Arabadan fırladım, çıkarken bacaklarıma dikenler battığında gözümü bile kırpmadım. Tenn hemen peşimde.

Ona döndüm. "Sana yeteneğimden bahsettiğimde bana inandığını sanmıştım."

"Sana inanıyorum." Kollarını kavuşturur.

"Hayır, ." Eğer , hala bunu ona açıklıyor olmazdım.

Bitki spiralimin önünde yürüyorum. Sulandığından emin olmak, fideleri seyreltmek ve bir kat malç sermek için birkaç günde bir geliyorum. Hâlâ bakılacak pek bir şey yok ama yine de parmağımla işaret ediyorum. Bir bitki sessiz bir *evetle* geri uzanıyor.

"Bak," diyorum ona. Yürüyor, gözleri sert, elleri ceplerinde. "Bak," diye tekrarladım. Ve sonra elimi fesleğen bitkisinin üzerine koyuyorum. Evet, tıpkı fesleğenle karıştırılmış misket limonu gibi kokuyor ve harika bir mojito yapacağını hayal ediyorum. Avucumun altında yaprakları bana doğru uzanıyor. İtiyorum. Ve sonra *büyümeye* başlıyor.

Gözlerimizin önünde büyüyor, yaprakları saplarından birbiri ardına çıkıyor. Kısa süre sonra çiçeklerini çıkarıyor; minik, beyaz, narin, uzun, ince bir dalı bebek patlamış mısır çelenkleri gibi kaplıyor. Parmaklarımı çiçeklerin üzerinde gezdiriyorum; açıyorlar, soluyorlar ve sonra kahverengileşiyorlar. Tohumlardan birkaçını elime silkeliyorum ve sonra ona doğru bir adım atıyorum. Avucumu açıyorum ve o da gözlerini kocaman açarak minik siyah tohumların filizlenişini, küçük beyaz köklerinin uzanışını ve ardından tohum kabuklarından geriye kalan küçük, yuvarlak ilk yaprakların çıkışını izliyor.

Tenn'in çenesi düştü.

"Bana hâlâ inanmıyor musun?" Sesim sert çıkıyor.

"Sage." Elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor. "Neler oluyor?"

"*Bu* benim hediyem. Sana anlatmaya *çalıştığım* şey buydu. Bitkileri duyabiliyorum. Onları hissedebiliyorum. Sanki benim bir parçammış gibi. Ve eğer kafanı kışından çıkarırsan, söylediklerimin doğru olduğunu anlarsın. O mavi gül yetiştirilmek *istemiyor*." Filizleri bitki sarmalının toprağına geri koyuyorum.

İnliyor, bir adım geri atıyor, elleri sahte bir teslimiyetle havada. "Anlamıyorsun." Titrek bir nefes alıyor. "Eğer bu söylediğin kadar büyükse, annemin arazisini geri alacak kadar para kazanabilirim."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Sesimi olabildiğince yumuşak çıkarıyorum. Eğer orada Sky'a ait bir şey olsaydı - annesinin arazisi gibi önemli ve kutsal bir şey - muhtemelen onun için de otoyolda hızla ilerlerdim. Ama o bu konuda mantıklı düşünmüyor. Mümkün olduğunu düşündüğü şey mümkün değil. "Tenn. Böyle bir şey olmayacak. Ne kadar paraya ihtiyacın olduğunu biliyor musun? Hem de bir *haftadan* kısa bir sürede? Banka babana ödedikleri paraya geri satmayacak. Bundan para kazanacaklar. Senin sözlerin."

"Sanki o gülden para kazanabilirmişiz gibi."

Gerçek şu ki, *hala* dinlemiyor. Johnny Miller'ın dinlemediği gibi. Gregory'nin dinlemediği gibi. "Kesin şunu!" Bağırıyorum. "O gülü burada bırakırsan *ölecek*. Ve dahası, anneni geri getirmeyecek. O toprak anneni geri getirmeyecek. Silvergurl zero-nine- one-seven'ı bulmak anneni geri getirmeyecek. şu anda etrafında olan insanları seçebilirsin. şu anda burada, karşında duran ve seni *seven* bizleri seçebilirsin."

Ona olan aşkıımı, tam da burada, onun için kalbim kırıldığında ilk yaptığım bitki spiralinin önünde ilan ettim. Dönüp dolaşıp aynı yere gelecek gibi görünüyor, değil mi? Sanki yumuşayacakmış gibi. Bana haklı olduğumu söylesin. Bana bir sarıl, bir öpücük ver, sonsuza dek mutlu olacağım.

Onun yerine sırtı dikleşiyor. Çenesi titriyor. Gözleri kısılıyor. "Az önce ne dedin sen?" Sesi o kadar alçak ki, istemeden bir adım geri atıyorum.

"Dedim ki-"

"Hayır. Silvergurl dedin. Bütün numaraları söyledin. Sana onun ekran adını hiç söylemedim."

Oh, *lanet olsun*. "Elbette yaptın. Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama-" "Hayır, söylemedim. Sana bilerek söylemedim."

"Bunu neden yaptın?" Artık bir fısıltı. Titriyorum.

Gülüyor ve kollarını kaldırıyor. "Çünkü onu çok çabuk bulacağımızdan korkuyordum. Seninle daha uzun konuşmak istedim. Seni tanımak için. Kız kardeşin konusunda sana yardım etmek için."

Başımı salladım. "Her şeyin yolunda olduğu hissini geri istediğini söylemiştin. Bunun annen için doğru olanı yapmakla ilgili olduğunu söylemiştin."

Ellerini tekrar havaya kaldırır. "İkisi de olabilir, Sage. İnsanlar karmaşıktır. Bunu bilmen gerekir. Ve bu ikisi de. Birçok nedenden dolayı işleri yoluna koymak istedim. *Ve* sana yakınlaşmak istedim." Bir adım öne çıkıyor. "Onun ekran adını nereden biliyorsun? Numara sırasına kadar?"

Başımı sallıyorum. Ağzım açılmıyor. Gerçek orada, dudaklarıma bastırıyor, ama dışarı çıkmasına izin veremiyorum.

"Onun kim olduğunu biliyorsun."

Başımı tekrar sallıyorum. Bu, yalan kasırgasını etrafımdan geri çekmek için son girişimim.

"Bekle. . ." Aklına geldiği anda anlıyorum. Gerçek, bir kartalın ağırlığı gibi omuzlarına indiği anda, geniş kanatlı ve saklamaya çalıştığım her şeyi görüyor, sanki boğazımdan bir itiraf şarkısı gibi fırlatılmış gibi.

"Ciddi misin?" diye nefes alıyor. "Bunca zamandır sen miydin? Silvergurl sen miydin?"

Sonunda ağzımı açtım ama hiçbir şey . Sesim çalışmak istemiyor. Kelimeler ayakkabılarımdan altındaki toprağa doğru kayıyor. Onun yerine bacaklarına bakarak başımı sallıyorum.

Derin bir nefes . "Neden yalan söyledin?"

Şimdi gözlerine bakıyorum. "*Çünkü kalbimi kırdın.* Çünkü o bahar tatili partisinde Song'un evinin merdivenlerinden çıktığımda sen başka biriyle *öpüştüyordun.* Ellerini onun beline dolamıştın. Ve sonra sen. . . onun elini tuttun ve onu *yatak odasına* çektin." Sesim kesildi. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, büyük gözyaşları. Şişman olanlar. Sky'ı göremiyorum ama yakınlarda olduğundan eminim. Anılar da yakınlarda. "Mavi hibiskus desenli mavi bir elbise almıştım. Eteği denizkızı gibi biraz genişti." *Mavi giy ki sen olduğunu bileyim.* "Ben de yeni bir parfüm sürdüm. Vanilla Fields, Kmart'tan. Seni düşündüm" -sesim çalışmak istemiyor ama devam etmesini sağlıyorum- "kurabiye hamuru kokusunu sevdiğini söylemiştin, hatırladın mı, ben de bunu seveceğini düşündüm." *Seni bekliyor olacağım, Silvergurl.* "Beni bekleyeceğini söylemiştin ama *beklemedin.* Kısa boylu olmamı, saçlarımın kıvrıkcık olmasını, manken gibi ince olmamamı umursamadığını söyledin. Başka bir kızla birlikteydin ve o çok daha güzeldi ve Tanrım, Tenn! O benim olmadığım *her şeydi.* Senin için *yas tuttum.* Çünkü başka birini bulmuştun, tıpkı onun gibi. *Mükemmel* birini."

Birkaç dakika suskun kaldı, çenesi gevşedi, geniş gözleri sanki ilk kez görüyormuş gibi beni süzdü. "Çünkü onu sen sandım!"

"Ne?" Haykırdım. "Neden böyle düşündün ki?"

"Mavi bir elbise giymişti! Kıkırdayarak yanıma geldi ve ona benim Silvergurl'um olup olmadığını sordum, o da evet dedi! Onu öptüm çünkü onu sen sandım, Sage. O odada tek yaptığımız öpüşmekti. Ve iki ya da üç dakika sonra neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını öğrendim. Kafası iyiydi. Sonra dışarı çıktım ve eve gitmeden önce *dört saat* boyunca seni bekledim."

"Bana hiç benzemiyordu, Tenn. Uzun boyluydu, o-"

"Sage." Başını sallıyor. "Ne kadar gergin olduğumu bilmelisin. Ellerim resmen titriyordu. Nasıl görüldüğünü bile fark etmedim. Sadece seninle tanışmayı önemsiyordum, anladın mı? *Sadece seni önemsiyordum.*"

Aman Tanrım.

Son on yılımı bir *yanlış anlaşılma* yüzünden bu adamdan nefret ederek mi geçirdim? *Cidden* bu kadar aptal mıyım?

Başımı sallıyorum, sırtım ot sarmalının taşlarına çarpana kadar geri geri gidiyorum. "O gece olanlar geçmişte kaldı. Unutabiliriz."

Öfkelendi. "Bana *yalan söyledin*. Bu geçmişte *kalmadı*. Son birkaç haftadır bana her gün yalan söyledin, hatta bugüne kadar Tabitha konusunda bile yalan söyledin."

"Öldüğünü bilmiyordum," diyorum
çaresizce. "Bunun her şeyi daha iyi hale
getirmesi mi gerekiyor?"

Bir şey demiyorum. Çünkü tabii ki hayır. Bunu daha iyi hale getirecek tek bir şey bile düşünemiyorum.

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Sonra Tenn başını sallıyor. "Benden bu kadar. *İşimiz* bitti." Patron'a geri dönüyor, atlıyor ve ben daha gözümü kırpmadan uzaklaşıyor.

Mavi gülü de yanında götürdü.

15 MART 2002
13 YIL ÖNCE

RainOnATennRoof: silvergurl

RainOnATennRoof: . . . Orada olduğunu biliyorum. Otuz saniye önce giriş yaptın. Partiye geldin mi ki?

Evet. Yaptım.

RainOnATennRoof: Ne oldu? RainOnATennRoof: Neden bana bir şey söylemedin? RainOnATennRoof: Tabii . . .

RainOnATennRoof: Kahretsin

silvergurl0917 Messenger'dan çıkış yaptı.

HAZIR BULUNAN

Minibüse bindiğimde nefes nefese kalıyorum ama Laurel'i arayamayacak kadar değil.

"Sage?" Adımı haykırırken bile onu zar zor duyabiliyorum. Müziğin sesi onu bastırıyor. Bir dakika sonra sessizleşiyor. "İşte, böylesi daha iyi."

"Neredesin?"

"Düğün. Ama herkes yemek yiyor, yani iyi bir zamanlama. Birkaç dakika sohbet edebilirim. Ne var ne yok?"

Sesimin titremesini durdurmak için derin bir nefes alıyorum. "Tenn, AIM konusunda ona yalan söylediğimi öğrendi."

Laurel uzun bir iç çeker. "Tavsiyemi dinlemedin, değil mi?"

Beni göremiyor olsa da başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, yalan artana ve kontrolden çıkana kadar onu sevdiğimi bilmiyordum." Beş dakika önceki yüzünü düşünüyorum. Gözlerindeki yaşlar, çenesindeki sert çizgi. *Ben bittim. Biz bittik.*

"Nasıl bilmezsin? Ne zamandan beri ona aşıksın?"

On beş mi?"

Ses tonundaki sertlik başımı geriye atmama neden oluyor. "Uh-" "Ve sen onun yüzüne karşı yalan söyledin. Ne zamandan beri, ilk günden beri mi?"

"Hayır-"

"Peki şimdi ne oldu? Şimdi ne halt edecek? Şehirden mi kaçacak?"

Hepsi doğruyu söylemek gibi basit bir şeyi yapamadığın için mi?" "Ne oluyor

Laurel?" Yine zor nefes alıyorum. "Sen bana

Bir hafta önce krizinle ilgili yardım *istemiştiniz*, ben de şimdi bunu yapıyorum. Size ders vermek için başvurmadım. Desteğe ihtiyacım var."

"Sonunda yaptığın şeyi yapmamayı söyleyerek seni zaten destekledim!"

Yani oraya gitmek mi istiyor? Güzel. "Yalancılar hakkında mı konuşmak istiyorsun? Jorge'nin aldattığını ne zamandır biliyorsun?" Cevap vermesi için ona zaman tanımadım. "Bütün bir hafta mı? Nasıl gidiyor peki? Onunla yemeğe oturuyorsun. Ona bira ısmarladın. Hiçbir şey söylemiyorsun. Buna kocaman bir yalan diyebiliriz, değil mi?"

"Bu aynı şey değil. Aynı şeyle uzaktan yakından alakası

yok." "değil mi? Peki ona ne zaman söylemeyi

planlıyorsun?" "Neyi söylemeyi?"

Beni görmemesine rağmen elimi kaldırdım. "Boşanacağınızı." Uzun bir süre sessizlik oldu. "Laurel. Boşanacağınızı sanıyordum."

"Bazılarımız işler her zorlaştığında çekip gidemez, Sage."

Tenn'in kalbime sapladığı bıçak her neyse, Laurel sapını tuttu ve çevirdi.

"Sage, bu doğru çıkmadı."

"Tabii ki olmadı." Kapatıyorum ve telefonumu kapatıyorum.

rastgele yolları takip ediyorum, ceviz bahçelerinin altında tembellik eden kahverengi inek gruplarını geçiyorum, sonra dağlar, tepelerinde görünen küçük eski evler, ta ki manzaralı otoyola çıkana kadar, şehir merkezinden geçiyorum, hepsi yavaş çünkü bugün Pazartesi.

Ben küçükken, bu yürüyüş yolu anne ve pop dükkanlarıyla doluydu - Smitten adında bir mutfak malzemeleri mağazası, yaşlı bir çiftin iplik sattığı küçük bir butik. Cranberry Rose'un bile gül suyu, şarap ve reçel satan bir vitrini vardı. Şimdi ise bunun yerine bir Banana Republic, bir White House Black Market ve eskiden iplik mağazasının olduğu yere sıkışmış, çikolata parçacıklı frappuccinolar için elle bükülmüş merinos yünü ticareti yapan bir Starbucks var. Bu beni bu toprakların, hatta tüm dünyanın tarihi hakkında düşünmeye itiyor. Birileri binlerce yıllık ağaçları sökmenin iyi bir şey olduğunu nasıl kafalarına sokmuş. Bahçe yetiştiren insanların nasıl gevrek; hisse senedi portföylerini büyüten insanların nasıl sofistike olduğunu. Tenn'in annesinin kuş cıvıltıları, benekli ışığı ve antik mantarlarıyla dolu arazisinin, birkaç zengin insan daha fazlasını istediği için birkaç gün içinde nasıl yok edileceğini para ve hiçbirimizin bu konuda yapabileceği bir şey yok.

Eski bir tuğla binanın önüne park ediyorum, pencere camları geniş ve iyi aydınlatılmış, kehribar kolyeler ve yakut bilezikler sergileniyor. İçeri girdiğimde pirinç çanlar çalıyor. Varlığını her yerde tanıyabileceğim tek bir çalışan var: Brian Saleh, önünde açılmış büyük bir gazete, havada tanıdık sade kahve kokusu.

Kağıdı indiriyor ve gülümsüyor. "Sage! Şehre döndüğünü duydum. Ne zaman uğrayacağını merak ediyordum."

Brian bir lapidary, yani değerli taşları kesip parlatıyor. Açıkçası, gülünç derecede sıkıcı bir süreç ve bir ton beceri gerektiriyor. Bunu ben söylüyorum, lehimleme ve değerli taşlar gibi konularda eğitim almış kişi.

Ortam. Minibüsümü aldıktan sonra bu dükkânda yaşamaya başladım; alıç meyvesi rengindeki safirlerin ya da bazen dağ kayalarına oyulmuş otoyollarda gördüğünüz antik tortulara benzeyen çok ince damarlı mavi dantel akiklerin etrafında ne tasarlayacağımı hayal ederken burnumu cama dayadım. Minibüsten önce bile doğum günlerimden sonra buraya gelir, elimde nakit parayla tel ve kaba taşlar satın alır ve bu malzemeleri güzel ve değerli bir şeye dönüştürmeyi kişisel yaşam amacım haline getirirdim.

Biraz sohbet ettik. Brian nasıl olduysa tasarım dersleri verdiğimi duymamıştı. Ve sonra sordu, "Özellikle aradığın bir şey var mı?"

Neden bilmiyorum ama bu soru gözlerimi yaşartıyor. "Hayır, pek sayılmaz."

"Hey, her şey yolunda mı, küçük yaprak?"

Bu Brian ve karısı Mia'nın bana taktığı lakap. Ya da öyleydi. Yıllardır duymamıştım ve düşen gözyaşlarımı siliyorum. "Ben iyiyim. Sadece kötü bir gün geçirdim."

Bir an bana baktı. "Kahve iyi gelir mi?" "Tabii."

"Yeni bir tencere yapayım." Brian arka tarafta kayboldu. Onu korkuttuğumdan eminim, bu yüzden bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ayarlanmamış mücevherlerin sergilendiği yer her zaman mutlu olduğum yer olmuştur. Camın üzerine eğilir, arkadaki zümrütlere ve elmaslara, öndeki yarı değerli taşlara -güneş ve aytaşı, peri şarabı kadar yeşil peridot, kırmızı kadife kek kadar kıpkırmızı lal taşları- hayretle bakarım. Ovaler, daireler ve kareler şeklinde kesilmişler, bazıları yüzlü, diğerleri ise ipek gibi pürüzsüz, kabaşon olarak adlandırılıyor.

Biri kollarını yanımdaki ekrana uzatıyor ve baktığımda Sky olduğunu görünce şaşırmıyorum. "Tenn'in tavsiyesine uyuyor musun?"

"Ne tavsiyesi?" Onun adını duyunca kalbimin sıkışmasını engellemeye çalışarak tersliyorum.

"Teal için bir şeyler yap. Bu ona senden hoşlandığı zamanları hatırlatır."

"Bunu nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum. "Bu sabah arabasındaydı. Seni hiç görmedim."

"Kelimeler ve hikayeler uzun süre gizli kalmaz, Sage."

Brian elinde bir fincan kahveyle döndüğünde gözlerimi kapatıp sığıyorum. "Al bakalım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, Brian."

Kahvemi yudumluyorum. Bu mağaza, kimsenin gözyaşlarıyla görmediği bir hayaletle konuşmam için çok küçük, bu yüzden Sky nişan yüzüklerinin sergilendiği bir vitrine atlıyor ve beni kendi halime bırakıyor.

Gerçek şu ki, beni ne zaman sevdiklerini hatırlatmam gereken pek çok insan var. Özür dilemem gereken çok şey var.

Birincisi, bu kadar uzun süre sır saklamak. Nadia'ya geçmişteki ihmalini söylememek. Hayalet Sky'dan kimseye bahsetmemek.

Laurel'e saldırmak. Evet, pisliğin tekiydi ama yansıttığını biliyordum. Telefonu kapatıp daha sonra, o büyük bir çekimin ortasında değilken tekrar aramalıyım ama olayın büyümesine izin verdim.

Teal'i aile içi şiddet mağduru olarak ifşa ettiğim için asla doğru düzgün özür dilemedim. Ve şu anda en önemli şey Tenn. Ona aşık olurken bile yalan söyledim.

Kalbimin şu anda hissettiklerini... O öfke ve toz içinde gidene kadar fark etmemiştim ama *çok sert* düşmüştüm. Çok sert. Aptalca sert.

"Her şey bozuldu," diye mırıldanıyorum.

"Her şey çok uzun zamandır çatırdıyor, Sage," diye yanıtlıyor Sky. "Kırılmaları *gerekiyordu*. Artık kökler ve yapraklar ortaya çıkabilir ve her şey yeniden çiçek açabilir."

Onun metaforu beni durdurdu. Bir tohum çatlarsa ve bitki dışarı çıkamazsa, ya çürür ya da içeriden kurur. Benim hayatım da böyle mi oldu? Çatlak. Kurumuş. Çürüyor. Evet, kırılması hoş değil. Ama ya Sky'ın dediği gibi bazen buna ihtiyaç varsa? Ya bazen bir şeyleri iyileştirmek için onları kırmamız gerekiyorsa?

Kahvemi bitirdim. "Brian? Bu yosun akik taşını benim için kesebilir misin?" Yanıma geldi. "Ne düşündüğüne bağlı."

Bu akik türü, içinde yeşil yosun kıvrımları varmış gibi görüldüğü için bu şekilde adlandırılmıştır. Genellikle süt beyazı rengindedir, ancak bu akik bir Appalachian ormanının mavi yeşilliklerine batırılmış gibi görünüyor.

Bütün bir manzara gibi görünüyor.

Adaçayı, deniz mavisi ve gökyüzü bir mücevherde bir araya gelmiş gibi görünüyor.

"Üç mermi," diyorum. "Her biri beş milimetre çapında, tam buradan, ufuk çizgisinden kesilmiş." Bir mum kalem alıyor ve kesiklerden birini doğrudan taşın üzerine çiziyor. "Evet. Bu mükemmel."

Brian bana gülümsüyor. "Günün sonunda geri gel. O zaman onları hazırlarım."

Yol boyunca ağlıyorum ve bu yüzden durduğumda gözlerim şişmiş, burnum kokuyor ve Sky yaşayan herhangi bir insan kadar içgüdüsel ve sert kenarlı.

Ön kapıya kadar bana eşlik etti. "Sence Çiftçi Whitey'nin evi mi?" diye soruyorum. Sky homurdanıyor. Bu Teal'in Sonya'nın şimdiki kocasına taktığı lakap.

Gökyüzü gözlerini kapatır. "O değil."

Sanırım şu anda hissettiği kelimeler ve hikayeler bunlar.

Kapı açılıyor ve karşımda Amá Sonya. "Merhaba, Amá," diyorum hoş bir şekilde.

Sanki az önce eğlenmek için yamyamlığı denemeyi önermişim gibi bana bakıyor. "Bugün seni buraya getiren nedir?" Kapıyı biraz daha itiyor ve sonra *doğrudan* Sky'a bakıyor. "Ah." Sırtımda ve kollarımda tüyler diken diken oluyor. Ben iyice ağladıktan sonra onun da Sky'ı görüp göremeyeceğini *merak etmiştim*. Ve şanslıyım ki yakın zamanda gözyaşlarım tükenmeyecek. Özellikle bugün.

"Bazı sorularım var," diyorum burnumu çekerek. "Hayaletler hakkında."

"Şşşt," diye tısladı Sonya, etrafına bakınarak. "İçeri gir, çabuk. Kimse sizi görmeden. İkiniz de."

"Sorun nedir?" Onu içeri kadar takip ederken sordum. "Komşularınız hayalet polisi mi?"

"Çok komik." Krem rengi bir blazer ceket, ona uygun bir kalem etek ve ince topuklu ayakkabılar giymişti. Bir ziyafetten yeni mi döndüğünü yoksa yakında önemli bir randevusu olduğunu tahmin edemedim, çünkü oldukça eminim ki

dışarı çıksa da da böyle giyiniyor. Hatta Sonya bunların pijaması olduğunu açıklasa gözümü bile kırpmam.

"Sen de beni duyabiliyor musun?" Sky gözlerini kocaman açarak soruyor. Anlaşılan Amá'nın onu görmesini beklemiyordu.

"Elbette seni duyabiliyorum. Düşüncelerini bile. Sesleri çok yüksek." Amá ona sert bir bakış attı. "Komşunun torununu gözetliyorsun."

"Öyle mi?" "Amá!" diye haykırdığı anda Sky'a soruyorum.

"Kimin torunu?" Ben soruyorum.

Gökyüzü kızarıyor. "İhtiyar Noemi'nin. Kalmak ve ona için arabayla geldi."

Bunu bir an için düşündüm. "Yani sen, ne? Duş alırken onu mu izledin?" "Tanrım, Sage!"

"İkiniz de oturun. Ve sessiz olun." Sonya kahve fincanlarını kapmaya ve hamur işlerini servis tabağına atmaya başlar.

"İhtiyar Noemi'nin evinde kimseyi görmedim," diye fısıldıyorum. "Çünkü bir yarasa gibi tavan arasına saklanıyorsun."

. "Peki, seksi mi?"

"Bilge Esmerade," diyor Sonya uyarı tonuyla.

Evet, Sonya döndüğünde Sky ağzını açıyor.

Acımasız ve sessiz geçen birkaç dakikanın ardından Sonya kahve koydu. "Sky bunu içemez."

"Onun için iç o zaman."

Sonya oturur, kahvesini olabildiğince zarif bir şekilde yudumlar ve sonra, "Pekala.

Sorularınız var."

Başımı sallıyorum. Konuya gelsem iyi olacak. "Hayaletlerin rüya görmediklerini, maddi dünyayı etkilemediklerini ve yaşanmadıklarını söylemiştin." Sky'ı işaret ediyorum. "Rüya görüyor, bana ahududulu çikolatalı kahve bırakıyor ve, şey. Şuna bir bakın."

Sonya tam da bunu yapıyor, ölü torununa sanki satmak için getirdiğim sıradan bir antikaymış gibi değer biçerken kaşlarını kaldırıyor.

"Bir hayalet yapıyorsa hayalet değildir, *demiştin*," diye ekliyorum.

Sonya gözlerini Gökyüzü'ne diyor. "O zaman dünyaları gezemiyorsun?"

Gökyüzü kuşkulu görünüyor. "Bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Hayaletler için bu doğaldır. Gölgeleer dünyasından rüyalar dünyasına, yaşayanlara, ölülere, ... atlayabilirsiniz." Duraklıyor ve sonra sesini alçaltıyor. "Eskilerin dünyasına."

"Yani," diyorum. "O zaman bu dört numaralı hayalet kuralı."

Sonya bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Sadece üç kural var. Dünyaları dolaşmak *söylemeye* bile *gerek yok*. Tıpkı bir insanın hayalet olabilmesi için öncelikle ölmesi gerektiği gerçeği gibi." Ters ters bakıyor. "Her hayalet dünyaları dolaşır. Hayaletlerin bu kadar rahatsız edici olmalarının nedeni de bu." Gözlerini deviriyor ve kulağa ne kadar aptalca geldiğime inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Ben bunu yapamam," diyor Sky. "Nereden başlayacağımı bile bilemem."

"Hiç bir rüyaya adım atmadın mı?" Sonya soruyor. "İçine girmek için en kolay dünya orası."

"Hayır! Yapmadım." Gökyüzü gözlerini kısar. "Kulağa çok hoş gelse de. Bunu nasıl yapacağımı bana açıklayabilir misiniz?"

"Bunu yapamazsın," diyorum. "Çünkü sen bir hayalet *değilsin*. Bu konuşmayı yapmamızın tek nedeni de bu zaten! Değil mi Sonya?"

Sky ve ben Sonya'ya umutla bakıyoruz. Küçük bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve biz orada yokmuşuz gibi kahvesini içmeye devam ediyor.

"Pekâlâ!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ne o zaman?"

"Bunu nereden bilebilirim ki?" Sonya sinirlenmiş bir halde, "Benim yeteneğim hayalet olmayan şeyleri tanımlamak değil," diyor. "Benim yeteneğim hayalet olmayan şeyleri tanımlamak değil."

"Demek *ki* bir yeteneğin var."

"Ben *öyle* bir şey demedim." Sonya iç geçirdi. "Bakın, cesedi bulamadıklarında garip bir şeyler olduğunu biliyorduk. Bunun ne olduğunu tahmin edemedim."

"Biz' kim?"

"Ben, Nadia ve diğer kız arkadaşın Anya."

"Peki, neden tuhaftı? Dedektif onun ... olabileceğini söyledi." Sky'a bakıyorum. "Alınmış. Hayvanlar tarafından. Ve orası büyük bir park."

Sonya alay ediyor. "Hayvanların leş yediğini *bilıyorum*. Ama bir kıl bile bırakmamak? Bir damla kan? O kapının altında taştan başka bir şey yoktu."

. Beynimde diğer lojistikleri araştırıyorum. "Şey, yağmur yağdı-"

Sonya delici bir bakışla cümlemi kesiyor. "Teal geri dönene kadar yağmur yağmadı, şimşekler çaktı. Bu ne kadardı, üç gün sonra mı? Polis uçurumun dibini köpeklerle taradıktan sonra mı?"

"Yani ne diyorsun, Sonya?" Gökyüzü patlar. "Başka ne olmuş olabilir ki?"

Sonya gözlerini kırpıştırır. "Söylemeyeceğime söz verdim."

"Burada *benim* vücudumdan bahsediyoruz. Sanırım bilmeye hakkım var."

Bu bir açmaz. Birbirimize bakıyoruz, silahlar çekilmiş, ilk hamleyi kimin yapacağını bekliyoruz. Sonunda Sonya omuz silkiyor ve saçlarını savuruyor.

"*Bilen ben* değilim, değil mi?"

Sky ve ben birbirimize bakıyoruz. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum. *Bunu bilmek* Sonya'nın yeteneği değil. Nadia'nın.

OceanofPDF.com

Merhamet. Tanrı biliyor ki birazdan yapacağımız konuşmanın üzerine patlayıcı gök gürültüsüne ihtiyacımız yok.

Sky kapıyı açıp içeri girdi. Ben de onu takip ediyorum.

Nadia mutfakta oturmuş, iki shot espresso dolduruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, Sky'ın ayak seslerini takip ediyor.

"Nerede o?" Gökyüzü talep ediyor. "Neredeyim ben?" "Seni duyamaz, Sky."

"Bunu duyabiliyor mu?" Sky ocaktaki dökme demir tencerenin içindeki servis kaşığına bir tokat atıyor. Nadia da ben de sıçradık.

"Nedir bu?" Nadia sonunda sorar.

"Sky'ın cesedi nerede?" Ben soruyorum.

Nadia başını sallar. "Anlamıyorum..." "Sky'ın cesedi nerede, Nadia?"

Nadia espressosunu yudumlarken gözlerini pencereden dışarıya, yaprakların rüzgârda ve güneşte parıldamasına diyor. "Haftalarca baktılar ve baktılar-"

"Ama sen bir şey *biliyorsun*, Nadia. *Biliyorsun*."

Nadia bir an bana bakıyor, sonra kaşıktan hâlâ çan gibi titreyen dökme demir tencereye bakıyor. "Hadi gel." Espressoğu kaldırıp bir seyahat kupasına dolduruyor ve kapağını kapatıyor. Ön kapıya doğru yürüyor, giderken anahtarlarını tezgâhtan alıyor. "Ben sana gösterene kadar durmayacağını zaten biliyorum. O yüzden gidelim."

yavaşlatmak için nefes alıyor, Nadia arabayı sürerken etrafımdaki manzaraya odaklanmaya çalışıyorum. Eski kırmızı çiftlik evi, yarısı çökmüş. Büyük bir banyan ağacının altında yatan keçi topluluğu. Piggly Wiggly.

Bu sonuncusu bana Laurel'i hatırlattı. Jorge'den boşanacak mı merak ediyorum.

Ve bu bana Tenn'i orada, o , ben eve geri dönerken nasıl gördüğünü hatırlattı. O zamanlar onun adını söylediğinde nasıl da kalbim sıkışmıştı. Sanki bir şekilde her şeyi yeniden bozacağını biliyordum. Ve haklıydım. Yani, evet, hepsi benim hatamdı. Ama haklıydım da.

Nadia düşüncelerimi kırıyor.

"Sage." "Öyle mi?"

Bana baktı. "Sky burada mı?"

Arkama bakıyorum. Sky benden daha gergin sanırım, ellerini oynatıyor, ayaklarını yere vuruyor. "Evet, öyle."

Nadia başını sallar. "Sky, hatırlarsın. Sen benim küçük flan yardımcımdın."

Sky ve ben biraz gülümsedik. Bir keresinde Nadia 24 Flans adında kendi fırınına açacaktı. Flans her zaman Nadia'nın uzmanlık alanıydı ve yirmi dört onun şanslı sayısıydı. Sky da liseden mezun olduğunda, şehir merkezindeki Cranberry Community College'da derslere başlarken ona her şeyi halletmesi için yardım edecekti.

"Seni kaybettiğimde - seni kaybettiğimizde - eski tanrılara seni korumaları için dua ettim. Dua ettim çünkü ne benim ne de bir aile olarak bizim böyle bir kaybı daha kaldıracabileceğimizi düşünmüyordum."

Annemizin bizi terk etmesinden bahsettiğini biliyorum. O ölmedi ama yine de hepimizin onun gibi yas tutmasına neden oldu.

"Ve dua ederken, üzerime bir bilgi geldi." Nadia yeteneğini böyle tanımlıyor. Uzun zamandır bu şekilde anlatıldığını duymamıştım, tüylerim diken diken oldu ve yağmur gibi kollarıma yayıldı. "Ve bedeninin nereye gittiğini biliyordum."

"Neden kimseye söylemedin?" Yumuşakça sordum.

"Çünkü onu bulmak istemedim, miya. Onu yarı yenmiş ve yarı ölmüş halde bulmak istemedim. Eski tanrıların onu götürmeyi seçtiği yerde, huzur içinde olması gerektiğini düşündüm."

"Eski tanrılar neye benziyor?" Sky soruyor. Soruyu Nadia'ya iletiyorum.

"Bilmiyorum," diyor Nadia. "Annenle parkta bulduğumuz ayak izlerine bakılırsa altın olmalılar."

"Altın . . ." Gökyüzü mırıldanır.

Cranberry Falls Eyalet Parkı'nın otoparkına yanaştık. Elimi Nadia'nın koluna koydum. "Korkuyorum." Kız kardeşimin iskeletini bulmak istemiyorum. Gülümsemesinde değil ama çıplak kafatasında son dişlerini görmek istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

"Ben de öyleyim. Ama buna ihtiyacı olduğu çok açık. Aksi takdirde size gelmezdi."

Bunun üzerine Sky ve ben arabadan atlayıp Nadia'yı ormana doğru takip ediyoruz.

"Sage," diyor Nadia, beni biraz şaşırtarak. Gerginim. Konuşmak istemiyorum ve onun da şu anda buna yanaşacağını sanmıyordum.

"Öyle mi?"

"Biliyor musun, sen ve kız kardeşlerin arasında en çok annene benziyorsun."

"Öyle mi?" Annemin çok fazla fotoğrafını görmedim, ama gördüğüm birkaç fotoğraf onu zarif gösteriyor. Zayıf. Saçları Teal'inki gibi dalgalı, gülümsemesi Sky'inki kadar yaramaz.

"Biliyorsun. Anneni kaybettiğimizde ben de la hija de mi corazón'u kaybettim." Nadia'nın nefesi biraz ağırlaştı. Artık pek yürüyüşe çıktığını sanmıyorum. Ona kolumu uzatıyorum ama başını sallıyor. "Kendi üzüntümün içinde kaybolmuştum. Bir parçam seni sorumlu bırakmanın yanlış olduğunu biliyordu. Yine de kendimi senin benden daha iyi bir iş çıkaracağına inandırmıştım. Depresyondaydım. Kendime zor bakıyordum. Size de bakabileceğimi sanmıyordum ve bu anlatıyı sürdürebilmem için kendimi Teal'in bir çocuk olduğuna, sizin ise olmadığınıza ikna etmem gerekiyordu." Nadia bana doğru bakıyor. "Bu yanlış. Ve

Özür dilerim." Tereddüt ediyor ve bir şey daha ekliyor: "Ona kendi odasını temizletmeliydim."

Kalbim yeniden kırılıyormuş gibi hissediyorum. *Teşekkür* etmek istiyorum. *Neden bana onarılamayacak kadar zarar vermeden önce bunu fark edemedin diye* bağırmak istiyorum.

Yine de bir şey söylemiyorum çünkü Nadia patikadan çıkıp ormana doğru yürüyor.

Sağda, uzakta Sky'ın düştüğü uçurum var. Polis ve park bekçileri bize anında öldüğünü söylediler. İnsanlar kırk metreden daha yüksekte düşmekten nadiren kurtulurlar ve korkuluktan kayalıklara kadar olan mesafe seksen metre kadardı. Nadia kayalara doğru gitmiyor. Bizi ağaçların derinliklerine götürdü.

Yirmi dakika daha yürüyoruz, yabani böğürtlen dalları bacaklarımıza takılıyor, sonra benim de bir yeteneğim olduğunu hatırlıyorum ve bitkilerden önümüzü açmalarını istemeye başlıyorum. Anında, nefes alır gibi, yol bedenlerimizin önünde açılıyor -sanki görünmez kollar dalları ve çalıları geride tutuyormuş gibi. Biz geçerken tekrar yerlerine oturuyorlar. Nefes verin.

Nadia'nın bizi doğruca oraya götürdüğü doğrulanmadan çok önce uzaktan görüyorum. Ve bir şekilde biliyorum. Tam önümüzdeki meşe ağacının o olduğunu biliyorum. Geniş ve az dallı, tıpkı Tenn'in annesinin ormanındaki yaşlı meşeler gibi. Bir tarafı güneş ışığının sarı altın rengiyle kaplı; diğer tarafı ise yaz gölgelerinin serin mavisiyle. Kocaman, eski, kökleri kasabalar kadar uzun olan her şeyin olması gerektiği gibi son derece vahşi. Sky'ın cesedi burada yatıyor.

Kalbim de ayaklarımla birlikte güm güm atıyor. Dikkatsizleşmeye ve biraz tökezlemeye başlıyorum. *Bunu yapamayacağımı* düşünüyorum ama bacaklarım bir şekilde hareket etmeye devam ediyor. Okyanus dalgaları kadar büyük ve kıvrımlı, yer üstündeki köklerine varana kadar gittikçe yaklaşıyoruz.

Nadia bir kökün üzerine oturur. "Bana bir dakika ver."

Ona bir dakika bile veremem. Onun yerine ağacın etrafında dönüyorum. Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum ve sanırım Sky da öyle, çünkü o benden çok önde.

Meşenin kabuğuna dokunuyorum ve bilinci avucumun altında çok yakınımdaki arıların vızıltısı gibi titreşiyor. Yaşlı - yaşını merak ettiğimde, hücrelerim ağaçtaki hücrelerin yanıt verdiğini duyuyor. Beş yüz seksen altı yıl.

Gölgeli bir mağaranın derinliklerine oyulmuş gövdesine küçük bir araba sığabilir. Dalları alçaktan sarkıyor ve bir ev kadar geniş bir gölgelik oluşturuyor. Burası, ağacın gölgesi daha serin ve bu sadece gölgelerden kaynaklanmıyor. Aynı zamanda nefesinden de.

"Sage?"

Sky'ın sesine doğru yürüyorum. Eğilmişti. Aman Tanrım. Ağaç kovuğundan çıkan bir ayak.

Sekiz yıl oldu. Sekiz yıl, neden hala o kemiklerin üzerinde et var? Yanında büyük bir açıklık var, mağara gibi geniş. Sürünerek içeri giriyorum ve kalbim o kadar uzun süre duracakmış gibi hissediyorum ki, neden onun yanına çökmediğimi merak ediyorum.

Onu.

Çünkü *orada* kız kardeşimin cesedi var.

Üzerinde belli belirsiz bir ışık var ve ben yukarı bakıyorum. Işık, ağacın tepesine açılan büyük bir delikten geliyor.

yapraklar var, birlikte örüldüğünü düşündüren bir desenle düzenlenmişler. Uzanıp bir yaprağa dokunuyorum ve o anda yapraklar rüzgârda dönerek parçalanıyor. Nefesimi tutuyorum.

O kadar iyi göremiyorum, bu yüzden telefonuma uzanıp el fenerini açıyorum.

Etrafımda altının ışıltısı var ama ben buna dikkat etmiyorum.

Hayalet Sky sürünerek geldi. "Şunu görüyor musun?" Fısıldıyorum.

"Neyi gördün?" Sky tıslıyor. "Kendi bedenimi mi görüyorum, orada, ölü?" "Ölü değil Sky. Bak. *Nefes* alıyor."

Bir gölgenin yükselişini ve düşüşünü izliyoruz. Yükselir ve düşer.

"Mary Magdalene." Nadia içeri girdi, gözleri bir baykuşunki kadar genişti.

"Yaşıyor mu?"

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum. "Nasıl olur da hayaleti burada, bedeni orada olabilir?"

Nadia, Sky'ın vücudunun silüetini izler. Sky o günkü kıyafetlerini giyiyor. Kot pantolon -ama artık büyüdüğü için çok kısa. Benden çaldığı bir *X-Files* tişörtü. *İnanmak istiyorum*. Yanındaki yırtık pırtık spor ayakkabılar da artık ona kesinlikle uymuyor.

"Espanto," diyor Nadia.

"Terör mü?" Ben soruyorum. Espanto'nun anlamı bu.

"Korkunç bir şey olduğunda, evet, ve ruh korkudan ayrıldığında buna böyle diyoruz. Bu bir hayalet değil. Onun ruhu." Nadia bir ağaç kabuğu parçasına dokunup parmağını gösteriyor. Sanki altın varakla taramış gibi. Gözleri yaşlarla parlıyor. "Eskiler onu burada tutuyordu. Güvende. Tıpkı dua ettiğim gibi."

"Ama ben ne yapacağım?" Sky sorar. "Oraya nasıl geri döneceğim?"

"Ruhu nasıl geri dönüyor?" Sky'ı duyamadığını hatırladıktan sonra Nadia'ya soruyorum.

"İçeri gir. Sadece içeri gir, ," diyor

Nadia. Gökyüzü yutkunuyor.

"Korkuyorum."

"Ben de korkuyorum Sky," diyorum sesim titreyerek. "Ama seni bırakmayacağım. Tam burada olacağım ve ne olursa olsun seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Sky dudağını ısıırıyor ve gözlerini kapatıyor, sanki bir şey hayal ediyormuş gibi. Her ne ise, bu ona güç veriyor çünkü bana tekrar bakıyor ve başını sallıyor. "Tamam."

"Tamam." Fısıldıyorum.

Gökyüzü'nün ruhu ağacın içinde titreyerek dururken nefesimi tutarak izliyorum. Rüzgâr hızla esiyor ve gün batımı ışığındaki karahindiba tohumları gibi parıltılı altın da onunla birlikte süzülüyor. Sonsuz görünüyor, kenarları güneş ışığı ateşiyle aydınlanmış. Sanırım yaşlı bir tanrıya benziyor.

Ve sonra Sky devreye girer.

Likiz yatakta kıvrılmış cadılar. *Başlangıçta sadece tanrılar vardı. Tanrılar ve bu dünya.*

Nadia tüm dünyaların nasıl oluştuğunu, farklı boyutlara ayrılmadan önce nasıl birbirlerinin *içinde* var olduklarını anlatmaya devam edecekti. Rüyalar dünyası gölgeler dünyasına dikilmiş, yaşayanların dünyasına kakılmış, ölülerin dünyasının etrafında dönüyordu.

Gökyüzü bir kez daha oluşmadan önceki an, bir anlığına tanık olduğum şeyin tam olarak bu olduğunu hissediyorum. Dünyaların bir kez daha birleştiği bir nefes. Yaşamış ve ölmüş her canlıyı, yaratılmış her gölgeyi, bu dünyada dolaşmış her tanrıyı, örümceklerin ördüğü ipek katmanları gibi etrafımızda görebildiğim bir nefes.

Ve sonra o - bu ilahi anlık görüntü - geçer. Geçmesi gerektiği gibi.

Eski bir meşe ağacının kıvrımında kıvrılmış olan Sky - artık sadece Sky'ımız - keskin bir şekilde nefes verirken nefesimi veriyorum. Kendini yukarı itiyor, beline kadar uzanan saçları omuzlarının üzerinden kayıyor. Uzanıp ellerini tutuyorum. "İyi misin?" diye sordum. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyor, bana belki de henüz bilmediğini düşündüren bir şekilde.

Ama o burada.

O yaşıyor.

Bu benim için yeterli, şimdilik.

, , ,

Plan yap.

Nadia polise Sky'ın bir ağaçta ve onları tekrar bir araya getirene kadar ruhunun son sekiz yıldır ablasını takip ettiğini söylemenin muhtemelen iyi bir fikir olmadığını söylüyor. Katılıyorum.

Ve yine de, Sky'ın uzun zamandır ölü olduğu ilan edildi. Bir açıklamaya ihtiyacımız var.

Eve dönerken Nadia ve ben ileri geri tartışıyoruz. Sky konuşana kadar varsayımlar ve lojistik üzerine kafa yoruyoruz.

"Ormanda uyandım. Söylemek istediğim tek şey bu." "Ama-" Ben başlıyorum, o başını sallıyor.

"Tüm söylemek istediğim bu. Tek söyleyeceğim bu. Bugün ormanda uyandım. Ne olduğunu bilmiyorum ama buradayım."

Nadia ve ben birbirimize bakıyoruz. Eğer istediği buysa, tamam.

"Teal'e söylemek zorundayız," diyorum. "Bunu şimdi öğrenmeli, bizden öğrenmeli, başkasından değil." Burası küçük bir kasaba. Şerif olanları duyar duymaz her şey biter.

"Sen söyle ona," diyor Nadia. "Onu ara."

İrkildim. "Telefonumu açmayacak."

Nadia bana telefonunu uzatıyor. Titreyen parmaklarımla Teal'in adını bulup arama düğmesine basıyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor.

"Teal," diyorum ve o gün zilyonuncu kez ağlamaya başlıyorum.

"Sage? Ne oldu? Nadia'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır." Zar zor konuşabiliyorum ama söyleyebiliyorum. "Ben Sky." Derin, derin bir nefes alıyorum. "Gökyüzü yaşıyor."

,

ormanda. Teyzemin evine yürüdüm ve kapıyı çaldım. Bunlar ona verdiği iki tam cümle. Her türlü sorusu var ve biliyorum ki bunun nedeni pek çok şeyin akla yatkın olmaması. O olamazdı.

Virginia kışları boyunca ormanda hayatta kalmış, hatta kıyı Virginia kışlarında bile. Kadının hafıza kaybı yaşadığını düşünüyor, çünkü belli ki birileri onunla ilgilenmiş.

O anda Nadia'nın en sevdiği sözlerden birini hayal ediyorum. *Tanrı'dan daha eski birçok şey vardır.*

Sonra Teal içeri giriyor ve etrafımızdaki gökyüzü onun duygularının her birini yansıtıyor. Güneş ışığı ve şimşeklerin arasında kalın ve parlak bir gökkuşağı var. Gök gürlüyor, evi sallıyor. Sonra bulutlar dağılıyor ve Nadia'nın kırmızı kanepesinde hıçkıra hıçkıra ağlayan Sky'ın üzerine atlıyor ve ambulans Sky'ı hastaneye götürmek için geldiğinde bile onu bırakmıyor.

Elbette hepimiz onunla gidiyoruz - ben ve Teal ambulansla, Nadia da arkamızda. Onu asla bırakmayacağımı söylediğimde ciddiydim ve sanırım Teal ve Nadia da aynı fikirdeler.

Cranberry Tıp Merkezi onu iki gün boyunca tutuyor. Her türlü testi yapıyorlar ve susuz kalmadığı, açlık çekmediği ve kırık kemik izi olmadığı için hayrete düşüyorlar. Tırnaklarının altında kir bile yok. Sanki bir kış uykusuna yatırılmış, mühürlenmiş ve tam sekiz yıl sonra serbest bırakılmış gibi. İki santim uzamış ve 1.80 boyunda. Sıska ama kalçaları eskisinden daha geniş. Tüm bunlar iyi beslendiğini gösteriyor. Vitamin ve minerallerini alıyor. Ancak *nasıl* olduğu sorusu, bu senaryoyu tuhaf-küçük kasaba-olayından, gizemi çözmeye çalışan bir sürü yabancıyla birlikte internette viral olmaya iten şeydir.

Manşetler *"Öldü Sanılan Cranberry Yürüyüşçüsü Sekiz Yıl Sonra Evine Döndü"* diye başlıyor ve sadece dört gün sonra *"UFO Uzmanı, Dirilen Cranberry Yürüyüşçüsünün Sürüngen Gündemi İçin Kaçırıldığını İddia Ediyor"* diye devam ediyor. Gazeteciler Catalina Caddesi'nde sıraya girdi. Nadia'nın sabit hattına her an aramalar geliyor ve kısa süre içinde tüm cep telefonu numaralarımız ele geçirildi. Bana gelen isimsiz bir mesajdan sonra telefonumu uzunca bir süre kapattım.

Kız kardeş artık insan değil. Bunu biliyorsun değil ?

Elbette Sky'ın tek istediği yatağına uzanıp uyumak ve film izlemek. Canının çektiği her yemeği ona getiriyoruz - ekstra turşulu duble siyah fasulyeli çizburger mi? Üzerinde. Ev yapımı tamale ve yanında peynir dolgulu zeytin? geliyor. Canının ızgarada pişirilmiş

közlenmiş kırmızı biberli peynir? İsteğini bitirmeden önce dolmalık biber almak için markete gidiyorum.

Bazen sadece uyumasını izliyorum. Bunu yaptığının farkında bile olmam - içeri girer ve onun orada olduğuna, evet, hala nefes aldığına, kalbinin hala attığına dair kendimi rahatlatırım. Yatağın kenarına oturup çok sıcak ya da çok soğuk olmadığından emin olurum ve otuz dakika sonra hala nefesinin yükselip alçalmasını saydığımı fark ederim. Bazen, doğru açıdan bakınca, kendini iyi hissetmediğinde ya da kabus gördüğünde yastığı olmam için ısrar ettiği küçük bir çocukken olduğu gibi görünüyor.

Sky on altı yaşındayken biraz hantal ve beceriksizdi. Uzuvarları vücudunun geri kalanına göre çok hızlı büyümüştü, uzun ve kemikliydi ve yüzünün yanaklarında hala bebeklik yağlarının izleri vardı. Şimdi ise tam bir kadın. Yirmi dört yaşında ve bir gün bile genç görünmüyor. Elmacık kemikleri keskin. Kalçaları kalınlaşmış. Önceden şekli bir ağaç gövdesi gibiydi; şimdi sekiz şeklinde. Saçları koyu bal renginde, tıpkı her yaz olduğu gibi. Gözleri hâlâ koyu, hâlâ ışıltılı. Sanırım dudakları daha dolgun ve gülümsemeyi başarabildiğinde sol yanağındaki gamze daha da belirginleşiyor. Bizim için neşeli kalmaya çalışıyor, ama hadi. Sekiz koca yıl kaybetti.

Her yarım saatte bir Sky'yı kontrol etmediğim zamanlarda odamda çalışıyorum. Sky eve geldiğinde *OKUL/İŞ* kutumu açtım ve malzemelerimi boşalttım. Birkaç farklı sertlikte mavi mücevher mumu. Elektrikli bir balmumu oyma makinesi. Elektrikli olmayan oyma ekipmanları, paslanmaz çelik, keskin ve cerrahi.

Ona sizden hoşlandığı zamanki halini hatırlatacak bir şey yapın.

Yaraladığım *herkes* için yeni hedefim bu.

Eski işimle ilgili bazı anılar canımı yaksa da artık bu konuda kızgın değilim. Öğrencilerimi özlüyorum, evet. Stüdyomu özlüyorum. Bu kısımları özlemeyi bırakabilecek miyim bilmiyorum.

Ama şu anda yaratıcılığım, baharda şurup ağaçlarından akan özsu gibi akıyor - hiçbir şey onu durduramaz. Ne Tenn'in bana kızgın olması, ne de beni durduran Greg'le ilgili eski berbat anılar. Aslında Greg hiç gibi. Çünkü aniden, beni tüketen şey

"Tüm manzara." Bana baktığında gözleri yaşlarla parlıyor. "Adaçayı, deniz mavisi, gökyüzü."

Bir süre hiçbir şey konuşmadık. Ve fark ettim ki, belki de aramızdaki şeyler bir daha asla harika olmayacak. Bu kabul etmem gereken bir şey. Gitmek için dönüyorum ama o beni tek bir cümleyle durduruyor.

"Nadia'nın o sabah sana odamı temizlemeni söylediğini duydum."

Ona dönüyorum. Gözyaşlarını yanaklarından siliyor. "O zamanlar odamın bu kadar boktan olması hoşuma gitmiyordu. Depresyondaydım sanırım, anlıyor musun? Ama bu senin suçun değildi. Senin temizlemen gereken bir pislik değildi."

"Teal-"

"Eninde sonunda odamı temizleyeceğini biliyordum, tıpkı her zaman tüm evi temizlediğin gibi. Tıpkı her zaman bizimle ilgilendiğin gibi. Bencillik ettim. Nadia'nın sana bunu söylediğini duyduğumda devreye girmeli ve kendim yapacağımı söylemeliydim. Dağınıklığın kötüye gittiğini biliyordum. Ama yapmak istemedim. Sky ve ben çok aptaldık. Birbirimizi kapının üzerinde dengede durmaya zorluyorduk. Uçurum başlamadan önce bir metre kadar düz çim var. Düşsek bile kenara yaklaşabileceğimizi sanmıyordum." Burnunu çekiyor. "Tanrım, ne kadar aptalmışım."

Nefes alıyorum. "Ama o şimdi burada ve-"

"Cehenneme kadar travma geçirdi, Sage. Asla geri alamayacağı sekiz yılı var. Bu *benim* hatam." Gözyaşları devam ediyor ve Sage öfkeyle onları siliyor. "Yaptığım şeyle yüzleşemedim, bu yüzden seni suçladım. yüzden senin hatan olduğunu söyledim. Öyle olmadığını biliyordum. Aptalca bir suçlama olduğunu biliyordum. Sen orada bile değildin. Ve orada olmamanın sebebi de bendim."

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kesiliyor. "Yine de orada olmalıydım."

"Hayır, Sage. Yapmamalıydın. Sen bizim annemiz değildin. Senin gibi bizim yanımızda olmak senin işin değildi. Ve özür dilerim, tamam mı? Anneme kızdığım da hıncımı senden çıkardığım için özür dilerim. Sky'ın hayatını mahvettiğimde hıncımı senden çıkardığım için özür dilerim. Nadia'ya ne zaman istediğimi yaptırabilsem, bunu yaptığım ve bunu yaparken de genellikle seni yolumdan alıkoyduğum için özür dilerim."

"yok," diye fısıldıyorum, çünkü onu böyle ağlarken görmekten nefret ediyorum.

"Değil, ama ben bunu düzelteceğim." Ve sonra Teal bana sarıldı.

Çiğ, acı verici bir sarılma. Belki on yaşından beri ona sarılmamıştım ve o zamandan beri çok şey atlattık. Şimdi ben de burnumu çekiyorum ve o geri çekilip çantama bakıyor ve "Nereye gidiyorsun?" diyor.

Omuz silkiyorum. "Bu bir özür turu."

"Tamam." Teal döner ve kapüşonlu bir tişört giyer. Sonra çekmecedен çoraplarını çıkarıyor ve eğilerek ayaklarına geçiriyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum. Yardım etmek için."

Tereddüt ediyorum. "Teal . . . Bu gece ağır bir suç işlemiş olabilirim."

Bana bir bakış attı. "Ne yani, bunun beni korkutması mı gerekiyordu?" Kapıdan çıktı. "Hadi gidip biraz suç işleyelim."

Bir gıcırtı duyuyorum ve döndüğümde Sky'ın odasından çıktığını görüyorum, yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Biri 'suç' mu dedi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü tavana doğru kaldırıyorum.

"Gidemezsin Sky.

Üzgünüm."

"Ne? Bu hiç adil değil!"

"Hayat adil değil. Odana geri dön." Teal sanki hayatı boyunca bu anne saçmalığını yapmış gibi işaret parmağını sallıyor.

Ki durum hiç de öyle değil. Yani, şu anda Teal'e böcek gözlerle bakıyorum, çünkü, ne? Daha önce Sky'a yardım ettiğini hiç duymamıştım. Hem de hiç. Genellikle onlar bana karşıydı ve ben hep kötü adam olmak zorundaydım. *Hayır, akşam yemeğinde çikolatalı pasta yiyemezsin ve Hayır, sirkten bir fil çalamazsın* (ki Sky bunu yasal olarak yapabilir). Bunun gibi şeyler.

Yine de yedekte olmak iyi hissettiriyor. "Bir dahaki sefere sen de gelebilirsin," diyorum nazikçe.

"Oh." Sky başını sallar. "Bir dahaki sefere ikiniz bir suç işlemeye karar verdiğinizde.

Tamam, olur. Seni bu konuda tutacağım."

Teal merdivene doğru yürürken, "Aynı olmana sevindim,"

dedi. "Aynı fikirde değilim! *Alaycı* davranıyordum."

Teal merdivenlerden aşağı inerken yanıt vermez.

Derin bir nefes alıyorum. "Sky, *daha yeni* döndün. Temelde *ölüm*den." Elimi sallıyorum. "Seni tehlikeden uzak tutmalıyız, anlıyor musun?"

Alay ediyor. "Tamam, ama siz ikiniz sanki ben on bir yaşımdaymışım gibi davranıyorsunuz. Artık yirmi dört yaşımdayım."

"Öyle bile olsa. Güvende kalmalısın."

"Güvenli, doğru. Benim odamda. Nadia'nın evinde. Sonsuza dek. *Ölümden* döndüğüm güzel bir hayat." Son iki kelimeyle ürkütücü el hareketleri yapıyor.

Başımı eğiyorum. "Falafel döner yemek ve film izlemek dışında bir şey yapmak istemeyen sensin ama."

Ellerini havaya kaldırır. "Öyle mi? Belki de artık bundan bıkmışımdır. Ayrıca, sen ve Teal beni hiçbir yere davet etmiyorsunuz! Tek yaptığınız sanki bir hilkat garibesiymişim gibi kapıdan bana bakmak!"

Ben cevap veremeden, yatak odasının kapısını arkasından çarparak geri çekildi.

İç çekiyorum. Kötü adam olmaktan nefret ediyorum. Artık iki kişi olsak bile.

Teal gücümüzü korumak için yanımıza atıştırmalıklar ve su almakta ısrar ediyor. Teal'in atıştırmalıklardan anladığı ise vıcık vıcık ev yapımı lahana cipsleri ve kuru protein barları. "Biraz suç işlerken" işleri dengelemek için peynir topları küvetini aldım.

Ama ilk suç değil. Laurel'in yeri.

Sky ile her şey ters gittiğinden beri çok fazla mesaj atıyor, ancak *zamana* ihtiyacım olduğunu biliyordu, bu yüzden çok fazla *Acele etmeyin* ve *hazır olduğunuzda lütfen arayın / mesaj atın*. Onu tekrar göreceğim için heyecanlıyım. En son nasıl ayrıldığımıza rağmen onu deli gibi özleyorum.

"Sanırım bu lahana cipslerinin son kullanma tarihi geçmiş," diyor Teal, ben arabayı sürerken poşeti yolcu camına doğru kaldırarak.

"Tadının tam olarak böyle olması gerekiyor sanırım. Yani son kullanma tarihleri geçmiş gibi."

Teal bana deliymişim gibi bakıyor. Sanki elinde bir paket lahana cipsi *olan benmişim* gibi. "Sen hiç sıcak, ev yapımı-"

"Al, biraz peynir topu ye." Sky'ın sesi, kafası ve peynir topuyla dolu eli konsolun üzerinde beliriyor ve Teal ile ikimiz de ölüleri bile uyandırabilecek çığlıklar atıyoruz. Elim direksiyona kaydı ve

refüjü sıyrıyoruz ve daha çığlık atmayı bitirmeden peynir topları şarapnel gibi üzerimize yağıyor.

"Tanrım, Sky," diye soluk soluğa bağırır Teal.

Hiperventilasyon geçirirken şeride geri dönmeye çalışıyorum. Bu kolay bir şey değil.

Sky ise arkada gülüyor. "Siz çocuklar. Suratlarınız!"

"Burada ne halt ediyorsun?" Teal talep ediyor. "Sana evde kalmanı söylemiştik."

Gökyüzü omuz silkiyor. "Yatak odamın penceresinden tırmandım."

"Aman Tanrım," diyorum elimi başıma götürerek. "Sen mi? *ikinci kat penceresi* mi? Sekiz yıl önce olanlardan sonra mı?"

"Hadi ama Sage. Bu konuda aptal değildim. Sadece verandanın çatısına atladım. Sonra da gübre kutusunun tepesine. Orası da araba yolunun hemen yanında. Ben minibüse bindiğimde siz hâlâ mutfaktaydınız. Kilitlemediniz bile ve bana güvenlik konusunda ders vermek istiyorsunuz."

"Yarın o pencereyi sürgüyle kapatacağız," diye mırıldandım. "Bunu duydum!"

"Peki ne yapacağız? Onu geri mi götüreceğiz?" Teal dekoltesinden bir peynir topu çıkarıp ağzına atarak bana soruyor.

"Hayır. Beni geri götürme. Lütfen. Sizinle eğlenmek istiyorum çocuklar. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Anlıyor musunuz?"

Teal'e bakıyorum ve ikimiz de iç geçiriyoruz. "Ancak bir daha asla pencereden çıkmayacağına söz verersen."

"Eğer sürgüyle kapatacaksan bir daha zor yaparım." "Söz ver bana, Sky!"

"Tamam. Söz veriyorum." Bir elini kalbinin üzerine koyar.

"Minibüsümdeki tüm bu peynir tozunu da temizleyeceksin!" Laurel'in sokağına dönmeden önce ekliyorum.

Laur verandada, geceliğinin üzerine yırtık pırtık kahverengi bir bornoz giymiş. Yolda bir tek onun arabası var ve ben de hemen yanına yaşıyorum.

"Hile yapan orospu çocuğu evde değil," diyor Teal.

"Sanırım hayır. Tanrıya şükür." Dürüst olmak gerekirse kendimi tutabileceğimi sanmıyorum.

Laurel farlarda göz kırpmıyor ama farları kapatıp arabadan indiğimde yalın ayak bana doğru koşuyor. "Sage, kahretsin." Kollarını klasik sarılışıyla bana doluyor, sıkı, uzun, sallanıyor. "Aman Tanrım, nasılsın?" Geri çekildi. "Sky nasıl?" Sonra Teal'in yürüdüğünü görüyor ve şaşkınlığını gizleyemiyor. "Nasılsın Teal?"

"Sky da geldi," diyorum ve Sky utangaç bir şekilde ayağa kalkıyor, elindeki peynir topu tozu olduğunu tahmin ettiğim şeyi zeytin rengi kargo pantolonuna sürüyor. Kendime not: Bu kızı alışverişe götürmeli ve 2007'deki gardırobunu yenilemeliyiz.

"Gökyüzü. Vay anasını." Laurel ona dikkatle ama şiddetle sarılıyor ve Sky'ın yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. İlk kez aile dışından eski bir arkadaşı onu görüyor ve bu kişinin Teal'le birlikte onun büyümesini izleyen Laurel olması çok doğru geliyor.

Laur bana döndü. "Ne var ne yok? Nasıl gidiyor? İçeri gelmek ister misin?"

Tüm soruları duymazdan geliyorum, çünkü her şeyden önce özür dilemem gerekiyor. "Özür dilemeye geldim." Çantamdan deniz feneri kolyesini çıkardım. "Ve sana bunu vermek için."

Laurel daha iyi görebilmek için zinciri daha yakına çeker ve sonra hıçkırıklara boğulur. "Hayır, Tanrım. Sage. Pislik olan bendim. Yapmam gerekeni yapmak istemeyen aptalın tekiydim, onun yerine sana saldırdım. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Onu zar zor anlayabiliyorum ama soluk soluğa, "Jorge . . . Onu kovdum. Kıçına tekme bastım."

"Evet!" Teal alkışlıyor. "Nereye gitti?"

"Ailesinin mi? Metresinin mi? Umurumda değil. Onu evden kovdum ve o şerefsiz bana ne dedi biliyor musun?" Laurel'in sesi yüksek çıkıyor ama sanki bunu içine atıyormuş ve şimdi fısıltıyla çıkmasına imkan yokmuş gibi bir hisse kapılıyorum. "Ona borcum olduğunu söyledi. Ona borçlu olduğumu çünkü son dört yıldır evin geçimini onun sağladığını söyledi."

"O *kaltak*," diye nefes nefese kalır Sky.

"Fotoğrafçılık birikim hesabımı boşaltmamı istedi, peki ne için? Her gün yemeklerini yaptığım için mi? Ona bira getirdiğim için mi? Vajinası onu bütünüyle yutsa bile bir kadının boşaldığını anlamayacak bir adamla sekse katlandığım için mi?"

"Vay ," diyor Teal ve evet, grafik olmaya başlıyor. Ama aynı zamanda şaşırtıcı. Dürüst olmak gerekirse o günü göreceğimi sanmıyordum.

"Ben de onun süslü evrak çantasını aldım, telefonunu ve bilgisayarını verandaya fırlattım ve ona evimden defolup gitmesini söyledim." Gözleri *deli gibi* güzel. "Ve sonra lanet deniz fenerini satın aldım."

diken diken oluyor. "Vay anasını Laurel. *Satın mı aldın?*"

"Doğruca emlakçı Darren Lavender'a gittim, hatırladın mı? Bana on bin dolar daha az verirlerse nakit ödeyebileceğimi söyledim. Verdiler de. Kontratı bu sabah imzaladım."

Şimdi ona sarılıyorum. "Kahretsin, seninle gurur duyuyorum." Ben ayrılmadan önce, Teal ve Sky çam ağacının esintisinde hafifçe sallanarak grup kucaklaşması için bize katılıyorlar.

"Biliyorum, değil mi?" Laurel gözleri parlayarak şöyle der. "Param bitti ve sırada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama lanet olası *deniz fenerinin* sahibiyim."

Kocaman gülümsedim. "Bir deniz fenerinin sahibiyle en iyi arkadaşım." "*Aynen* öyle."

Sonra ciyaklıyoruz, ve biraz dans ediyoruz. Teal minibüse yürüyor. "Binin sürtükler," diye sesleniyor. "İşleyecek suçlarımız var."

"Bir suç, Teal," diye açıklıyorum. "Ándale, o zaman!"

Laurel botlarını giymek için içeri koşuyor, sonra o ve ben aceleyle minibüse gidiyoruz.

akuamarinden lapis lazuli'ye, sağıımızdaki yıldızların başlangıcına doğru soluyor. O kadar çok parıldıyor ve göz kırpmıyorlar ki bir an için gerçekten yandıklarını unutuyorum ve bazıları dünyanın var olduğundan daha uzun süredir yanıyor var.

Gideceğimiz yerin önüne park ediyorum ve . . . ve, *kahretsin*. Tenn'in annesinin ormanlarının yarısı çoktan buldozerle yıkılmış. Öyle olacağını biliyordum ama bu durumu daha az yıkıcı yapmıyor.

Teal, Laurel, Sky ve ben inşaatın önünde duruyoruz; kazmak, boğmak, düzleştirmek, öldürmek için yaratılmış koyu sarı araçlar, hepsi de yırtılmış açık kırmızı kilin üzerinde geziniyor. Ağaçlar öbek öbek yığılmış durumda ve Tenn'in burada olsaydı, annesinin hayalinin paramparça olduğunu görseydi neler hissedeceğini ancak hayal edebilirim.

"Peki, neyi kazacağımı nasıl bileceğim?" Teal soruyor. Elinde bir el küreği var. Laur'un elinde büyük, paslanmaz çelik bir mala var. Büyük küreği ben tutuyorum. Bu arada Sky'ın elinde plastik saksılar ve tepsiler var. O da kazmak istediğini söyleyerek itiraz etti ama hem Teal hem de ben ona en az tehlikeli aleti alması gerektiğini söyledik. Sky'ın bir şekilde kendini malaya saplayacağını düşünmenin mantıklı olmadığını biliyorum, ancak Teal ve ben şu anda travmamız açısından bu noktadayız.

"Dünya'dan Sage'e. Burada ne kazıyoruz?" Teal tekrar sorar.

"Doğru. Bana ya da bitkilere sorabilirsiniz." Duraksıyorum. "Sadece zehirli sarmaşığı tutma. Ya da Virginia sarmaşığını. O da sana tepki verebilir."

"Neye benzedikleri hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünürsek, bu çok yardımcı oldu." Laurel, "Üç yapraklı, bırakın onları," diyor.

"Bu doğru. Gerçi sarmaşıkların beş yapraklı setleri var." Ellerimi çırpıyorum. "Yeni kural: Hiçbir sarmaşığa dokunmayın."

Bunu anlayınca, inşaatın hemen arkasındaki el değmemiş ormanlık alana gidiyoruz. İçeri adımımızı atar atmaz, cırcır böceklerinin aşk şarkılarının sesleri üzerimize geliyor ve ağaçların tepesinde kanat çırpışları duyuluyor. Bu, ormanları parçaladığımızda sadece bitkileri kaybetmediğimizi hatırlatıyor. Kuşları, yuvalarında özenle baktıkları yumurtaları, kozalarında oluşan kelebekleri, hepsini birbirine bağlayan mantar ağını da kaybediyoruz. Bu bir dizi domino taşı, bir sonrakini devirerek sonunda bize, kendi kaybımızı bunun bir parçası olarak görmeyi reddeden insanlara ulaşıyor. Kalbim daha da kırılıyor ama başımı sallayarak onu aşağı itiyorum. Yapmamız gereken bir iş var. Ve bunu mümkün olduğunca çabuk, kimse görmeden yapmalıyız.

Sonraki otuz dakikayı çılgınca kazarak, saksı dikerek ve tekrarlayarak geçiriyoruz. Herkesin ne aldığından emin değilim ama ben avucum büyüklüğünde bir yabanmersini fidanı ve bir tutam siyah ahududu buluyorum. Kazıp çıkardığım son şey ise bir kızılıçık fidanı. Çiçek açacak kadar büyüdüğünde çiçeklerinin soluk pembe olacağını fısıldıyor bana.

Şu anda o kadar ham hissediyorum ki, bitkilerin sesleri her yerden tenime baskı yapıyor. Mesele şu ki, biliyorlar. Eğer bir bitkiye onu kesmek niyetiyle makasla yaklaşırsanız, stres hormonları artar. Eğer bir ormana yaklaştığınızda da benzer bir şey olup olmadığını merak ediyorsanız, cevabım evet. Cevap evet ve insanların vahşi doğaya değer vermesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Bu, etrafımdaki her şey - bu ağaçlar, bu ekosistem, bu bilge, yaşamla dolup taşan canlı ağ *bizim geldiğimiz yer*. Hayatta kalmak için *buna* ihtiyacımız var. Ve kimse bunu hatırlamak istemiyor.

Tüm bunlar insanı umutsuzluğa sürüklemeye yetiyor ve şu anda odaklanmam gerekiyor. Kazıyorum, çekiyorum, saklıyorum ve tekrarlıyorum. Ve ellerimi son kez kotuma silmeden önce çalılara, asırlık ağaçlarında uyuyan kardinallere, yuvalarında kıvrılmış, karınları annelerinin sütüyle dolu yavru sincaplara, bir labirent gibi dönüp duran ve tatlı meyvelerle dolu dut dikenlerine dönüyorum. Ve özür dilemek için dua ediyorum. Yapabileceğim başka bir şey yok, bu yüzden bu yeterli olmalı.

Konteynerler doldurulduktan sonra, onları aceleyle minibüsün arkasına götürüyoruz. Kapıyı kapatır kapatmaz, yüzümde zafer gülümsemesi kıvrılmaya başlamışken duraklıyorum. "Bekle, Sky nerede?"

Hiçbirimiz çıldırmadan önce onu duyduk. "Ben buradayım."

Elinde siyah tepsilerden biri var ve içinde Gözlerimi kısıyorum. "Bunlar tavşan mı?"

Yaklaşıyor ve evet. Sky'ın elinde bir tepsi tavşan var. "İnşaatin hemen yanındaydılar, Sage. Küçük yuvalarında. Eğer bir şey yapmazsak yarın ilk iş canlı canlı gömülecekler."

"Çok şirinler," diye ciyaklıyor Laurel. Ve tamam, çok sevimliler. Anne ve üç, hatta dört yavrusu var, her biri avucumun içinden daha küçük, kürkleri bulutlar kadar yumuşak.

Ben Sky'a Nadia'nın evde hayvan beslenmemesi kuralını hatırlatmadan mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlıyor. Ve sonra bir siren sesi duyuldu. Hepimiz dehşet içinde yavaşça dönüyoruz ve evet. İşte şerif yardımcısının arabası, tüm ışıklarının ardında yumuşak bir siluet.

"Kahretsin," diye nefes alır Teal. "Kahretsin!"

"Sana bunun yasadışı olduğunu söylemiştim," diye tısladım. "Yine de gelmekte ısrar ettin!" " de susun," diyor Laurel. "Seni duyabilirler. Burada itiraf ediyorum."

Polis arabasının sürücü kapısı açılır ve bir kadın dışarı çıkar. Yavaşça yürüyor, yüz hatları tek tek ortaya çıkıyor. Açılı bir saç. Kahverengi ruj. Kısa. "Laurel," diye fısıldadım. "Bu Alexa Ramirez."

"Alexa Ramirez kim?" Sky alçak bir sesle soruyor, gülümseyerek yanağına bir yavru tavşan tutuyor.

"Tanrım." Laurel etrafına bakar. "Nereye saklanayım?" "Lisedeyken onunla çıkmıyor muydun?" Teal sorar. "*Evet, bu yüzden saklanmaya çalışıyorum.*"

"İyi akşamlar hanımlar." Alexa'nın sesi aynı anda hem neşeli hem de temkinli. "Bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Yok bir şey," diyorum gülümseyerek.

"Tavşanlarım var!" Gökyüzü anons etti ve elimi yüzüme kapattım. Eminim yaban hayatı çalmaya karşı *yüzlerce* yasa vardır.

yetkili.

Alexa bir kaşını kaldırır. "Tamam.."

"Gökyüzü ölümden döndü!" Teal patladı.

"Şey," diyor Sky, tavşanı annesinin yanına geri koyarken. "O değildi *tam olarak* ölü-"

"Laurel kocasını kovdu!" Bağıriyorum, sonra elimi ağzıma kapatıyorum.

"Sage!" Laurel'in sesi yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Yine de *bu* bilgi Alexa'nın gözlerini kırpmasına ve başını eğmesine neden olur. "Laurel?

Sen misin?"

Laurel ışığa doğru bir adım öne çıkar. "Ah, evet. Nasılsın Alex?"

Alex, Teal kıkırdayan Sky'a ağzını açıyor.

Alexa gözlerinin Laurel'in geceliğinden aşağıya inmesine ve sonra tekrar yukarı çıkmasına izin veriyor. "Ben iyiyim."

"Onunla tatlı tatlı konuş," diye tıslıyorum sıkılmış çenemin arasından.

Laurel öksürür, sonra Alexa'ya utangaç bir gülümseme verir. "Bunu duyduğuma sevindim." Sonra bana baktı. "Sage, Cranberry Rose'da Nate Bowen için saha çalışması yapıyor. Ona yardım etmeye geldik, bitkileri yok olmadan önce kurtarabilir miyiz diye bakmaya."

-"parçalara ayrılmıştı."

Alexa'nın gülümsemesi düşer. "Nate Bowen izin ya da ruhsat aldı mı ya da-" "Almadı, kadarıyla almadı." Laurel dudağını çiğniyor. "Ama şu var ki inşaat alanını *dolaştık*."

"Hepsi özel mülk. Bu yine de izinsiz girmek olur."

Laurel sessiz. Sanırım tatlı dille konuşma gücü bu kadar. "Belki de ona göz kırpmalısın," diyor Teal nefesinin altından.

"Ya da bir tavşanı tutmak isteyip istemediğine bakarız," diye fısıltıyla ekliyor Sky.

Laur hepimize ters ters bakıyor ama sonra kalçasını çıkarıyor ve Teal'in önerdiği şeyi yapıyor. Alexa Ramirez'e göz kırptı!

Alexa homurdanır, sonra başını sallar. "Tamam. Olacak olan şu. Bir uyarı yazacağım. Bir daha böyle bir *saha çalışmasına* gönderilmemek için işvereninizin bunu emin olun. Ben de

Bu bloğun etrafından dolaşacağım. Ve sokağa geri döndüğümde, hiçbirinizi *ya da* aracınızı görmek istemiyorum. Anladınız mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Bana uyarıyı verir vermez dönüp minibüse koşmaya hazırlanırken Alexa, "Oh, ve Laurel?" diye sordu.

Donup kalırız. "Evet?" Laurel arıyor.

"Belki bana mesaj atarsın ve bir şeyler içeriz. Bana o kocayı kapı dışarı etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini anlatırsın."

Laurel gözlerini açıyor ve sonra gülümsüyor. "Öyle mi? Tabii. Harika fikir." Ve böylece, yola çıktık.

" , , , "

Minibüsün ön tarafında Teal ile benim aramda.

Gece vakti resmen geldi diyebilirim. Burada, Tenn'in evinin önünde -ya da Abe Arellano'nun evinin, eğer teknik konuşacaksak- cırcır böceklerinin sesi o kadar yüksek ki, sanki onlar da buradaymış gibi minibüsün içinden duyabiliyoruz. Gökyüzü mürekkep çivit rengine, yıldızlar beyaz kuvars kumu gibi her tarafa yayılmış, bazı kısımlar o kadar kalın ki sanki o yıldızlardan yapılmış bulutlar gibi görünüyor. İçeride ışıklar yanıyor, hepsi kehribar ve altın rengi. Herhangi bir hareket ya da başka bir şey görmüyorum ama bu kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasını engellemiyor. Sakinleştirmek için bir nefes alıyorum.

"Hazır mısın?" Teal bana soruyor. Başımı sallıyorum.

"Evet. Hadi yapalım şu işi."

Çantamı alıp dışarı fırlıyorum, minibüsün arkasını açıp saksılara ve tepsilere uzanıyoruz. Önce ben yürüyorum, bitkileri kapının yanına yerleştiriyorum, sonra daha fazlasını almak için minibüse geri dönüyorum. Dördümüz beş dakika içinde işimizi bitiriyoruz, Sky her otuz saniyede bir arka koltuktaki tavşanları kontrol etse bile. Orada öylece duruyoruz, ön kapının etrafında toplanmışız, Laur geceliğiyle titrerken serin hava bir rüzgârla etrafımızı süpürüyor.

"Şimdi ne olacak?" Teal fısıldar.

"Şey, ben-" Çantamı tutuyorum. Yani, bunu ben *planladım*. Bundan sonra ne olacağını biliyorum. Ama biraz korkmaya başladım. Hem de çok. Bir parçam minibüse geri dönmek, eve gitmek ve bu gece, tüm bu kırık kalp olayı hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyor.

Ama sonra kader, ya da belki de bizim çok gürültücü olmamız, benim için bir sonraki adıma karar veriyor. Çünkü kapı uçarak açıldı ve Tenn oradaydı.

Beyaz bir tişört ve dizleri yıpranmış, solmuş bir kot pantolon giyiyor. Yalınayak. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve kollarındaki, boynundaki damar kordonları arkadan aydınlatıldığında bile görülebiliyor. Çenesi vahşi bir hayvanın derisini yüzecek kadar keskin. Gözleri karanlık ve kısık.

İyi görünüyor.

O da kızgın görünüyor.

Sonunda konuşur. "Burada ne yapıyorsun, Sage?" Sesi gerçekten hırçın ve kırılmış çıkıyor.

Yüzümü buruşturup Teal, Laur ve Sky'a bakıyorum. "Biz minibüste olacağız," diyor Laurel, Teal'in kolunu tutarak, o da Sky'ın kolunu tutuyor. Ayak sesleri kaybolurken yutkunuyorum ve kendimi Tenn'in yüzüne bakmaya zorluyorum. "Ben-uh-" diye nefes alıyorum. Bekliyor. Tekrar başlıyorum.

"Kız kardeşim eve geldi. "Kız kardeşim eve geldi. öldüğünü düşündüğümüz kişi."

Başını sallıyor, bakışları yumuşuyor, gözleri arkamda, belki de Sky'ın geri çekilen formunda geziniyor. "Duydum."

Başımı salladım. "Sana söylemeye geldiğim şey bu değil." Dışarı çıkmasını işaret ediyorum, o da çıkıyor. O kadar kızgın görünmüyor ama kolları hâlâ göğsünün üzerinde çapraz duruyor, bu yüzden dikkatli davranıyorum. "Annenin mülküne uğradım. Ya da annenin mülkü olan şeye. Daha doğrusu Teal, Sky, Laurel ve ben uğradık. Onlardan bunu istemedim ama yine de yardım etmek için geldiler."

Kaşları çatıldı. "Neye yardım etmek için?"

Etrafındaki konteynerleri gösteriyorum. Ellerim titriyor. "Burada bir kızcılık ağacı fidanı var," diyorum yapraklarına dokunmak için eğilerek. "Bu bir gün yabanmersini fidanı olacak. Toprağının biraz asitli olmasını sevdiğini unutma. Ve işte ... Aman Tanrım." Ayağa kalkıp saksılardan birini kaldırıyorum. "İçlerinden biri bir *pawpaw* fidanı bulmuş."

"Pawpaw?"

"Tam buraya, Virginia'ya özgü. Eliniz büyüklüğünde meyve verir ve tadı biraz muza benzer ama muhallebi kıvamındadır. Her neyse. Tozlaşma için bir taneye daha ihtiyacınız olacak, ama bir tanesi, bu-" Gözlerimi kırıştıyorum ve gözyaşlarım çaresizce yüzüme akıyor. "Bu annenin topraklarından geldi. Ve bu siyah ahududu, şu dağ nanesi, şu karahindiba ve tüm bu toprak da öyle, Tenn." İçime çekiyorum. "Gerçek anlamda reenkarnasyondan bahsettiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Annenin küllerini ormana nasıl koyduğunu? Ve toprağın, toprağı almanın onu geri getirmeyeceğini söylediğim için çok üzgünüm. İnatçı, duyarsız ve aptalca davrandım." Şimdi gevezelik ediyorum ve biraz , ama kapıyı yüzüme çarpmak için eve geri dönmedi, bu yüzden devam ediyorum. "O arazinin senin için *her şey* demek olduğunu biliyorum. Nasıl yardım edebileceğimi düşünmeye çalışıyordum. Bu *yıkımı* nasıl daha iyi hale getirebilirim? Anlıyor musun? Ve aklıma geldi. Sky'ı geri aldığımız gece. Birden aklıma geldi: *Mantarlar*."

"Mantarlar." Sesi hâlâ keskin ama gözlerinde merak var. Bu bana konuşmaya devam etmem için güç veriyor.

"Evet! Mantarlar. Bütün, görünmez mantar ağı, her bitkiyi, her ağacı, her çiçeği birbirine bağlayan, böcekleri ve criaturaları besleyen mikroskobik küçük teller, biz de dahil. Eğer onun ormanından toprak alabilirsem ve kurumasına izin vermezsek, o mantarlara, onun mantarlarına sonsuza dek sahip olacaksınız. Hepsini büyük bir saksıya koyabilirsin ya da Abe izin verirse kendi ormanlık alanını alana kadar bahçesinde saklayabilirsin. Ve eğer bana ihtiyacın olursa, ona dokunabilirim, hediyeyle sağlıklı kalmasını sağlayabilirim." Keskin ve uzun bir nefes alıyorum ve gözlerimin içine bakıyor ve bunu hissediyorum, bakışlarındaki o şimşeği ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Çünkü bu gece o ormandayken Tenn, seni *hissettim*. Anneni hissettim, o topraktaki *her şeyi* hissettim. Çıplak ellerimle kazdım çünkü hissetmeye devam ettim. Tüm evrenin onu nasıl hikâyelerle bir arada tuttuğunu ve her hikâyenin nasıl sevgiyle bir arada tutulduğunu hissettim. Ben de seni *seviyorum*. Ve hayatının o parçasını geri istediğini biliyorum, bu yüzden Silvergurl'u bulmak istedin-"

Çantama uzanıp bir dosya çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. Açıp bakıyor ve çenesi düşüyor. "Eskiden mesajlaşırken, *her* konuşmayı kopyalayıp bir Word belgesine yapıştırır ve çıktısını alırdım. *Her*

Cuma gecesi. Bulmam çok uzun sürdü ama Tanrı'ya şükür Nadia kitaba benzeyen hiçbir şeyi atmıyor." Nefes almayı unutuyorum. Tekrar nefes alıyorum, soluk . "Ve yaptığım şeyi geri alamayacağımı biliyorum. Yalanları. Yalanları. Ama sana bunu veriyorum. Çünkü bu mutlu olduğunu hatırladığın zamanlardan, değil mi? Belki bu senin için o mutluluğun bir tadı olabilir."

Cevap vermesine izin vermedim. Onun yerine elimi cebime atıp oyduğum son gümüş parçasını aldım. İstiridye mantarı. Ve uzanıp onun büyük, sıcak elini açıyorum ve tam ortasına yerleştiriyorum. "Bu benim yaptığım bir düğme," diyorum. "Santo Domingo deri bilekliğini gördüm. Ve düğmesi kırılmıştı. İşte yeni bir tane." "*Umarım benden hoşlandığın zamanları hatırlamanı sağlar,*" diye eklemiyorum, çünkü bu şu anda umut etmek için biraz fazla büyük görünüyor. Gözleri tam olarak sıcak değil ve bunun onu manipüle etmeye çalıştığımı düşündüğü için olduğunu hissediyorum. Ki, olsun. Ben de insanım. Onu kazanmaya çalışıyorum.

Affedilmeyi hak ettiğimden bile emin değilim.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor öksürerek.

Başımı sallamaya başlıyorum ama sonra sesim çatlayarak "*Gelmiş* geçmiş en iyi çorbayı yapıyorsun" diyorum. Ve sonra kalbimi daha fazla kıramadan minibüse geri koşuyorum. Artık kırılabileceğinden bile emin değilim ama ona, bana ya da başka birine bu şansı vermek istemiyorum.

W "Ev," diyorum ve aynı anda Teal ısrar ediyor, "Lounge." "Ooh! Lounge'a hiç gitmedim," diyor Sky.

İnledim. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Gel hadi. Eğlenceli olacak."

Laurel düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bir içki içebilirim." Derin ve uzun bir iç çekiyorum.

"Peki."

Teal, "Bu kez ben alacağım," diyor.

Ona temkinli bir gülümseme veriyorum, o da bana gülümsüyor, elimi tutuyor ve sıkıyor.

Neyse ki Lounge çok uzakta değil ve otoyolu kullanarak bizi on dakikadan kısa bir sürede oraya ulaştırıyor. İçerisi her zamanki gibi karanlık, kafatası peri ışıkları, mumlar ve iskelet fenerler bal rengi sitrin ışıltılarını üzerimize saçıyor.

Laurel, "Tavşanların ... içinde iyi olacağından emin misin?" diye söze başlıyor.

Çünkü loş ışığa rağmen, dördümüz görüldüğümüzde bardaki tüm konuşmalar durma noktasına geliyor. "Bu da ne-" diyor Laurel ve benim de bir an için kafam karışıyor. Ta ki kocaman gözlerin ve birkaç gizli işaret parmağının Sky'a çevrildiğini görene kadar.

"Bu o," diye mırıldanıyor biri. "O olduğunu *iddia* eden-"

"Sage," diyor Sky titrek bir sesle.

Ben tepki veremediğim Teal öne çıktı. "Siz pislikler *neye* bakıyorsunuz? Huh?"

Teal oldukça korkutucu. Hemen hemen herkes bakışlarını kaçırır ve odayı garip, yapmacık bir konuşma doldurmaya başlar. Bir nefes verir

ve Sky'a bakar. "İyi misin?" Sky

başını sallar. "İyiyim."

Her birimiz farklı bir şey sipariş ediyoruz -eal viskisini alıyor, Laurel martini sipariş ediyor, Sky yaban mersinli bira istiyor ve ben de naneli julep istiyorum. İçkilerimizi karanlık bir kabine götürüyoruz, biz otururken mumların alevleri çılgınca dans ediyor.

"Tenn'le nasıl gitti?" Laurel soruyor.

Başımı salladım. "Bu konuda konuşmaya hazır değilim." Omuz silkiyorum. "Belki bu içkiyi ya da bunun gibi dört tane daha içtikten sonra."

"O kadar kötü mü?" Teal sorar.

Omuz silkiyorum. "Kim bilebilir ki, gerçekten." Başımı tekrar sallıyorum. "Biri beni sefil aşk hayatımdan uzaklaştırsın." Sky'a bakıyorum. "İhtiyar Noemi'nin torununa ne dersin?"

Omuz silkiyor. "İhtiyar tamamen iyileşti. Adam -yani torunu- New York'a geri döndü."

"Bekle, biriyle mi görüşüyordun?" Laurel Sky'a sorar. "Bunu nasıl kaçırdım?"

"Belki de benimle görüşmediği içindir. Yani, göremiyordu. Çünkü ölmüştüm, hatırladın mı?" Sky hepimiz gülmekten kırılanda kadar saçma hayalet sesleri çıkarıyor.

Teal viskiden uzun bir yudum alır. "Nate'i terk ettim."

"Ne?" Dikkatimin yeterince dağıldığını düşün.

"Neden?"

Teal omuz silkiyor. "O bir ribaunttu. Yani, elbette karşılıklı bir çekim vardı, ama çoğunlukla seksti ve o heyecan geçtikten sonra ... konuşacak bir şey kalmadı."

"Bu adil." Belki başka bir evrende *olsaydım*, Nate'i sevebileceğimi düşündüğüm için şu anda deliye dönerdim. Ama o evrende Tennessee Reyes'e bir daha aşık olmamam gerekirdi. İmkânsız. "Nate iyi mi?"

"Biraz canı sıkıktı ama sanırım bunu atlatacaktır."

Arkasına bakıyorum. "Bummed'den bahsetmişken. Saat iki yönüm. İşte Carter. O gün Nate'le buradan ayrılırken kalbini ezdiğine eminim."

Teal yüzünü ellerinin arasına gömerek inliyor. "Bu gece çalışmaması gerekiyordu. Yemin ederim, sanki bir radarı var . . ." Dönüyor ve ikimiz de tezgahta içki siparişi veren Carter'ı izliyoruz.

"İş yerinde içki içmesine izin var mı?" Laurel soruyor.

"Bundan şüpheliyim," diye arz ettim. "Ayrıca üniformalı değil. Çalıştığını sanmıyorum."

Ve sonra, uzun boylu, muhteşem sarışın bir kadın ona doğru yürür ve Carter'ı dudaklarından öperken elini arka cebinin arkasına sokar. Ve bu, gerçek bir öpücük gibi. Kısa ama kesinlikle dilli.

Laurel homurdanarak, "Evet, o çocuk değil," diyor.

Öpücükler için bahşış almakla ilgili bir espri yapıyorum ama Teal'in ne kadar solgun görüldüğünü görünce kısa kesiyorum. "Hey. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Omuz silkiyor ve yüz hatlarını nötr hale getiriyor. "Şuradaki *kaltakla* ne yaptığını bilmiyorum ama." Pencerelerin dışında, gökyüzünde çakan şimşekler salonun alçak ışıklarının titremesine neden oluyor. Ardından gelen gök gürültüsü o kadar yüksek ki göğsümde hissedebiliyorum.

"Cidden o kadar sarhoş musun?" Ben soruyorum.

"Hayır, değilim." Çenesini kareliyor. "Ben sadece ... bilmiyorum. Ondan çok daha iyisini yapabilirdi."

"Onu tanıyor musun?" Laurel

soruyor. "Hayır. Tanımak da istemiyorum."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bekle bir dakika. Bekle bir *dakika*." Ne söyleyeceğimi biliyor. "Kapa çeneni, Sage."

"Carter'dan hoşlanıyorsun."

"Shhhh! Sakın bağırma!"

Tekrar söylüyorum, daha alçak sesle ama şarkı söyler gibi.

"Carrrrterr'dan hoşlanıyorsun." "Bu doğru mu?" Laurel soruyor.

Teal yanıt vermekte tereddüt ediyor, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Evet, bu doğru!" Neşeyle söylüyorum.

" ama. Aptalın teki. Çok fazla konuşuyor. *Günaydın* mesajı atmayı seviyor. ve tam bir inek gibi *iyi geceler*."

"Ve ..." Laurel ona şöyle der.

Teal iç geçirir. "Ve o şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öpücüktü." Tırnaklarına bakıyor. "Bunu düşünmeden edemiyorum. Nate'den ayrılmamın gerçek nedeni bu."

"Biliyordum!" İşaret ederek söylüyorum. Yine de onun ne kadar kasvetli olduğunu görünce sakinleşiyorum. "Şimdi bunu *ona* söylemen gerekiyor."

"Tabii ki hayır. Randevusu var."

"Hemen şimdi demek istemiyorum. Ama bir ara. Yakında."

Dördümüz de aynı anda geriye, sarışının barda neredeyse kucağında oturduğu yere bakıyoruz.

Laurel başını sallar. "Er ya da geç, kesinlikle."

Hepimiz içkilerimize dönüyoruz ve sonra Teal ayağa kalkıyor. "Benim işim bitti. Minibüste olacağım."

"Tam arkanda," diye sesleniyorum ona, uzaklaşırken. Carter'a ya da sevgilisine bir bakış bile atmıyor. Ama Carter onu gördüğünde iki kez bakıyor. Aslında, kız kapıdan çıkana kadar gözlerini Teal'den ayırmıyor.

Merdivenlerden yukarı, ağırlı ve kir lekeli bir şekilde tırmanıyoruz. İkinci kata geldiğimizde Sky'a pencereden gizlice çıkma konusunda verdiği sözü hatırlatıyorum. Gözlerini deviriyor. "Tamam, Sage." Sonra sırtıyor. "Suç işlememe yardım etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim." Odasına girmeden önce bize kocaman sarılıyor ama gömleğinin altında yavru bir tavşan olduğundan emin olduğum şeyi yakalamadan önce değil.

"Tavşanların bahçede kalması gerekiyordu Sky. Nadia seni öldürecek!" Kapısından sesleniyorum. İçeriden Sky cevap olarak kıkırdıyor.

Ben Teal'i geçip tavan arasına çıkmadan önce, "Sage?" dedi. "Hı-hı?"

Kalçasına yaslanıyor. "Johnny'nin kışını benim için tehdit ettiğin için teşekkürler." Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl-"

"Mum yapma malzemelerimi onun evinde bıraktım-

" "Bekle." Elimi kaldırıyorum. "*Mum mu* yapıyorsun?"

"Sadece bir hobi olarak. Önemli bir değil."

Bir an göz kırpyorum, sonra başımı sallıyorum. "Tamam. Devam et. Devam et."

"Her neyse. Onları almak için uğramıştım, değil mi? Beni verandasında gördü ve yemin ederim neredeyse altına işiyordu. İçeri *koştı* ve beni dışarı kilitledi. Kapıya vurmak zorunda kaldım ve ne istediğimi duyunca malzemelerimi bir kutuya koyup verandaya fırlattı. Sana tek kelime etmememi söyledi. Bitkiler tarafından öldürülmek istemediğini söyledi." Teal bir kaşını kaldırdı.

Başımı salladım. "Kulağa doğru geliyor."

Kıkırdıyor. "Her neyse. Sadece. Teşekkürler." Odasında kaybolmadan önce bir anlığına elimi tutuyor.

Tavan arasına çıktığımda, tüm yatma rutininden önce yapmam gereken bir şey daha var. Telefonumu açıyorum.

Tabby'nin kocasıyla mesajlaşırken bana ailesinin Tabby için başlattığı bir yardım kampanyasının linkini gönderdi. Tabby anaokulu öğretmeni olarak işini *çok seviyordu* ve miniklerin kitap, atıştırma ve diğer malzemelere sahip olduğundan emin olmak için kendi parasını harcamak da dahil olmak üzere elinden geleni yapıyordu. Şimdi insanlar onun adına okula bağışta bulunarak her çocuğun gelişmek için ihtiyaç duyduğu şeylere sahip olmasını sağlayabilirler.

Bağlantıya tıklayıp bağış yapıyorum ve son maaş çekimin tamamını yatırıyorum.

Aynen böyle.

Daha sonra Tabby'nin Facebook sayfasını açıp profil fotoğraflarını inceliyorum, ta ki en mutlu görüldüğü yerde durana kadar - düğün gününde dans edip gülerken. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum ona. "Umarım bu biraz da olsa yardımcı olur."

" "

yorgun."

"Geç oldu. Hatta neredeyse öğleden sonra oldu."

Sky'ın sesiyle doğruldum. Onu orada, yatağımın üzerine tünemiş, etrafındaki ışığı biraz parlak ve bulanık görmek . . . bazı kötü şeyleri hatırlatıyor

anılar. Kolunu tutuyorum, sağlam olduğundan emin olana kadar onu sıkıca kavriyorum.

"Ow."

"Özür dilerim. Sadece-" Hızlı nefes alıyorum, sanki mini bir panik atak falan geçirmişim gibi. Bıraktım, kolumu yatağa attım.

Tam olarak ne biliyor. "Hala bir hayalet olmamdan mı korktun?"

Başımı salladım. "Aptalca. Ama aklıma gelen ilk şey bu oldu."

Elimi tuttu. "Öyle değil. Ben de bunu her zaman hissediyorum." Sesinde yoğun bir keder var. "Günde onlarca kez bedenimi sorguluyorum."

Tanrım, keşke tüm acısını alabilseydim. Tüm kayıplarını. "İncil'den destansı bir ayete benziyor."

Gülümsemesini bastırıyor. "Nadia bunun için beni terapiye gönderiyor."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir."

İç çekiyor. "Hâlâ rüyalarım giriyor, biliyor musun? Orada olmak. O küçük altın kozanın içinde." Dudağını ısıırıyor. "Rüyamda seyahat edebiliyorum, tıpkı hayalet olduğum zamanlardaki gibi. Hâlâ insanları gözetleyebiliyorum." Yüzü pembeleşiyor. "Muhtemelen bunu bir terapistle söylememeliyim, ha?"

Gülüyorum. "Terapistle göre değişir sanırım." Omuz silkiyorum. "Bilemiyorum. 'Arada' geçirdiğin zaman sana fazladan sihir kazandırmış gibi görünüyor. Anlarsın ya? Eski kültürler 'aradaki' zamanın çok kutsal olduğunu düşünürdü."

Gökyüzü başını sallar. "Bunu görebiliyorum."

"Sen artık bir rahibesin. *Günde bir düzine kez bedenimi sorguluyorum* gibi şeyler söyleyebilirsin. Herkes de *ona* aldırma diyecek. *O bir tapınak rahibesi.*"

İkimiz de gülüyoruz ve sonra Sky ayılıyor. "İnsanlar benim hakkımda bundan çok daha kötü şeyler söylüyorlar, değil mi?"

Omuz silktim. "Şey, bilirsin-

" "Sorun değil. Öyle olduklarını biliyorum."

"Tek yapman gereken bana ve Teal'e kimin saçmaladığını söylemek, biz de icabına bakarız." Daha fazla doğrulup yatak başlığına yaslanıyorum. Çok üzgün görünüyor. Konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Peki şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Yeni hayatınla falan?"

"Gece maceralarına gizlice katılmanın dışında mı?" Başını sallıyor.

"Üzerinde çalıştığım koca bir liste var."

"Vay canına. ne var?"

Yüzü kızarır. "*Her şeyi* söylemek istemiyorum. Ama . . ." İç çekiyor.

"Diplomamı alacağım. Bir iş kurmak. Bir seyahate çıkacağım." Omuz silkiyor.

"Hepsi varsayımsal."

"Sana yardım edeceğim. Her konuda. Her konuda. Sadece bana haber ver."

Gülümsüyor. "Teşekkürler, Sage." Boynuma bakıyor. "Teal benim için de bir tane yaptığını söyledi."

"Ah!" Köprücük kemiğimin altındaki yosun akik kolyeyi tutuyorum. "Evet. Dün gece sana vermeyi tamamen unutmuşum."

"Dün gece orada olmamam gerektiğini düşünürsek anlaşılabilir bir durum." Gökyüzü sırtıyor.

Ayağa kalktım ve yatağın önüne bıraktığım çantama uzandım. "Al." Ona veriyorum ve hemen giyiyor.

"Bu yüzden mi buraya geldin?" diye sordum.

"Şey. Kısmen. Biraz balkona çıkmak istedim."

"Oh, hayır." Ellerimi kalçalarımaya koyarak Fransız kapılarının önüne kadar ilerliyorum. "Çok uzun, çok sağlıklı, çok çıkıntısız hayatının geri kalanında hiçbir çıkıntıya yaklaşmana izin yok."

Sky gözlerini devirir. "Hadi ama Sage." "*Sanmıyorum.*"

Kollarını kavuşturuyor, kambur duruyor. Tüm bunları yaparken bile benden daha uzun. Neredeyse 1.80 boyunda olduğuna inanamıyorum. Benim küçük kız kardeşim.

Nefes alıyorum. "Bak, sen hazır olabilirsin ama ben değilim. Henüz değilim. Dün gece pencereden atladığını duymanın beni ne kadar etkilediğini anlayamazsın. Belki altı ay sonra gönlünce serbest tırmanış yapmanı ve uçaklardan atlamayı sorun etmeyeceğim ama şu anda zavallı kalbim senin yerden on santimden daha yüksek bir noktaya yakın olman fikrine dayanamıyor."

Alt dudağını endişelendiriyor. "Balkona gitmemi sorun etmemen için ne yapmam gerekiyor?"

Duraklıyorum. "Ben ve Teal orada, senin önünde, ellerini tutuyor olsaydık."

Omuz silkiyor. "Peki, tamam. Ama sözünü tutmanı istiyorum. Altı ay içinde paraşütle atlayacağım."

"Bu bir şakaydı, seni küçük pislik."

Gülüşüyoruz ve sonra banyoya doğru yürüyorum, yüzümü yıkamak için su akıtıyorum. Sky duruyor, açık kapı aralığına yaslanıyor. "Güzel giyinmek isteyebilirsin."

"Neden?"

"Aşağıda biri var. Sizi bekliyor."

Donup kalıyorum ve dönüyorum. "Tenn'i mi kastediyorsun? Tenn aşağıda mı?"

Bana sırtarak kapıya doğru ilerliyor. "Sanırım kendin görmen gerekecek!"

Bu bir evet olmalı, değil mi? Bana o kadar kötü davranmaz, değil mi?

Biraz dudak parlaticısı ve rimel sürerek hızlıca makyajımı tazeliyorum. Tabii ki seksi bir ipucu almışım ve bu yüzden çok uğraşıyormuşum gibi görünmek istemiyorum ... bu yüzden eski, iğrenç pijamalarımı çıkarıp hiç giymediğim sevimli pembe dantelli bir takım giyiyorum çünkü dantelleri uzandığımda cildimi kesiyor. Pijamalar "çok zor" değil, değil mi? Seksi olsalar bile mi? Her neyse. Tekrar üstümü değiştiremeyecek kadar gerginim.

Kalbim ayaklarımın her vuruşuyla birlikte atarak aşağıya iniyorum ve sonra köşeyi dönüyorum ve

Tenn.

Mutfakta oturmuş, Nadia' kahve hakkında sohbet ediyor, sanırım Nadia ona bir fincan hazırladığı için. Ben içeri süzülürken ikisi de bana dönüyor, belli ki düşündüğüm kadar sinsi değilmişim. "Merhaba?" diyorum. Diyorum ve sonra sesim bu kadar havasız çıktığı için kendime vurmak istiyorum.

Tenn kahvesini yudumlarken bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Günaydın, Sage." Ocağın saatine bakıyor. "Daha doğrusu öğleden sonra."

Başımı salladım. "İyi günler."

Nadia boğazını temizlemeden önce birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. "Şey, marketten biraz daha pepperjack almam lazım. Sky bu hafta ızgara peynir yemeden duramayacak." Bana göz kırptıyor ve bu kalbimi ısıtıyor.

Evet, biraz geç oldu ama artık bakıcılığı da paylaşıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Tanıştığımıza sevindim, Tenn!" Ve sonra gitti.

Boğazımı temizliyorum ve sonra bir kupaya uzanıyorum - yıldırım fırtınasına karşı leylak rengi kupama, hala öğretmenlik yaptığım zamanlarda bir öğrencimin benim için yaptığı kupaya. Hatta bu yılın başlarında bana hediye etmişti ama bu sanki yüz ömür önceymiş gibi geliyor. İçine kahve dolduruyorum, yavaşça döküyorum. Şu anda kahve içmek için can atmıyorum - midem çok fazla çılgınca takla atıyor - ama bu bana yapacak *bir şey* veriyor.

"Muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur." Sesi derin ve sakindi.

Bu küçük ayçiçeği sarısı mutfakta yankılanıyor.

Omuz silkiyorum. "Aklımdan geçti."

Karnımın derinliklerinde hissettiğim bir kahkaha atıyor. O kadar eskiye benziyor ki -her şeyi mahvetmeden önce- göğsümde umut kıvılcımları çakıyor. "Bunu getirmeye geldim." Uzanıp büyük bir seramik tencereyi masanın üzerine kaldırıyor. Hemen tanıdım. Bu gül, mavi gül. Ve *berbat* görünüyor.

"Aman Tanrım." Kupamı tezgâhın üzerine koydum ve bitkinin üzerine eğildim. Neredeyse her yaprak kahverengi ve kurumuş. Sadece üç tanesinde yeşil kalmış. "Ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Ben-şey. Yani, bu çok açık, değil mi? Seni dinlemedim."

Nefes alıyorum ve oturuyorum.

"Ona gübre verdim. Bulabildiğim en pahalı toprağı verdim. Dükkanda bulduğum şu iğrenç foliküler sıvıyı sıktım..."

. "Peki bu nasıl kokuyordu?"

"Gerçek balık kıcı gibi."

Bir kıkırdamayı yutuyorum.

Gülümsüyor ve bu biraz üzücü. "Kafamda çok fazla şey var. Bunu hiç yaptın mı? Hiç aklına gerçekleşmesi mümkün olmayan bir fikir gelir ve her şeyi tam olarak doğru şekilde yaparsan tüm mantığa meydan okuyabileceğini düşünerek kendini kandırır mısın?"

Gülümsüyorum ve yere bakıyorum. Yani ... sadece beni açıkladı, onu severken ona yalan söylemeyi başarmaya çalışıyor. "Evet. Tabii ki."

Başını sallıyor. "O mavi gülü gördüğümde bana da öyle oldu. Düşünce sürecim kaçak bir trene dönüştü. Annemin topraklarını geri alabileceğimi düşündüm. Bir mucize ile kutsanmış olduğumu düşündüm. Ama onun yerine alçakgönüllü oldum." Bana baktı. "Ve sonra annemin arazisinin bir kısmını bana getirdin."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "En azından bunu yapabildim."

"Yapabileceğin her şeyi yaptın, Sage. Teşekkür ederim." Derin bir nefes alıyor. "Bugün YouTube'da nasıl düğme dikileceğine dair videolara baktım."

"Nasıl gitti?" Elini bana doğru kaldırdı. Deri kayış orada, küçük bir gümüş istiridye mantarı ile bir arada tutuluyor. "İyi görünüyor," diyorum başımı sallayarak. Sonra elini benimkinin üzerine koyuyor. Keskin bir nefes alıyorum. Parmaklarıma ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Hediyenin -ve onun bilgeliğinin- saçmalık olduğunu söylediğim için özür dilerim."

"Oh." Fısıldıyorum. "değil."

"Öyle değil. Ve özür dilerim." Parmaklarının ucunu elimin arkasında gezdiriyor, tüylerim bileğimden yukarı, koluma, boynumun kıvrımına ve omurgama doğru hareket ediyor. Ta ki ayak parmaklarıma kadar bana dokunduğunu hissedene kadar. "Buraya söylemek için geldiğim tek şey bu değil."

"Değil mi?" Zar zor nefes alabiliyorum. Dokunuşu tenimde şimşek gibi çakıyor, beynimi allak bullak ediyor. Az önce iki kelime edebildiğime şaşırdım.

"Seni on altı yaşımdan beri seviyorum, Sage. Adını bilmediğim zamanlardan beri seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Nefesim geri geldi, hatta iki katına. "Öyle mi?"

"Evet. O zamanlar çuvalladığımı biliyorum. Seninle tanışacağım için çok heyecanlıydım." Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. "Ben de çok gergindim."

"Sevimli mavi elbiseni kaçırdığım için çok üzgünüm." Bakışlarını dantelli pijamalarımın altına indiriyor. "Ve kurabiye hamuru parfümünü." O devam ederken ben kahkahayı patlatıyorum. "Acaba biz ..." Elimi sıktı. "Baştan başlayalım."

Dudağımı ısırdım. "Merhaba, ben Sage..."

"Merhaba, ben Tennessee. Sanırım eskiden mesajlaştık."

Gülümsüyorum. Yavaşça ama büyüyor, bir haftadır gülümsediğimden daha büyük. "Ah. Şey. Ben Sage. Sanırım biz de öyle. Ekran adım Silvergurl

muydu? Bir de

u?"

Gülüyoruz ve "Evet, o sendin, " diyor. Elini kolumdan yukarı kaydırıyor, kucağına oturana kadar beni ileri doğru itiyor. Çok sıcaktı. Deri ve Earl Grey çayı gibi kokuyor. O kadar iyi hissettiriyor ki ağlamak istiyorum. "Bana neden bir *u* ile Silvergurl olduğunu hiç söylemedin."

"Gümüş takı yapmayı sevdiğim içindi. Gökyüzü bana hep Gümüş Kız derdi. "*u*" havalı görünüyordu."

". "

"Aman Tanrım. *Değildi.*"

"Öyleydi. Ve sanırım, ne kadar *iğrenç* derecede havalı olduğumu düşünürsek, böyle bir şeyi havalı ilan edebilirim. Ve bu doğru olurdu, aynen böyle."

"Aynen böyle, ha?"

Sırıttıyor, gözleri ağzımda. "Sadece ... gibi ..."

O sözünü bitiremeden ben onu öpüyorum. Öpücük yumuşak başlıyor, ama ağzımı açıyorum, dillerimizi buluşmaya zorluyorum ve sonra bir bakıyorum, ellerim gömleğinin altında ve onunkiler kıcımlı kavlıyor. Sert ve inanılmaz. Tatlı ve akıl uçurucu. "Tenn?" Geri çekilerek söyledim.

"Öyle mi?" Ağzı neredeyse kıpkırmızı, göz bebekleri mürekkeplenmiş, güzel koyu gözlerini daha da koyu yapıyor. Daha da güzel.

"'Baştan başlayalım' dediğini biliyorum ama sence bu sefer doğrudan sekse geçebilir miyiz?"

O kadar büyük gülümsüyor ki, gün batımı, gün doğumu, ay ve tüm galaksi, sadece sonsuz yıldızlarıyla üstümüzde olan değil, aynı zamanda altımızda olan, *her* şeyi birbirine bağlayan mantar dalları, sadece her şey. "Bu fikri sevdim." Sonra ayağa kalkıyorum ve onu merdivenlerden yukarı, tavan arasına çıkarıyorum ve kıyafetlerimiz buharlaşıyor. Sonra hiç prezervatifim olmadığını fark ediyorum, ama o kadar telaşlıyız ki inleyip titreyene kadar ellerimizi, ağızlarımızı, dillerimizi birbirimizin üzerinde gezdiriyoruz ve kısa süre sonra tekrar hazır oluyoruz, bu yüzden komodinden bir prezervatif çalmak için Teal'in odasına çarşafı gizlice girmek zorunda kalıyorum.

İçime girdiğinde yüzümü avuçluyor. "Tenn," diye fısıldıyorum, kalçalarım titriyor. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Ve sonra birbirimizi tekrar boşaltırız, bulutlar pencereden hızla geçer, tüm fesleğenlerin önünde, Nadia'nın Catalina Caddesi'ndeki bahçesinin hemen ötesinde görünen eski, geniş, güneşte parıldayan ağaçların önünde.

Sonrasında, sonunda sadece nefes alacak, konuşacak ve birbirimize sarılacak kadar yorulduk. "Nate'e mavi gülden hiç bahsetmedin mi?" Başımı omzuna yaslayarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Ona gerçekten özel bir şey bulduğumuzu söyledim. Sonra daha iyi olacağını düşündüm. Sonra kız kardeşin geri geldi, ben de ona birkaç gün süreceğini söyledim."

"Yani hâlâ özel bir şey mi bekliyor?" "Uh-huh."

Ayağa kalkıyorum, çarşafı tekrar etrafıma sarıyorum. "Bitki avına ilk gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Ve o korkunç korucu da oradaydı?"

Kıkırdıyor. "Hatırlıyorum."

Fesleğen rafına uzanıp iki saksı aldım. "Bak." Ona uzatıyorum. O günkü mavi bayraktaki süsenler. Ama pembe. Onlar üzerinde çalışıyordum, orada burada. O küçük rizom parçası şimdi iki tane tam teşekküllü bitki oldu. Ve ikisi de çiçek açıyor, soluk pembeleri pencerelerden süzülen güneş ışığında neredeyse beyaz.

Tenn gülümsüyor. "Bu görür."

"Bence de öyle olacak." Tencereleri geri yerleştiriyorum.

"Mavi gülü kurtarabileceğini düşünüyor musun?" Kaşlarını hafifçe çatıyor, bir kolunun üzerine yaslanmış, yorganı göğsünün ve kalçalarının üzerinde bükülmüş, kalın bacaklarını açıkta bırakıyor.

"Uh-" Yüzüm kızardı. Çıplak bir Tenn Reyes'in karşısındaki ben, kolayca dikkati dağılabilen biriyim. "Denerim. Yardım etmek ister misin?"

"İstiyorum."

Biz de öyle yaptık. Nadianın bahçesinde en iyi yeri bulduk ve gülü bol miktarda kompostla birlikte diktik. Ellerimi üzerinde tutuyorum ve evet, Tanrı'ya şükür, bilincini hissedebiliyorum. Kalp atışlarını. Ve hepsi soluk. Başarabilecek mi, başarmak *istiyor* mu bilmiyorum. Ama bazen bitkilerle çalışırken yapabileceğiniz en iyi ve tek şey bekleyip görmektir.

Sonra pizza sipariş ediyoruz ve Teal işten eve gelip bizimle yemek yiyor - ben, Nadia, Sky ve Tenn. Yemek boyunca, on beş yaşındaki halimin bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşündüğünü düşünüp durdum. Tennessee Reyes, ben. Nadia. Kız kardeşlerim. Kök salmak, filizlenmek için her şeyin kırılması gerektiğini. İyileşmek için.

Bulaşıkları kurutmayı bitirir bitirmez, Tenn'i yukarı sürüklüyorum, Teal'in komodinini tekrar yağmalıyorum ve bunu iki kez daha yapıyoruz, hemen uykuya dalıyoruz, çarşaflara ve birbirimize dolanıyoruz.

Gece yarısına doğru, sırtıma sivri bir şey battı. "Bu da ne," diye homurdanıyorum.

", Sage. Şunu yapalım da yatağa dönelim, olur mu?"

Gözlerimi açıyorum ve Teal'i orada, Sky'ın yanında görüyorum. "Hadi," diye fısıldayarak devam ediyor Teal. "Yorulдум."

"Ve ben çıplağım!"

"Biliyoruz. Adamınız az önce döndü ve neredeyse aletini görüyorduk."

Bir homurtuyu geri yutuyorum. "Sesini alçalt," diye tısıliyorum. "Tenn'i uyandıracaksın. Şu geceliği bana uzat." Başıma geçirdim ve onları kapıya doğru yürüttüm. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Sen ve Teal ellerimi tutarsanız balkona çıkabileceğimi söylemiştin." Gökyüzü başını kaldırır ve kollarını kavuşturur. "Ben de balkona bakmak istiyorum."

"Sky, gecenin bir yarısı."

"Ay yeni çıkıyor. Onu yakından görmek istiyorum, tıpkı küçüklüğümüzde olduğu gibi."

Teal'e bakıyorum, o da başını sallıyor. "Dediğim gibi, hadi yapalım şu işi. Ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk sıcak, rahat yataklarımıza döneriz."

Hâlâ olan Tenn'e bakıyorum. "Tamam."

Balkon kapıları cadı gıcırıltılarıyla açılıyor. Ben Sky'ın sol elini tutuyorum, Teal de sağ elini.

"Hazır mısınız?" Başlarını sallarlar.

Balkona tam olarak bir adım attık ve ben "Bu kadar yeter" dedim.

"Sage, burada zar zor duruyoruz."

"Umurumda değil. Sana , buna hazır ."

Gökyüzü iç geçiriyor ama sonunda dönüp aya bakıyoruz. Çeyrek dolunay ve mavi görünüyor. Montana safirinin, akuamarinin, mavi dantel akik taşının mavisi, inanılmaz mavi bir fener gibi içeriden aydınlatılmış. İnanılmaz mavi bir gül gibi.

Deniz uzakta bir yerde ama şu anda seçilemeyecek kadar karanlık. Rüzgar içimizden geçiyor ve ben titriyorum.

Gökyüzü kıkırdar. "Biz Üç Silahşörleriz, tekrar bir araya geldik."

Teal homurdanıyor. "Daha çok Üç Yardakçı gibi."

"İkiniz de yanılıyorsunuz," diye ilan ediyorum. "Biz cadıyız. Nadia'nın üç küçük brujasıyız."

Ve hepimiz yatmadan önce etrafımızdaki her şeyi biraz daha uzun süre izliyoruz. Bulutlar, pasta üzerindeki krem şanti gibi ayı çerçeveleyiyor. Deniz, uzakta ama tuzlu havasıyla hala burada. Silüetleri gecedен daha siyah olan, ay ışığında parıldayan ağaçlar. Buradaki manzara - Adaçayı, Deniz Mavisi ve Gökyüzü - dışarıdaki manzaraya bakıyor - adaçayı, deniz mavisi ve gökyüzü.

Bu biziz. Flores cadıları, yine bir arada. Tüm eski tanrılara şükürler olsun.

TEŞEKKÜR

Tüm cadılar -ve hikâye anlatıcıları ve şairler- ister ritim, ister olay örgüsü, isterse büyü olsun bir Üç Kuralı bilirler. O halde, *Vahşi Şeylerin Cadısı*'nın kökenini bir üçlü kümeye borçlu olmasını uygun buluyorum.

Vahşi Şeylerin Cadısı'na ilk başladığımda, acı verici bir yazar tikanıklığından kurtulmaya çalışıyordum. Bu özellikle yıkıcıydı çünkü o zamana kadar böyle bir şeye inanıp inanmadığımdan bile emin değildim.

Her ikisinin de büyük revizyonlara ihtiyacı olan iki el yazması yazmıştım. Revizyona odaklanmak için birini -yetişkin romanı- seçtim. Bir yıldan fazla bir süreyi silip yeniden yazarak ve bölümlerin yerini değiştirerek geçirdim ve tüm çabalarım rağmen günün sonunda elimde hala berbat bir kitap vardı. Üstelik nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim de kalmamıştı.

Harika ve sabırlı menajerim Elizabeth Bewley, biraz yağ kesmeyi önerdi. Bana nereden başlamam gerektiğine dair öneriler içeren bazı notlar gönderdi.

Bütün bir hafta sonunu otuz bin kelimayı kesmeye adadım. Sonunda düşünce sürecim şöyle oldu: "Bunu seviyor muyum? Hayır mı? Tamam, sil!" Bir noktada, kitapla ilgili çok az şeyi sevdiğimi fark ettim. Aslında başa döndüm ve belki yüz bininci kez gözden geçirdikten sonra neredeyse hiçbirini sevmediğimi fark ettim.

Oturdum ve kendime "Peki, bu kitapta *neyi* seviyorum?" diye sordum.

Sevdiğim toplam üç unsur vardı: Vahşi büyü fikri. Kusurlu kadın yaşlı. Ve dövmeli bir aşk ilgisi.

Bu üç tohumu bir kenara yazdım ve koca bir sezonun ardından onları tekrar elime aldım ve filizlenip kök saldıklarını fark ettim. Bu tohumlardan, her kelimesine bay Sage ve Tenn'in romantizmi doğdu.

Bu sevgili aşk hikayesini oluşturmama yardımcı olan pek çok kişiye minnet borçluyum.

İlk olarak, ailem. Teşekkür ederim, Ansel, en büyük aşkım, tatlılığın için. Teşekkürler Jordan, ne kadar dağınık olursa olsun ilk taslakları her zaman okuduğun için. Anne ve babama, Jessica, Matt, Oliver, Logan, Joey, Aries, Sophia, Daniella, Aria ve yolda olan ufaklığa. Junior'a ve özellikle her zaman bitkilerle konuştuğu ve şarkı söylediği için Nana'ya ve Polo'ya teşekkür ederim, huzur içinde yat Welito. Tina, Tod, Carroll, Ivan, Faith ve Robert'a her zaman yanımızda oldukları için teşekkür ederiz.

Bir yazarın isteyebileceği en şaşırtıcı ve anlayışlı ortak olduğu için menajerim Elizabeth Bewley'e teşekkür ederim. Bir ekip olduğumuz için çok mutluyum. Kristine Swartz'a, en başından beri bu kitap için duyduğunuz heyecan ve Tenn ile Sage'in hikayesini olabildiğince muhteşem ve tatmin edici hale getirmek için yaptığınız harika katkılar için teşekkür ederim. Kitabıma ilk okuyuşta (hatta ilk tweet'te!) inanan ve *Vahşi Şeylerin Cadısı*'nın olabilecek en iyi versiyona dönüşmesine yardımcı olan Miranda Hill'e teşekkür ederim.

Amy J. Schneider, Lindsey Tulloch ve Christine Legon'a tüm düşünceli ve gerekli notlarınız, önerileriniz ve hesaplamalarınız için çok teşekkür ederim. Mary Baker'a bilginiz ve tüm sorularıma gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim! Hem sanat yönetmeni Sarah Oberrender'a hem de sanatçı Carrie May'e hayal ettiğimden çok daha güzel bir kapak yarattıkları için duygusal bir teşekkür. Özellikle Virginia'nın yerli bitkilerinin muhteşem tasvirleri beni çok etkiledi; hepsi de bu hikâye, yazımı ve bu kozmik ve dünyevi yaratıcı yaşam boyunca şu ya da bu şekilde yol gösterici oldular.

Berkley'deki herkese, *Vahşi Şeylerin Cadısı*'na ev sahipliği yapacağınızı öğrendiğimde ağladığımı itiraf etmek çok mu utanç verici olur? Bu kitabın arkadaşlık ettiğine inanamıyorum. Bu yayıncılık ailesinin bir parçası olduğum için çok onurluyum.

India Holton ve Brittany Kelley'e bu romanı okudukları için çok teşekkür ederim, ben daha üç tohum bulmak için eleyip taramadan önce, henüz berbat bir ilk taslak halindeyken. Zaman ayırıp geri bildirimde bulunduğunuz için çok minnettarım ve ikinize de dostum demekten gurur ve onur duyuyorum. Ayrıca, herkese teşekkür ederim

Las Musas Kolektifi'nde "bitki fısıldayıcısı "nı tercüme etmenin en iyi ve en büyümlü yolunu bulmama yardımcı oldular. Sizlerle birlikte bu kutsal topluluğun bir parçası olduğum için çok minnettarım ve onur duyuyorum.

Christy Shivell'e ve Cranberry Rose Company'ye (kül bloklarından yapılmış devasa bitki spirali de dahil!) ilham veren güzel, kutsal çiftliğinize çok teşekkür ederiz. Appalachia'da yerli bitkilerin yanı sıra şifalı otlar ve sıra dışı aile yadigarlarına adanmış güzel, huzurlu bir fidanlığı ziyaret etmek isteyen herkes için lütfen Fall Branch, Tennessee'deki Shy Valley Çiftliği'ni düşünün.

Kediyi Kurtar'ı yazdığı için Jessica Brody'ye teşekkür ederiz! Bir Roman Yazıyor: İhtiyacınız Olan Son Roman Yazma Kitabı'nı yazdığı için Jessica Brody'ye ve Paper Hearts, Cilt 1: Bazı Yazma Tavsiyeleri ve ilgili çalışma kitabını yazdığı için Beth Revis'e teşekkür ederim. Bu kitaplar, yazar tıkanıklığını aşır *Vahşi Şeylerin Cadısı'nı* sadece üç küçük tohumla geliştirir ana hatlarını çizirken koruyucu meleklerin yayıncılıktaki eşdeğeri idi.

Mary Reynolds, Kate Clearlight ve Robin Wall Kimmerer'e bana bir arazi sorumlusu olarak yaptığım işin özünü hatırlattıkları için teşekkür ederim. *Derin Köklü Bilgelik'e* teşekkür ederim: Tenn ve Sage'in bitki avcısı olarak iş pozisyonlarına ilham verdiği için Augustus Jenkins Farmer'ın *Bahçıvan Nesillerden Beceriler ve Hikayeler* kitabına teşekkür ederim. *The Reason for Flowers* kitabına teşekkür ederiz: *Tarihleri, Kültürleri, Biyolojileri ve Hayatımızı Nasıl Değiştirdikleri* Stephen L. Buchmann'a bana mavi güller hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrettiği için teşekkür ederim. Ve Baker Creek Heirloom Seed Company'den Kathy McFarland'a tohum avcılığının nasıl işlediğine dair tüm sorularımı yanıtladığı için çok ama çok teşekkür ederim.

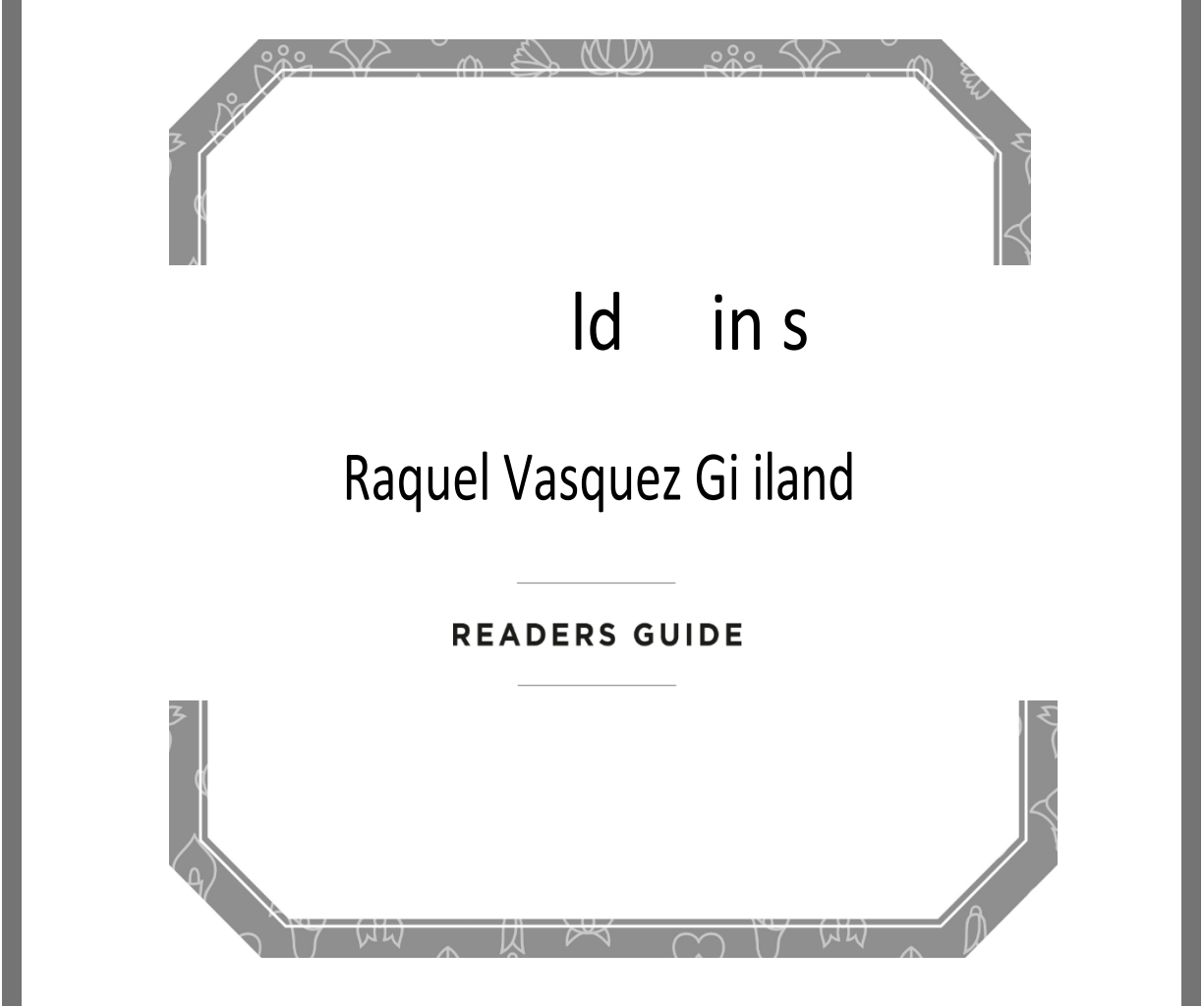
Hem bitkiler ve toprak dünyasında hem de başka yerlerde ve ötesinde bulunan ruhlarıma, koruyucularıma ve atalarıma teşekkür ederim. Bu mucizevi yeryüzünde, bu mucizevi yeryüzünün etrafında ve bu mucizevi yeryüzünün gizli, sihirli yerlerinde dokunan sevdiğim her şey sizin sayenizde.

Umarım kendime teşekkür etmem tuhaf kaçmaz. Bu yazarlık yolculuğu hiç kolay olmadı ve ben asla vazgeçmediğim için çok minnettarım, vazgeçmek için her türlü sebebim varken bile.

Çalışmalarımı seven ve destekleyen kütüphanecilere, kitapçılara ve öğretmenlere teşekkür ederim. Kupa Ası'nı hayal edebiliyorsanız, kupa büyük, sisli bir şelale gibi taşıyor, işte bu size olan minnettarlığımın görüntüsüdür.

Ve son olarak, ama asla en az değil: okuyucularıma teşekkür ederim. Kötü bir gün geçirdiğimde bana yardımcı olmak için kaç kez nazik mesajlarınızı ve yorumlarınızı okuduğumu size anlatamam. Hepinize en iyi şeylerden başka bir şey dilemiyorum - otlar ve meyvelerle dolu bir bahçe, sıcaklık dolu bir ev (ve belki bir iki hayalet) ve hayat tazeleyici kitaplarla dolu bir TBR yığını.

OceanofPDF.com

Id in s

Raquel Vasquez Gi iland

READERS GUIDE

OceanofPDF.com

TARTIşMA SORULAR

1. Sage ve Tenn ilk kez gençken AOL Instant Messenger aracılığıyla tanıştılar. Sizce Sage'in internet anonimliği o zamanki ilişkilerinin şekillenmesine nasıl yardımcı oldu? Onları birbirlerine yaklaştırdı mı yoksa uzaklaştırdı mı? Sizin hiç anonim bir çevrimiçi arkadaşlığınız oldu mu?
2. Nadia, Sage'in fesleğen bitkisini gördüğünde Sage'e "Ondan vazgeçtiğini sanıyordum" der. Buna karşılık Sage şunu sormak ister: *Yaptığınız bir şeyden nasıl vazgeçebilirsiniz?* Sizce Sage ya da Flores kadınlarından herhangi biri yeteneklerinden gerçekten vazgeçebilir mi? Yetenekleri olmadan hayatları daha mı kolay yoksa daha mı zor olurdu?
3. Hikayenin büyük bölümünde Teal, Sage ile ilişkisini düzeltmek konusunda çok dirençli. Sizce bunun nedeni nedir? Teal, Sky'a olanlar için Sage'i suçlamakta haklı mı? Teal ve Sage ilişkilerini daha önce düzeltmek için neyi farklı yapabilirlerdi?
4. Sizce Sage, Tenn ile kötü niyetle bir anlaşma yapmakta haklı mıydı yoksa haksız mıydı?
5. Nadia, Flores kadınlarının sahip olduğu hediyelerin bir ceza olduğunu söylüyor. Ona katılıyor musunuz? Neden ya da neden olmasın? Sage'in, Teal'in veya Sky'ın hediyelerinden birini seçme şansınız olsaydı hangisini ?

6. Sage, hayalet Sky'ın büyükannesi Sonya'ya göre hayalet olmanın üç kuralını da çiğnediğini ilk öğrendiğinde, Sky'ın bir hayalet olmadığından şüphelendiniz mi? Sage sonunda Cranberry Falls'ta Sky'ı keşfettiğinde ne bekliyordunuz?
7. Bitki avcılığı yüzyıllardır süregelen bir meslektir. *Vahşi Şeylerin Cadısı'nı* okumadan önce bu mesleği duymuş muydunuz? Sizce bu iş Sage ve Tenn'e nasıl uyuyor?
8. Sage'in Tenn'e (tekrar) aşık olduğunu düşündüğünüz an ne zamandı? Sizce Tenn Sage'e ne zaman aşık oldu? Kitap bittikten sonra onların geleceğinde ne görüyorsunuz?

Fotoğraf yazarın izniyle

Raquel Vasquez Gilliland, Pura Belpré Ödüllü bir Meksika kökenli Amerikalı şair, romancı ve ressamdır. Lisans eğitimini Batı Florida Üniversitesi'nde kültürel antropoloji alanında, yüksek lisans eğitimini ise Alaska Anchorage Üniversitesi'nde şiir alanında tamamlamıştır. Raquel en çok folklardan, tohumlardan ve her şeyin soyundan ilham alıyor. Yazmadığı zamanlarda Raquel bitkilerine hikâyeler anlatır ve onlar da Raquel'e hikâyelerini anlatırlar. *Vahşi Şeylerin Cadısı* onun üçüncü romanıdır.

📷 [RaquelVasquezGilliland_Poet](#)

[OceanofPDF.com](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.